

Lọ Lem Bướng Bỉnh

Contents

Lọ Lem Bướng Bỉnh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	21
5. Chương 5	27
6. Chương 6	32
7. Chương 7	39
8. Chương 8	45
9. Chương 9	51
10. Chương 10	57
11. Chương 11	64
12. Chương 12	70
13. Chương 13	76
14. Chương 14	80

Lọ Lem Bướng Bỉnh

Giới thiệu

Tập đoàn Marshall muốn mua một vùng đất để xây dựng khu giải trí nhưng chỉ còn mỗi trang trại n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lo-lem-buong-binh>

1. Chương 1

“Cho phép tôi mời cô một ly nhé?”

January đang ngồi tại quầy bar, nhắm nháp ly soda và tự thưởng ình sự nghỉ ngơi xứng đáng sau khi đã hát

liên tục một tiếng đồng hồ. Nàng quay sang, định lịch sự từ chối lời mời, nhưng lời nói bỗng nghẹn trong cổ, sững sờ nhận ra người đề nghị.

Chính là gã!

Người đàn ông ngồi ở phía sau quầy bar của khách sạn trong suốt giờ qua, từ lúc nàng mới bắt đầu ngồi vào cây đàn piano và hát. Gã nhìn nàng chăm chăm suốt khoảng thời gian đó với cái nhìn mãnh liệt khiến nàng phải chú ý.

Nàng nên từ chối lời mời của gã, nàng đã được dạy phải giữ một khoảng cách lịch sự nhất định với khách hàng - những người chỉ ở tại khách sạn uy tín này trong một vài ngày và có thể không bao giờ gặp lại họ.

Hãy nhớ những gì đã xảy ra tại trang trại năm ngoái, có thể May - chị gái nàng - sẽ khuyên răn như vậy. Nhưng January làm sao quên được chuyện đó! Tiếp theo March - người chị khác của nàng - có thể sẽ nhắc nhở: Hãy nhớ những gì em đã nói với chị, đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài chỉ mang lại rắc rối thôi!

“Điều đó thật tuyệt, cảm ơn ngài”, January khàn khàn đồng ý.

Gã liền nghiêng mái tóc đen mượt về phía John - người phục vụ quầy bar và kêu một chai sâm banh. Sau đó lùi lại, nhường nàng đi trước về phía bàn của gã trong góc của căn phòng khách sang trọng. Hiện giờ, căn phòng trông đẹp hơn rất nhiều vì đồ trang trí Giáng sinh vẫn được giữ nguyên dù dịp lễ đã trôi qua.

January nhận thức được nhiều ánh mắt dò xét khi họ đi ngang qua các bàn khách đông đúc, nàng cũng có thể thấy hình ảnh của họ phản chiếu ở một trong những chiếc gương treo trên tường. Nàng, cao và duyên dáng trong chiếc váy màu đen th>u kim tuyến mặc để biểu diễn, mái tóc đen mềm mại như một dòng thác đổ xuống bờ vai, đôi mắt màu xám khói đậm huyền bí với hàng lông mi đen dài cong vút. Người đàn ông phía sau nàng trông hết sức tự tin, gã có thân hình cao lớn, ngăm đen, đẹp trai một cách hoàn hảo trong bộ lê màu đen và chiếc áo sơ mi trắng như tuyết, đôi mắt xanh thẳm sâu thẳm, bí ẩn.

Chính đôi mắt này, quá mãnh liệt và hấp dẫn, đã thu hút sự chú ý của nàng một giờ trước, ngay khi biểu diễn bài hát đầu tiên của buổi tối. Qua chiếc gương, nàng có thể thấy cũng đôi mắt đó đang quan sát hông nàng lắc lư uyển chuyển theo nhịp bước.

Gã đứng bên cạnh lúc January duyên dáng ngồi vào một trong bốn chiếc ghế bành đặt quanh cái bàn thấp. Tế nhị chờ đến khi nàng ngồi hẳn xuống rồi mới buông thân hình cao lớn vào chiếc ghế đối diện và vẫn chăm chăm nhìn nàng trong suốt khoảng thời gian đó.

“Sâm banh chứ, thưa ngài?” January buộc phải thì thầm nhắc nhở vài phút sau đó - vì rõ ràng gã chẳng có biểu hiện gì là sẽ bắt đầu cuộc trò chuyện cả, dường như gã rất mẫn nguyện khi chỉ nhìn chăm chú vào nàng.

Gã nghiêng nhẹ đầu và bằng quơ đáp lại: “Đêm nay là>

Một lúc sau, January nhận ra gã chẳng nói thêm điều gì ngoài câu bình luận vô thưởng vô phạt đó. Nàng bắt đầu thầm ước đã nghe theo những tiếng nói thì thầm của các chị vang lên trong đầu lúc trước.

“Vâng”, nàng trả lời chiếu lệ, mỉm cười với John khi anh ta mang đến hai chiếc ly và một xô đá đang ngâm chai sâm banh, khéo léo mở nó trước khi người bạn vô danh của nàng gật đầu cảm ơn - tỏ vẻ muốn bảo anh ta đi đi.

John quay đi sau khi ném cho January một cái rướn mày đầy thắc mắc. Biết rõ nàng luôn luôn giữ khoảng cách với khách ở tại khách sạn nên tất nhiên John rất tò mò tại sao nàng lại đối xử khác biệt với người đàn ông này. Hai người có quen biết từ trước chăng?

“January.” Nàng hướng về phía gã một cách quả quyết.

Gã dường như mỉm cười khi rướn người lên để rót sâm banh vào hai cái ly một cách thành thạo, tất nhiên không một giọt rượu đang sủi bọt nào tràn ra ngoài. “Nó thường đến sau tháng Mười hai”, gã kéo dài giọng.

“Không, ngài hiểu nhầm ý tôi rồi.” Nàng mỉm cười lắc đầu. “Tên tôi là January.”

“A”. Một nụ cười rộng làm lộ rõ hàm răng trắng bóng đối lập với nước da màu đồng hun của gã. “Max”, gã cộc lốc đáp lại.

Hắn anh ta không phải là người biết cách nói chuyện, nàng thầm nghĩ, quan sát gã qua vành ly rượu sâm banh của mình. Anh ta có vẻ là típ đàn ông mạnh mẽ, kiệm lời và chỉ nói khi có gì đó rất quan trọng.

“Viết tắt của Maximillian[1] phải không?”, nàng hỏi nhẹ. Nụ cười chợt biến mất và khuôn mặt gã cứng lại.

”Viết tắt của Maxim[2]. Mẹ tôi là một người mê đọc sách, tôi nghĩ thế, gã nói với vẻ khinh miệt.

[1] Maximilian (1527 - 1576) là vua nước Bohemia từ năm 1562, lên ngôi vàng các xứ Hungary và Croatia vào năm 1563 và trở thành hoàng đế của đế quốc La Mã Thần thánh vào năm 1564.

[2] Có thể nhân vật đang ám chỉ tới Maxim Gorky - nhà văn nổi tiếng của Nga.

Nàng mở to mắt vì sắc thái trong giọng nói của gã, “Ngài không biết về mẹ mình sao?”.

Gã nheo mắt, “Không”.

Rõ ràng đây không phải là đề tài hay để tiếp tục trò chuyện!

“Ngài tới đây là vì công việc phải không, Max?”, nàng lập tức tò mò, vì đêm nay là Giao thừa - thời điểm mà hầu hết mọi người sẽ họp mặt cùng gia đình hoặc bạn bè nhưng gã lại một thân một mình đến nơi này.

“Đại loại như thế.” Gã lạnh lùng gạt đầu. “Cô làm việc tại khách sạn này hằng đêm hay chỉ đêm Giao thừa thôi?”

Nàng cảm thấy không thoải mái, không chắc liệu có phải gã đang mỉa mai - như ý nghĩa của câu hỏi - hay vốn dĩ đó là giọng điệu cộc cằn của gã.

Nàng nhún vai, quyết định không cho gã thấy sự nghi ngờ của mình. “Tôi làm việc ở đây các ối thứ Năm, thứ Sáu và thứ Bảy”, nàng nhấn mạnh vào từ cuối.

“Và hôm nay là thứ Sáu... ”

“Vâng”, nàng khàn giọng thừa nhận. “Ồ, tôi e là mình sẽ phải trở lại làm việc trong vòng vài phút nữa”, nàng tìm lý do để rời đi, gã đàn ông này dai như đũa vậy.

Gã gạt đầu. Tôi sẽ chờ cô đến cuối buổi biểu diễn.” Cho tới lúc này, gã gần như chẳng hề đụng tới ly rượu, chỉ chăm chăm nhìn January không chớp mắt.

Ở khoảng cách gần này, ánh nhìn của gã khiến nàng thoải mái hơn cái nhìn mà nàng đã phải chịu đựng từ xa trong suốt một giờ qua khi đang hát!

Phải chăng, tính tò mò và bốc đồng đã xui khiến nàng nhận lời mời của gã - và giờ đây nàng thấy hối hận về điều đó. Đồng ý là khi đem so sánh tính ít nói của gã với Heathcliff[3] và ngài Rochester[4], hai trong số những nhân vật tiểu thuyết lãng mạn yêu thích của nàng thì có vẻ họ còn thích tán gẫu nhiều hơn gã. Nhưng nàng cũng hết sức khó chịu khi bị nhìn chăm chăm như thế. Nàng lắc mạnh đầu. “Tôi không nghĩ vậy, cảm ơn ngài.” Nàng mỉm cười để kìm lại những lời nói khiếm nhã, suy cho cùng thì gã cũng là khách của khách sạn còn nàng chỉ là người làm thuê ở đây. “Tôi thường kết thúc công việc vào khoảng một rưỡi đến hai giờ sáng tùy thuộc vào lượng khách thế nào, nhưng đêm nay là Giao thừa nên chắc tôi sẽ phải làm việc đến ba giờ.”

[3] Nhân vật chính trong tiểu thuyết Đồi gió hú.

] Nhân vật chính trong tiểu thuyết Jane Eyre.

Và có thể đồng hồ sẽ điểm bốn tiếng khi nàng lái xe về đến nhà, lúc đó cơ thể nàng đã mệt mỏi rã rời nhưng đầu nàng sẽ kêu ong ong. Nghĩa là nàng sẽ không ngủ được cho đến khi các chị nàng thức dậy đúng sáu giờ sáng. Xét về mọi khía cạnh thì đó không phải là cuộc sống lý tưởng, nhưng nàng biết mình đã may mắn khi có công việc ở gần nhà đến thế và nàng không thể “kén cá chọn canh”.

“Tôi vẫn sẽ đợi”, Max kiên quyết.

Nàng cau mày rồi, đây chính là lý do vì sao nàng luôn giữ khoảng cách lịch sự nhưng thân thiện với khách hàng là nam giới ở tại khách sạn. Điều gì đã xúi giục nàng cư xử ngoại lệ với người đàn ông này...?

Nàng cảm thấy một cơn rùng mình ớn lạnh chạy dọc sống lưng - đó là niềm vui hay sự e ngại - khi cái nhìn xanh thẳm chuyển dần xuống bờ vai trần trong chiếc váy hở vai, dán chặt vào đường cong tuyệt mỹ của bộ ngực và vòng eo thon thả của nàng. Ánh nhìn này giống như đôi tay dài tao nhã đã thực sự đụng chạm và khéo léo vuốt ve nàng!

“Tôi sẽ đợi”, gã dịu dàng nhắc lại. “Chỉ thêm vài giờ nữa thôi mà...?”, gã nói thêm đầy ẩn ý.

Chắc như đinh đóng cột - nàng không ngờ tới! Đột nhiên một cơn gió bất ổn trời lên trong dạ dày và các bài báo gần đây về những người phụ nữ góa bụa bị tấn công trong khu vực này vào ban đêm hiện ra trong đầu nàng.

Dĩ nhiên, người đàn ông giàu có và đáng tin này khiến người khác không thể nghĩ gã là một trong những kẻ tấn công ban đêm - biệt danh mà nhiều tờ báo lá cải xưng tụng. Tuy nhiên, chẳng ai biết một kẻ tấn công thực sự trông như thế nào? Những người đàn ông khác cũng có thể xuất hiện hoàn toàn bình thường vào ban ngày, nhưng đến đêm họ lại biến thành một con quái vật! Nàng không thể...

“Nói cho tôi biết, January”, Max rướn người về phía trước, một lần nữa lại chiếu cái nhìn xanh thẳm khó đoán vào khuôn mặt nàng. “Cô có tin vào tình yêu sét đánh không?”

Bàn tay đang cầm ly sâm banh của nàng chợt run nhẹ trước câu hỏi bất ngờ của gã, nàng cẩn thận đặt ly rượu xuống bàn một cách có chủ ý.

Tại sao không phải là những câu hỏi hài hước mang tính xã giao? Chẳng hạn như “Xin chào, cô khỏe không?” hay “Cô đã lập gia đình chưa?” hoặc “Khi không có lịch biểu diễn thì cô thích làm gì?”. Làm thế nào mà gã lại chuyển thẳng từ câu hỏi “Cô có thường xuyên làm việc ở khách sạn” sang “Cô có tin vào tình yêu sét đánh không?” được chứ? Sắc thái trên mặt nàng cho thấy câu trả lời rõ ràng là - Tôi không tin!

Nét mặt nàng mềm lại thành vẻ chế giễu nhẹ nhàng. “Câu trả lời của tôi chỉ một từ thôi - Không”. Nàng chế nhạo, “Sự thèm muốn ngay từ cái nhìn đầu tiên thì có thể. Nhưng tình yêu ư? Đó là điều không thể, ngài không nghĩ vậy sao?”, nàng nhẹ nhàng châm chọc.

Gã không doái hoài đến sự chế nhạo của nàng mà chỉ dịu dàng nhắc nhở. “Tôi đang hỏi cô mà.”

“Và tôi đã trả lời là - Không.” Nàng bắt đầu cảm thấy bức bối bởi ý muốn bắt người khác phải phục tùng tuyệt đối của gã đàn ông này. “Làm sao ngài có thể yêu ai đó khi không hiểu gì về họ? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu ngài phát hiện ra một vài thói quen xấu của họ mà ngài không thể biết khi mới gặp mặt?” Nàng cố gắng kìm lại sự khó chịu. “Chẳng hạn như không bóp kem đánh răng từ cuối ống trở lên, hay đọc báo xong rồi vứt lung tung. Rồi thích đi chân trần bất cứ khi nào có thể. Hay là. ”

“Tôi hiểu rồi, January”, gã thô lỗ cắt ngang, một tia ẩm áp lóe lên trong đôi mắt xanh thẳm của gã. “Phải chăng cô đang nói với tôi về những tật xấu của mình?”

Nàng ư? À... đúng vậy. Vấn đề ống kem đánh răng luôn khiến cho March phải cúi kính hết lên. Và May thì luôn ca cẩm về đồng lõa xộn nàng tạo ra sau khi đọc báo. Còn chuyện đi chân trần - đây là điều nàng đã thích thú từ hồi còn rất nhỏ, nhưng lại hết sức phi thực tế khi phải sống và làm việc ở một trang trại. Có lần nàng đã bị dính dằm vào khi giẫm chân không lên một tấm gỗ và kết quả là phải tới bệnh viện để tiêm phòng uốn ván. Lần khác thì nàng giẫm lên một cục than nóng và bị ngã vào đồng lửa, thế là lại phải tới bệnh viện địa phương.

“Tôi đã từng được đảm bảo rằng tình yêu có thể thay đổi những điều đó.” Max tiếp tục khi thấy nàng im lặng. “Suy cho cùng thì chẳng ai hoàn hảo cả.”

Trực giác mách bảo nàng rằng gã đàn ông này sẽ chẳng bao giờ bóp kem đánh răng từ giữa ống, hay vứt báo bừa bãi và đi chân trần! Không, gã khiến người khác nghĩ rằng tất cả những việc gã làm đều có mục đích, được suy tính kỹ càng và không hề phạm sai lầm. Nhưng có thể chính bản thân việc làm đó là sai lầm thì sao?

Dù vậy nàng cũng không hiểu tại sao mình lại h những câu hỏi đó, đơn giản là hết sức vô lý khi cho rằng bạn có thể yêu ai đó chỉ vì ngoại hình của họ.

“Max, điều đó có thể xảy ra - nhưng cũng chẳng ngăn được hàng trăm cặp vợ chồng vẫn đưa nhau ra tòa ly hôn hằng năm vì lý do ‘không thể chấp nhận được thói quen vô lý’ của vợ hoặc chồng đó sao”, nàng mỉa mai.

Gã cười, lúc này ánh mắt gã trở nên âm áp hơn. “Tôi cho rằng lý do họ ly hôn chẳng liên quan đến việc cô có bóp kem đánh răng từ cuối ống hay không”, gã dài giọng.

“Có thể là không.” Nàng nhún vai. “Nhưng tôi tin là mình đã trả lời thích đáng cho câu hỏi ban đầu của ngài.” Cho dù tại sao gã lại đưa ra câu hỏi đó thì chẳng liên quan gì đến nàng cả.

Lần sau, nếu gặp phải trường hợp như thế này, nàng quyết định sẽ lờ đi cho dù người mời quyền rũ thế nào đi chăng nữa.

“Còn hơn cả thích đáng”, gã đồng ý với vẻ chế giễu. “Và January, tôi phải nói rằng thật hiếm khi gặp được người phụ nữ có cái nhìn thực tế đối với những thứ mà người khác cho là lãng mạn trong tình yêu.” January nhìn gã cảnh giác, thực sự nàng nghĩ mình không nói gì khiến gã hiểu nhầm rằng đó là cách mà nàng sẽ yêu người nào đó! “Ngài cho là vậy sao?”

“Đúng vậy”, gã thừa nhận một cách dẹt dẹt. “Nhưng...”

“January, tôi thành thật xin lỗi vì đã cắt ngang.” John, người phục vụ ở quầy bar, xuất hiện bên cạnh bàn họ.

“Không sao đâu.” Nàng vớ lấy anh ta như một sự giải thoát. Đến giờ tôi biểu diễn rồi phải không?” Nàng hỏi đầy hy vọng, cảm thấy đã chịu đựng quá đủ cuộc trò chuyện này. Và Max...

John nhăn nhó. “Tôi chỉ nghĩ là nên cho cô biết, Meridew lại đang rình rập quanh đây”, anh ta cảnh báo, ám chỉ người quản lý quá mẫn cảm của khách sạn. Ông ta vừa đi vào quầy rượu và quét ánh mắt dò xét khắp nơi.

Nghiêm túc mà nói thì January không hoàn toàn là nhân viên của khách sạn. Tuy nhiên, điều đó cũng không ngăn cản được Peter Meridew - quản lý khách sạn - trách phạt nàng nếu ông ta không vừa ý điều gì. January chưa từng uống rượu với bất kỳ người khách nào trước đây nên nàng không rõ phản ứng của ông ta ra sao, nhưng có thể ông ta sẽ rất không hài lòng. Dù sao January cũng cần công việc này tới mức nếu chỉ vì một người đàn ông mà khiến nàng bị mất việc thì nàng sẽ không bao giờ gặp lại anh ta nữa.

“Cảm ơn John.” Nàng mỉm cười với anh ta trước khi quay sang Max. “Tôi thực sự phải đi rồi.” Nàng giữ giọng bình thản, không bộc lộ cảm xúc khi chuẩn bị rời đi.

Max nheo mắt, “Cô có muốn tôi nói chuyện với ông ta không?”

“Ai cơ? À, tất nhiên là không”, nàng phản đối với vẻ không hài lòng khi nhận ra gã đang nhìn về phía viên quản lý khách sạn. Mặc dù không nghi ngờ rằng câu chuyện giữa Peter và gã đàn ông kiêu ngạo này sẽ không đề cập tới việc nàng đã ngồi xuống và uống rượu với gã! “Dù sao chẳng nữa cũng đã đến lúc tôi phải trở lại làm việc rồi”, nàng nhẹ nhàng bác bỏ.

Max gật đầu. “Tôi sẽ ở đây chờ cho đến khi cô xong việc.”

January định mở miệng phản đối lần thứ ba nhưng nàng nghĩ tốt hơn là không nên, phản đối để làm gì chứ? Nàng có thể âm thầm rời đi vào cuối buổi biểu diễn mà gã đàn ông này không thể phát hiện ra.

Nàng đứng dậy và nói, “Cảm ơn ngài về ly sâm banh”.

“Xin cứ tự nhiên.” Gã gật đầu.

January cảm giác được gã lại dõi theo khi nàng bước ngang qua căn phòng để tới bên chiếc đàn piano. Nàng cũng biết gã nhận ra nàng là một cô gái da trắng nhưng tóc và mắt lại màu đen, dong dỏng cao và quyền rũ trong bộ váy đen gợi cảm. Nhưng đó là tất cả những gì gã có thể thấy - vì ngoài tên của nàng ra thì gã chẳng biết gì hơn về nàng cả. Gã thấy bộ dạng của nàng lúc sáu rưỡi sáng mai với đôi ủng cao su cao đến đầu gối lấm lem bùn đất khi nàng vất vả vượt qua sân trại đất sét rồi chuồng bò vắt sữa sớm thì gã nghĩ sao nhỉ?

Gã đang làm cái quái gì vậy? Max làu bàu trong bụng, thăm nguyên rửa bản thân. Có phải gã đang cố gắng làm cô gái này hoảng sợ và tránh xa trước khi gã có cơ hội để hiểu rõ hơn về cô ấy không? Hay - quan trọng hơn là để hiểu về mẫu người mà cô ấy thích? Nếu như vậy thì gã đã thực sự thành công rồi đó.

Lúc đầu, gã hoàn toàn không thích chuyển công tác bất thường này. Gã sẽ sung sướng hơn nếu được ở lại nơi đang sống cho đến sau kỳ nghỉ năm mới và tán tỉnh nữ diễn viên April Robine. Cô ta ít nhất cũng hơn cái tuổi ba mươi bảy của gã cả chục tuổi, nhưng trông lại trẻ hơn tuổi thực của mình đến hai mươi năm. Nhưng chuyển đi đã được quyết định dứt khoát bởi người bạn và cũng là ông chủ của gã vì những cuộc thương lượng ở đây cần phải được thực hiện một cách nhanh chóng nhất, mà đó lại là sở trường của gã. Chẳng quan tâm đến sự thực là Jude - bạn gã cũng say mê April Robine như gã - và có thể còn tán tỉnh giỏi hơn theo như gã biết rõ về Jude. Những gì anh ta đã làm chỉ có thể nói là đáng ngưỡng mộ.

Làm sao Max có thể biết rằng gã sẽ có cơ hội gặp gỡ một cô gái chơi đàn piano tại quầy bar khách sạn nơi gã ở. Sự gặp gỡ này ngay lập tức xóa bỏ hoàn toàn hình ảnh của April và tất cả những người phụ nữ đã từng qua lại ra khỏi đầu gã. Ngay từ khi nhìn thấy nàng, gã biết rằng sẽ phải giữ nàng cho riêng mình?

Nhưng nếu thành thật với bản thân thì rõ ràng gã chẳng muốn gắn bó cả cuộc đời với bất kỳ người phụ nữ nào cho dù họ xinh đẹp đến đâu đi nữa. Có điều, January lại xinh đẹp một cách khó cưỡng.

Nàng hoàn hảo, từ mái tóc đen như gỗ mun cho tới những ngón chân dài thanh tú trong đôi xăng đan có quai trang nhã mà nàng đang đi.

Nàng hoàn hảo tới nỗi gã không thể rời mắt khỏi nàng trong suốt thời gian ngồi ở đây. Và khiến gã như ngậm hột thị khi ngồi cùng nàng, ngoại trừ lúc gã hỏi nàng có tin vào tình yêu sét đánh không...

Và gã hết sức bất ngờ - nếu không nói là ngạc nhiên một cách thích thú - với sự thành thật trong câu trả lời của nàng.

Nhưng chân thành mà nói, gã đã choáng váng ngay từ lúc nhìn thấy nàng lần đầu tiên. Gã cảm thấy như bị đâm vào bụng và thực sự bị hạ gục hoàn toàn khi nói chuyện với nàng. Giọng nói khàn khàn quyến rũ, khuôn mặt kiều diễm hơn khi nhìn gần và cơ thể nàng thì...!

Có thể điều gã nên làm nhất lúc này là dừng quá chú tâm vào hình dáng thướt tha tuyệt mỹ của nàng, rồi cuộc bây giờ vẫn chưa là nửa đêm. Tức là gã còn phải chờ đợi ít nhất ba giờ nữa trước khi có thể đưa nàng rời khỏi chỗ này.

Đó là ba tiếng đồng hồ dài nhất trong cuộc đời, Max quyết định sẽ kiên nhẫn chờ cho đến khi January kết thúc bài hát cuối cùng. Gã thậm chí không thể lại gần nàng lúc đồng hồ điểm mười hai giờ nên đành phải quan sát từ xa khi nàng thực hiện đếm ngược thời gian để đón chào năm mới. Sau đó nàng lại bị bao vây bởi những người hâm mộ, phần lớn họ là đàn ông, gã bức bối thăm nhận xét. V gã muốn đâm vỡ mũi của tất cả bọn họ khi họ đòi hỏi nàng một nụ hôn mừng năm mới.

Viên quản lý khách sạn đã yêu cầu January gặp ông ta suốt lần nghỉ giải lao tiếp theo của nàng. Cả hai đã trò chuyện rất vui vẻ cho đến khi nàng phải quay lại biểu diễn. Trong khi đó, Max đang ngồi tại bàn hết sức chán nản, mong chờ nàng liếc nhìn về phía mình. Nhưng nàng đã không làm vậy.

Nàng cố tình chẳng? Sau khi bị săn đón quá nồng nhiệt thì gã cũng không ngạc nhiên chút nào nếu nàng làm vậy!

Không hiểu Jude, người bạn thân lâu năm và cũng là sếp của gã, sẽ chế giễu thế nào nếu nhìn thấy bộ mặt gã lúc này! Hoặc khả năng cao hơn là anh ta sẽ chiếm lấy January cho riêng mình nếu gặp nàng...

Đó là một ý nghĩ gã không nên có bây giờ!

Bình thường gã chẳng bao giờ bận tâm nếu Jude cũng mê mẩn người phụ nữ mà gã đang hẹn hò, nhưng January là trường hợp hoàn toàn khác. Thậm chí mối quan hệ này có thể là thước đo tình bạn lâu bền của gã với Jude nếu gã có thể tán tỉnh được nàng.

Cuối cùng thì nàng đã kết thúc công việc, gã đứng dậy, tiến về phía nàng và khó chịu nhận thấy January cực kỳ mệt mỏi. Gã cảm thấy không muốn nghỉ ngơi gì hết, sự mệt mỏi sau chuyến bay dài đã được bù đắp bởi giấc ngủ ban chiều và hiện giờ gã thấy khá tỉnh táo.

“Cô đang định đi đâu thế?” Gã vội hỏi khi thấy nàng đang định bỏ đi mà không hề nhìn lên.

Đôi mắt màu xám khói với làn mi dày kiêu kỳ nhìn gã đầy vẻ cảnh giác. “Về nhà”, nàng mệm mội trả lời.

Nàng thực sự trông rất kiệt sức, Max buồn bực thầm nghĩ. Những quãng thâm quanh đôi mắt xám tuyệt đẹp, bờ vai gầy mệm cho thấy đã lâu rồi nàng chưa có một ngày nghỉ. Viên quản lý khách sạn và những khách được mời đêm Giao thừa đang hò hét ầm ĩ ở quầy bar.

“Tôi đã nói là sẽ chờ cô”, gã nhắc lại v giọng trầm khàn quỵên rũ.

Nàng cau mày định phản đối, nhưng khi nhận thấy vẻ mặt kiên quyết của gã thì nàng đành nhún vai đầu hàng. “Tôi phải đi lấy áo khoác và túi xách”, nàng nói nhỏ.

“Tôi sẽ đi cùng cô.” Max quả quyết, khó khăn lắm mới gặp được nàng nên bây giờ gã không thể để nàng dễ dàng thoát khỏi tay gã.

ấp lông mày đen mượt rướn lên chế giễu. “Tối phòng dành cho nhân viên nữ sao?”

Gã nhăn nhó. “Tôi sẽ chờ ngoài cửa.”

Một sự tức giận thoáng qua vầng trán mịn màng trước sự dai dẳng của gã. “Tốt thôi”, cuối cùng nàng đành chấp nhận. “Cho tôi vài phút”, nàng nhẹ nhàng nói thêm trước khi đi vào trong căn phòng được đề biển “Chỉ dành cho nhân viên”.

Gã không chắc mình có thể chờ đợi bao lâu nữa để được ở riêng cùng nàng. Kiên nhẫn chưa bao giờ là ưu điểm của gã, thậm chí bây giờ gã còn nôn nóng hơn nữa.

Nhưng từng phút cứ thế trôi qua mà không có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy sự trở lại của nàng và gã thì không có lựa chọn nào ngoài chờ đợi cả. Chết tiệt, nàng đang ở đâu chứ?

“Tôi có thể giúp gì được không?” Viên quản lý - Peter Meridew, dừng lại hỏi một cách lịch sự.

Max tức giận quay sang ông ta, ký ức về việc người đàn ông này đã độc quyền trò chuyện với January trong suốt giờ giải lao tiếp theo và cũng là cuối cùng của vẫn còn in đậm trong đầu gã. “Liệu có lối đi khác để rời khỏi phòng này không?”, gã cúi kính chỉ tay vào căn phòng. Giả thiết này càng trở nên thuyết phục hơn bao giờ hết khi mà mỗi phút trôi qua lại càng không thấy bóng dáng nàng đâu. Tại sao nàng lại cố tìm cách lảng tránh gã.

Viên quản lý liếc nhìn cửa phòng, rướn mày ngạc nhiên quay sang Max. “Sao cơ, à vâng, có lối khác”, ông ta trả lời chậm rãi, tất nhiên là hết sức khó hiểu tại sao vị khách này lại có hứng thú tìm hiểu về căn phòng dành riêng cho nhân viên. “Nó có lối ra ở hành lang bên cạnh, nhưng... tôi có thể giúp gì cho ngài không?”, viên quản lý chú ý ngay tới vẻ mặt hung dữ của Max.

“Không, trừ khi tên của ông là January”, Max lẩm bẩm một cách thiếu kiên nhẫn. “Hiện giờ chẳng còn ai trong đó phải không?”, gã chán nản hỏi thêm.

Khỉ thật, nàng đã bỏ đi, gã có thể chắc chắn như vậy. Nàng đã cố tình rời khỏi căn phòng này bằng lối đi kia.

Tại sao mi lại kinh ngạc đến vậy? Một giọng nói nhỏ giễu cợt vang lên trong đầu gã. Mi đã sẵn đón nàng quá nhiệt tình khiến mi như thể gã doanh nhân buồn chán muốn tìm một cô gái chỉ để làm ấm giường trong một đêm.

Có phải đó chính xác là những gì gã muốn?

Không, chết tiệt, chắc chắn không phải vậy! Gã biết rằng một đêm với January là không bao giờ đủ. Và nếu có thêm chút thời gian, gã có thể thuyết phục nàng tin vào điều đó.

Đừng có quá chắc chắn như thế, giọng nói giễu cợt lại vang lên.

“Xin lỗi?”, viên quản lý trông cực kỳ lúng túng trước những lời lẩm bẩm của Max. “Có phải January là bạn của ngài không?”, ông ta thận trọng mở lời.

Max hít một hơi thở sâu để trấn tĩnh, hiểu rằng trước đó January đã rời bàn ghế ngay khi nàng được thông báo về sự có mặt của viên quản lý. Tóm lại có thể nói rằng “Ngày mai là một ngày mới”...? Và trong trường hợp này, ngày mai là thứ Bảy, ít ra Max cũng có thể biết tối mai nàng sẽ ở đâu...

“Không hẳn”, gã trả lời ông ta đầy bí ẩn. “Nhân đây”, bây giờ gã sẽ tập trung vào người đàn ông trước mặt, nở nụ cười. “Tôi thực sự ngưỡng mộ ngài đã quản lý hiệu quả và trôi chảy khách sạn này. Vì công việc, tôi đã phải đi nhiều nơi trên thế giới và có thể khẳng định nơi này xứng tầm đẳng cấp quốc tế.”

Viên quản lý rõ ràng hết sức hân hoan với lời tán dương khéo léo này - như thể ông ta cho rằng đó là điều đương nhiên. Điều cuối cùng Max muốn làm đó là gây khó khăn cho January tại nơi làm việc của nàng. Với một chút may mắn, lời ca ngợi của Max đã đập tan những tò mò trước đó của viên quản lý rằng tại sao gã lại quá quan tâm đến January như vậy.

“Ngài thật quá khen.” Ông ta tươi cười.

“Ồ, đó là sự thật.”Max sôi nổi nói tiếp. “Thật thích thú khi được ở tại một khách sạn mà có người quản lý tài giỏi như ngài.” Tang bốc quá không? Chắc chắn là không vì viên quản lý này sung sướng tới đỏ cả mặt và sẵn sàng giúp đỡ bất cứ điều gì>

“Nếu ngài cần gì trong suốt thời gian ở đây thì xin đừng ngần ngại gọi thẳng cho tôi”, Peter Meridew nói với gã khi chia tay.

Ít ra đêm nay cũng có một người đàn ông hạnh phúc, Max rầu rĩ nghĩ thầm khi ông ta rời đi.

Mong rằng ông ta cảm thấy như vậy, Max đã tỉnh hẳn rượu, sự phiền muộn của gã khi January âm thầm bỏ đi bỗng quay trở lại hết sức dữ dội.

Nhưng nếu nàng cho rằng có thể trốn tránh gã mãi mãi thì hẳn nàng sẽ hết sức bất ngờ.

Một sự bất ngờ không thể tưởng tượng được!

2. Chương 2

“May, hôm nay có chuyện gì xảy ra với chị thế?” January băn khoăn hỏi người chị cả. May vừa làm rơi một cái đĩa khi ba chị em dọn dẹp bàn ăn sau bữa tối.

Trước đó, May cũng đã khua nồi đập chảo âm ỉ lúc bỏ ăn ra bàn khi January vừa từ trên gác đi xuống. Cô cũng trầm ngâm suốt bữa ăn và chỉ thỉnh thoảng ậm ừ với January và March.

Ba chị em nàng - May, hai mươi bảy; March, hai mươi sáu; và January, hai mươi lăm tuổi - trông rất giống nhau. Cả ba đều dong dỏng cao, tóc đen cùng với nước da màu kem mịn như cánh hoa mộc lan, dù hiện giờ đã trở thành màu rám nắng khỏe mạnh trong suốt mùa hè. Tuy nhiên, màu mắt của ba chị em lại rất khác nhau, mắt May màu xanh lục, của March là pha trộn giữa màu xanh lục và màu xám, còn January là màu xám khói.

May - chị cả, luôn là người điềm tĩnh, vững vàng, có thể đương đầu với mọi khó khăn. Nhưng tối nay cô có vẻ rất bối rối, khác hẳn ngày thường.

“Chị vẫn mệt sau buổi biểu diễn kịch câm à?” January hỏi với vẻ thông cảm.

May dành tất cả thời gian làm việc ở trang trại, nhưng vài năm trước cô đã tìm được niềm vui khi tham gia vào một đoàn kịch của thị trấn. Họ đã trình diễn vở kịch câm Aladdin tại nhà hát nhỏ trong suốt kỳ Giáng sinh và May thủ vai chính - vai diễn này theo truyền thống luôn được giao ột phụ nữ. Đó là một công việc mệt mỏi nhưng rất thích thú, đòi hỏi May phải tham gia tất cả các buổi biểu diễn vào lúc chiều và tối suốt mấy ngày liên tiếp trong khi cô vẫn phải làm việc ở trang trại.

“Thực ra là...” May ngược lên khi đang nhặt những mảnh đĩa vỡ. “Hôm nay, chúng ta có một vị khách bất ngờ”, cô thẳng thắn.

January lập tức cứng người, cảnh giác với ý nghĩ “vị khách không mời” kia có thể là ai. Nàng đã trốn thoát khỏi vị khách dữ dội tên ôi qua, nhưng nàng nghi ngờ gã là người không dễ chấp nhận bị lừa bịp. Nàng không biết làm thế nào gã có thể tìm ra nơi nàng ở, nhưng nàng tự hỏi nếu không phải gã thì có thể là ai...

Đôi mắt màu xanh lục của May đắm nước khi cô đứng thẳng lên. “Các em có nhớ bức thư mà chúng ta nhận được trước Giáng sinh không? Bức thư từ viên luật sư đại diện ột công ty lớn của Mỹ đó? Nó nói đến việc mua trang trại của chúng ta”, cô nhắc khi thấy cả March và January đều ngơ ngác.

“Tất nhiên là bọn em nhớ chứ. Bức thư khốn kiếp!” March bĩu môi khi chụp lấy cái khăn bếp để lau sạch vết bẩn chỗ đĩa rơi trên nền. “Nếu muốn bán trang trại thì chúng ta đã rao bán từ lâu rồi.” Cô cúi kính ném cái khăn bẩn vào thùng rác.

“Đúng vậy”, May thở dài, nặng nhọc ngồi xuống ghế ăn. “Viên luật sư này đã một mình đến gặp chúng ta hôm nay. Hay đúng hơn là gặp chị, vì chỉ có chị ở trang trại lúc đó.” Cô nhăn nhó.

Do January làm việc vào buổi ti nên nàng ngủ bù hầu hết thời gian trong ngày. Còn March thì phải đi làm vì cô tìm được một công việc ngoài giờ từ chín giờ sáng đến năm giờ chiều, các ngày từ thứ Hai đến thứ Bảy trong suốt thời gian nghỉ lễ mừng năm mới. Chỉ có May làm việc cả ngày ở trang trại nhỏ bên sườn đồi của họ và cũng là người chịu trách nhiệm nấu nướng, dọn dẹp. Đó không phải là sự thu xếp thỏa đáng, bọn họ đều phải làm hai công việc cùng lúc. Nhưng thu nhập từ trang trại quá ít ỏi, không đủ để ba chị em chi tiêu nếu không có các khoản thu nhập từ việc làm thêm của March và January.

Rõ ràng vị khách của họ không phải là Max, nhưng trong thâm tâm January không chắc nàng có cảm thấy vui vẻ hay không.

“Em nghĩ có thể đó chỉ là một trò đùa thôi.” January an ủi khi thấy chị cả quá lo lắng.

May cười buồn bã. “Đáng tiếc là viên luật sư lại không nghĩ thế”, cô lẩm bẩm. “Thực tế, anh ta lặn lội về tận đây là để đưa ra một mức giá hết sức lỗ bịch cho trang trại này”, mắt cô long lên giận dữ khi nói ra mức giá đó.

January thở hổn hển vì kinh ngạc, còn March thì nuốt khan một cách khó nhọc. Tất cả đều hiểu rằng trang trại của họ còn xa mới đáng giá con số đó. Nhưng câu hỏi là tại sao viên luật sư lại đề nghị mức giá quá cao như vậy chỉ ột khoảnh đất mười sáu hecta, vài chuồng trại và một ngôi nhà cũ?

“Họ muốn gì?” March sắc sảo hỏi lại.

“Ngoài việc phải rời khỏi đây ngay lập tức, thì có lẽ còn vài yêu cầu nữa”, May chậm rãi trả lời.

“Ngoài... nhưng tất cả chúng ta đều được sinh ra ở đây”, January ngập ngừng phản đối.

“Đây là nhà của chúng ta!” March đồng thời lên tiếng.

May nở nụ cười méo xệch. “Chị cũng nói với anh ta như vậy. Nhưng có vẻ anh ta chẳng thèm để ý.” Cô nhún vai.

“Có lẽ do anh ta luôn sống trong một căn hộ penthouse[1]sang trọng lắm.” March lẩm bẩm bất mãn. “Nên không thể nhận ra ‘một ngôi nhà’ là như thế nào nếu được mời vào. Em hy vọng chị không mời anh ta vào nhà.” Cô nói gay gắt.

[1] Penthouse là những căn hộ sang trọng, có nhiều phòng, thường được đặt trên tầng cao nhất của các khu chung cư cao cấp.

May lắc mạnh đầu. “Anh ta đến lúc chị đang chất củ khô lên xe chuẩn bị cho gia súc ăn. Chị thề là suốt thời gian giới thiệu và nói lý do đến đây, anh ta đều được đứng ở ngoài sân. Bộ lễ được cất may khéo léo của anh ta rõ là không thích hợp để đến thăm một trang trại vào tháng Một. Và đôi giày làm thủ công bóng loáng của anh ta thì dính bết bùn”, cô thích thú nói thêm.

January bật cười trước vẻ mãn nguyện của chị gái. “Em mong là chị đã khiến anh ta tiu nghỉu.”

“Hừm”, May hắng giọng, nỗi lo âu xuất hiện trở lại trong đôi mắt xanh lục sáng long lanh. “Tuy nhiên, chị có cảm giác anh ta sẽ quay trở lại.”

“Đó là tất cả những gì chị lo lắng à?” January bắn khoăn với mỗi bận tâm riêng của nàng.

“Ồ, bình tĩnh đi.” March khẳng định. “ Công ty này cũng đã mua hết cả đất đai của nhà Hanworth hai tháng trước để kinh doanh gì đó. Mà có vẻ trang trại của chúng ta nằm giữa khu đất của Hanworth...“, cô nhún vai. “Em hy vọng chúng ta sẽ không chịu chung số phận với họ.”

James Hanworth vừa qua đời sáu tháng trước, được coi là một “địa chủ” trong năm mươi lăm năm qua. James không có vợ con nên nửa tá bà con họ hàng xa của ông được thừa hưởng toàn bộ vùng đất đai rộng lớn này. Và họ đã quyết định bán vùng đất đó đi rồi chia nhau tiền.

“Sao trước đây em không nói cho bọn chị biết?” May nóng nảy quay sang March. “Rõ ràng họ đang cố đuổi chúng ta ra khỏi đây!”, cô ghé tồm nói thêm.

Đúng vậy, không nghi ngờ gì, January âm thầm đồng tình với người chị cả. Nhưng trang trại này là do ông bà nội nàng lập ra, sau đó cha mẹ nàng được thừa hưởng và giờ là ba chị em nàng. Mặc dù đôi khi phải đối mặt với tình trạng tài chính khó khăn nhưng cả ba chị em nàng đều không hề có ý nghĩ sẽ bán nó đi. Đây là ngôi nhà duy nhất mà ba chị em từng biết...

Nàng liếc nhìn đồng hồ đeo tay. “Coi kìa, em phải đi làm bây giờ, nhưng chúng ta sẽ bàn bạc vấn đề này kỹ hơn vào bữa ăn sáng mai nhé.”

Nàng nhào vào lòng chị gái, thân thiết ôm lấy cô. “Nếu chúng ta không muốn thì chẳng ai có thể ép chúng ta bán trang trại cả.”

“Không”, chị cả nàng thở dài. “Nhưng bị kẹt ở giữa khu kinh doanh của họ sẽ khiến cuộc sống của chúng ta thêm khó khăn nếu họ định như vậy.”

“Điều này còn phụ thuộc việc họ định kinh doanh cái gì”, March trầm ngâm. “Ngày mai em sẽ kiểm tra và xem có thể tìm ra được điều gì không.”

“Đừng để xảy ra rắc rối gì với em vì chuyện này đấy”, May cảnh cáo với giọng điệu của một bà mẹ. Mẹ nàng mất từ khi cả ba đều còn rất bé, là chị cả nên May phải đảm trách vai trò của mẹ từ khi còn rất nhỏ. Sau khi cha nàng qua đời năm ngoái thì trách nhiệm của cô càng trở nên nặng nề hơn.

”Chị đừng lo lắng, sẽ không có gì xảy ra đâu March cười toe toét gạt đi, cô luôn là người mạnh mẽ nhất trong ba chị em.

“Em sẽ gặp cả hai vào sáng mai”, January cười vui vẻ, quá quen với các cuộc đấu khẩu này và biết thế nào cũng bị lôi vào nên nàng kiểm soát rời đi.

Nàng nhanh chóng lên gác chuẩn bị cho buổi biểu diễn tối nay. Nàng chọn chiếc váy màu đen, dài ngang gối, cổ trễ với tay áo dài được cắt khéo léo thành hình chữ V ẩn tượng ở cổ tay mảnh khảnh của nàng. Mái tóc được chải ngược ra sau và giữ bằng những chiếc kẹp nhỏ nằm ngọc, vài sợi tóc mai mềm mại rơi trên gò má trắng mịn như kem.

Thật kỳ lạ, thoáng chốc nàng đã trở thành người khác - một nàng ca sĩ quyền rũ - khác xa hình ảnh cô thôn nữ lam lũ trong bộ áo lao động liền quần dày và rộng, may bằng vải bông chéo cũ cùng đôi ủng cao su đến đầu gối. Hai hình ảnh này thật sự đối lập nhau>Những khó khăn của trang trại đã choáng hết suy nghĩ của nàng trên đường tới khách sạn. Như March đã hùng hổ chỉ ra, chẳng ai có thể ép buộc ba chị em nàng bán trang trại nếu như bọn họ không muốn - mà đương nhiên là cả ba đều không muốn. Nhưng May cũng hết sức có lý: Cuộc sống của cả ba sẽ trở nên khó khăn hơn rất nhiều nếu họ xây dựng khu kinh doanh bao quanh trang trại.

Điều này sẽ dẫn tới các tranh chấp về đường đi và dẫn nước vào trang trại; James Hanworth chưa bao giờ gây khó khăn về vấn đề này. Ông chấp nhận cho trang trại của nhà Calendar ở giữa khu đất đai của mình và mở đường đi cũng như dẫn nước vào giúp trang trại tồn tại. Nhưng không hiểu sao, January tin rằng công ty đã mua lại khu đất của James Hanworth không phải là những kẻ hào hiệp.

Mối lo về trang trại đã khiến nàng hoàn toàn gạt gã đàn ông tên Max ra khỏi đầu cho đến khi bước vào khu quầy bar - nơi đặt đàn piano. Khu này hiện giờ vẫn còn khá vắng vẻ nhưng nàng phát hiện ra gã đang ngồi tán gẫu với John - nhân viên quầy bar.

Vì lý do nào đó nàng cho rằng Max chỉ ở lại khách sạn đêm qua thôi. Nhưng nàng đã hoàn toàn sai lầm.

“A, January”, Max quay sang nhìn nàng chăm chú với đôi mắt màu xanh cười cợt khi nàng lướt qua, đi thẳng tới chỗ cây đàn piano để chuẩn bị cho buổi diễn. Gã đi qua căn phòng, tới sát cạnh nàng. “Tôi tin là chúng ta có đôi chút hiểu lầm khi gặp nhau vào cuối buổi diễn đêm qua?”

Gã chẳng tin vào điều này, biết rõ là nàng có ý trốn bảo của khác.

“Thật sao?” January ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào gã - bất chấp thực tế là nàng cảm thấy một luồng run rẩy từ sâu bên trong khi nhận thức được vẻ hấp dẫn chết người của gã trong bộ lê với áo sơ mi màu xanh.

Gã là một người đàn ông cực kỳ quyến rũ và sẽ là tự lừa dối bản thân nếu nàng phủ nhận điều này. Cảm xúc mãnh liệt của gã cũng khiến nàng không cưỡng lại được.

“Tôi thích nghĩ như vậy.” Gã cười, một nụ cười khiến người khác nghẹt thở, tim ngừng đập.

Như để xóa tan sự đề phòng của nàng với cảm xúc mãnh liệt của gã lúc trước... “Có thể tối nay chúng ta sẽ hiểu nhau hơn chăng?”, gã nhẹ nhàng gợi ý.

Ó vẻ anh ta đang cố gắng làm ọi thứ bớt căng thẳng hơn? January nhận xét với sự thích thú âm thầm. Nhưng gã cũng không cố che giấu sự thực là gã vẫn đang tìm cách để được ở riêng với nàng.

“Có thể”, nàng lấp lửng. “Xin thứ lỗi, tôi phải chuẩn bị cho bài biểu diễn đầu tiên rồi , nàng nói thêm như để xóa đi sự thô lỗ trong câu nói trước của mình.

“Tất nhiên”, gã đáp lời, hơi lùi lại để nàng có thể ngồi vào đàn, rồi thỉnh thoảng ghé sát tai nàng thì thầm thì thầm, “Tối nay trông cô còn xinh đẹp hơn đêm qua rất nhiều”. Hơi thở nóng ấm của gã làm bay bay mấy sợi tóc mai trên má nàng.

ót khan một cách khó nhọc, quay đầu nhìn thẳng vào mặt gã. Khuôn mặt gã cách mặt nàng chỉ vài centimet... “Cảm ơn ngài”, lời nói của nàng nhẹ như gió thoảng.

Max đứng thẳng lên, nở nụ cười chết người vừa rồi và nhìn xuống nàng ngưỡng mộ. “Một câu trả lời hết sức dịu dàng”, gã khen ngợi.

January đáp lại với cái nghiêng đầu đầy vẻ chế giễu, quyết định không lộ ra cho gã thấy sự gần gũi vừa rồi đã khiến nàng mất bình tĩnh. Mặc dù sự thực là thế! “Tôi thích nghĩ như vậy”, nàng lạnh lùng lặp lại câu nói lúc này của gã.

Gã cười thích thú. “Tôi sẽ uống rượu và chờ cô ở quầy bar khi cô nghỉ giữa giờ. John cho tôi biết đồ uống ưa thích của cô là soda.”

Nàng cau mày bức bối, gã đàn ông này lại còn tán chuyện về điều nàng thích và không thích với người khác, cho dù đó là người tẻ nhạt như John. “Mục đích của việc nghỉ giữa giờ là tôi có vài phút thư.” Rõ ràng có điều gì đó khiến nàng không thể ở gần hắn được!

“Nếu vậy chúng ta sẽ không nói chuyện”, gã hứa hẹn.

Với chuyện xảy ra đêm qua thì chẳng ai có thể buộc tội gã là kẻ ba hoa! Nhưng người đàn ông này không cần nói bất cứ điều gì cũng đủ phá vỡ trạng thái cân bằng của nàng. Chỉ cần gã ngồi nhìn chăm chăm vào nàng là đã khiến nàng mất tự nhiên.

“Được”, nàng căng thẳng chấp nhận.

Max trầm ngâm nhìn nàng một lúc lâu mới chậm rãi lên tiếng. “Lần trước cô cũng đồng ý với tôi nhưng rồi lại tránh đi bằng lối cửa sau.”

January đỏ bừng mặt vì xấu hổ, chính xác là nàng đã nói và làm như thế.

“Ừm, lần này tôi sẽ không làm vậy”, nàng nóng nảy cam đoan với gã. “Được chưa?”

“Được”, gã nghiêng nhẹ đầu. “Nhân tiện...”, gã dừng lại một chút và dịu dàng nói trước khi rời đi, “... cô có chất giọng gợi cảm khó tin nhất mà tôi từng được nghe, cho dù cô đang hát hay đang nói”.

Ồ, quả là một lời động viên hữu ích giúp làm dịu thần kinh vốn đang căng thẳng của nàng. Nàng thật sự bất ngờ!

Tốt hơn rồi, Max. Gã tự chúc mừng bản thân khi quay lại chỗ ngồi ở quầy bar. Phải nói là tốt hơn rất nhiều. Chỉ cần khéo léo kết hợp giữa tính hài hước và sự quyết tâm. Và bây giờ tất cả những gì cần phải làm là giữ nguyên nó trong vài giờ tới.

Tất cả! Khi January bước vào căn phòng vài phút trước trong bộ váy bó sát màu đen ngang gối, khoe cặp chân dài quyến rũ, gã gần như đã nín thở vài giây, cảm nhận được máu sôi lên trong huyết quản và khiến phần đàn ông nhất trên cơ thể gã căng thẳng! Sự phản ứng tức thì với phụ nữ chỉ từ một cái nhìn chưa bao giờ xảy ra với gã từ khi còn là cậu thiếu niên non nớt!

Nhưng, gã nhớ lại cuộc đối thoại vừa rồi, tự trấn an bản thân là gã đã tự tin nói chuyện với nàng và không quá mạnh mẽ, khéo léo đưa sự hài hước vào câu chuyện của hai người.

Rồi gã còn nói với nàng là gã cảm thấy chất giọng của nàng gợi cảm ra sao!

Được rồi, được rồi, gã còn chuyện đêm qua nữa. Nhưng điều đó là nên làm - gã đã nhìn thấy hai má nàng đỏ bừng và sự xấu hổ trong đôi mắt xám tuyệt đẹp nữa!

Ở độ tuổi ba mươi bảy, Max đã quen biết rất nhiều phụ nữ xinh đẹp và hoàn hảo, thậm chí còn hẹn hò với một vài người, nhưng những người này quá từng trải để có thể đỏ mặt xấu hổ khi nói gì đó liên quan đến họ. Thật tuyệt vời khi biết January không thuộc loại người lọc lõi như vậy.

Cô ấy bao nhiêu tuổi nhỉ? Gã băn khoăn. Chắc khoảng hai mươi lăm tuổi. Cái tuổi không quá trẻ để khiến gã cảm thấy áy náy với ý đồ quyến rũ nàng, nhưng cũng không quá già để không ngưng ngừng trước một lời ca ngợi.

“Một cô gái tuyệt vời phải không?”, anh chàng nhân viên quầy bar nói về ngưỡng mộ khi đang đứng lau sạch ly cốc để chuẩn bị cho một buổi tối bận rộn, hiển nhiên là anh ta cũng đang dõi theo hướng nhìn của Max. “Cô ấy là người thân thiện nhất trong số các ca sĩ của chúng tôi từ trước tới nay”, John vui vẻ nói thêm.

Max lập tức nhận ra John có thể là nguồn cung cấp thông tin đầy đủ về January. Nếu Max đã quyết định theo đuổi điều gì thì gã sẽ thực hiện tới cùng.

Vì lý do nào đó, gã cảm thấy có nhu cầu cần thiết phải tìm hiểu về January, để phá vỡ từng lớp tự vệ của nàng, cho đến khi gã hoàn toàn hiểu được con người nàng. Giống như những mảnh ghép trong trò chơi của trẻ con, bạn sẽ bóc đi từng mảnh nhỏ tại thời điểm mà nhạc ngừng chơi, đến cuối cùng bạn sẽ lấy được kho báu>

Một lần nữa gã cảm ơn ngôi sao may mắn của mình khi người bạn thân - Jude đã không chứng kiến sự say mê của gã dành cho January. Max chắc chắn anh ta sẽ cười gã thối mũi nếu biết gã đang vật vã với sự hấp dẫn bất ngờ này.

Buồn cười ư? Gã nghi ngờ Jude khó có thể ngừng trêu chọc gã cả một tuần lễ!

Dù vậy, việc Max vẫn chưa đạt được mục đích chính cho lý do tại sao gã tới đây có thể khiến Jude tức giận, Max cau có nhớ lại cuộc gặp sáng nay. Cực kỳ cương quyết, không chút nhượng bộ! Tất nhiên, gã không chịu bỏ cuộc, nhưng không thể hoàn thành theo kế hoạch đã định. Gã cần thêm thời gian. Tuy nhiên, bây giờ gã lại gặp gỡ January nữa, nên sự trì hoãn này không phải vô ích như gã đã lo ngại.

Gã có cảm giác rõ rệt là January còn khó hạ gục hơn là vụ đàm phán làm ăn mà gã đại diện cho Jude và khiến gã phải tới đây.

Phòng bar dần dần đông kín người khi giọng hát ngọt ngào của January tràn qua các phòng khách khác. Một bữa tiệc chia tay đời độc thân của anh chàng nào đó gồm toàn những chàng trai trẻ tuổi đang âm ỉ chỗ quầy bar. Và một số trong nhóm đó đang hau háu nhìn January trong bộ váy đen bó sát gợi cảm. Một cảm giác ghen tuông cuộn lên trong lòng gã với ý nghĩ bất kỳ người đàn ông nào ngoài gã cũng đều có thể thoải mái ngắm nhìn nàng!

Thật vô lý khi bắt bình về công việc mà nàng lựa chọn, chất giọng gợi cảm thiên phú của nàng thực sự phù hợp với công việc này như thể nàng là một phần của nó vậy.

Tất cả đều tốt đẹp và phù hợp, Max. Gã tự chế giễu sự logic của bản thân - nhưng điều đó cũng không ngăn cản mong muốn mãnh liệt được lao lên, quàng áo vest của gã quanh người nàng nhằm che giấu nàng khỏi con mắt của những gã đàn ông khác.

“Rượu whisky”, gã quay sang John gần giọng. “Đầy gấp đôi”, gã gay gắt nói thêm khi thấy một gã trai trẻ tuổi lên tới nói chuyện với January lúc nàng chuyển nhạc sang bài hát tiếp theo.

John nhìn với vẻ dò hỏi khi anh ta đặt ly rượu xuống và trấn an gã, “January biết phải làm gì để tự bảo vệ>Thoải mái hơn một chút nhưng Max vẫn muốn được tự mình bảo vệ nàng. Chỉ là bảo vệ nàng thôi ư! Không, gã muốn được ôm nàng trong tay, mang nàng về căn hộ sang trọng[2] trong khách sạn của gã và ân ái với nàng cho đến khi cả hai đều mệt lử, không thể làm gì khác ngoài việc thỏa mãn nằm trong vòng tay của nhau. Và rồi lại tiếp tục ân ái!

[2] Các khách sạn thường có những khu căn hộ rất sang trọng, có đầy đủ phòng khách, phòng ngủ và bếp cùng nội thất bên trong.

Hiện giờ nàng đang cười vui vẻ với anh chàng đó và trò chuyện hết sức tự nhiên. Nhưng khi anh ta cúi người trao cho January nụ hôn không - phải - của - anh trai lên môi nàng thì Max không thể chịu đựng hơn được nữa.

Thậm chí gã còn không nhận thức được mình đã băng ngang qua phòng, chộp lấy cổ áo khoác của anh chàng kia và kéo mạnh anh ta tránh xa khỏi January. Gã gườm gườm ghé sát vào mặt anh ta.

“Max”, January quát nhẹ phía sau gã. “Anh nghĩ mình đang làm gì chứ?”, nàng gắt gỏng.

Max nheo mắt nhìn gã thanh niên kia trước khi quay sang January phân trần, “Cậu ta ã quấy rầy cô...”

Nàng đứng lên, cau kính lắc đầu. “Không, Josh là bạn tôi, Max”, nàng lăm bắm đầy bất bình khi kéo nhẹ tay gã khỏi cổ áo anh ta. “Anh ấy sẽ cưới Sara, chị họ tôi, vào thứ Bảy tới”, nàng giải thích.

Có thể là như vậy, Max đồng ý, nhưng cái cách anh ta hôn January không giống “anh rể” chút nào cả!

“Anh đang gây loạn đấy”, January ngượng ngùng trách móc.

Quầy bar hiện giờ đông nghẹt người, một số đang tò mò nhìn họ, nhóm thanh niên đi cùng Josh cũng nằm trong số đó. Trông như họ sẵn sàng chạy lên để bênh vực bạn mình vậy, Max thầm chế giễu.

“Tôi ắt xin lỗi”, gã lăm bắm với Josh khi anh ta vượt thẳng cổ áo, ý thức được viên quản lý khách sạn - Peter Meridew - đang quan sát sự việc với cái nheo mắt khó chịu.

January nói đúng, cái quái gì khiến gã hành động như thế? Gã biết rằng mình say mê nàng hơn bất kỳ người phụ nữ nào gã từng gặp. Nhưng nàng lại chỉ coi gã như một vị khách trọ ở khách sạn, người đã lịch sự mời nàng một ly rượu tối qua!

Gã buộc phải kiềm chế bản thân. “Tôi thực sự xin lỗi, vừa rồi tôi đã phản ứng hơi quá”, gã hòa nhã nói với Jo>“Ồ, không sao đâu”, Josh gạt đi. “Rất vui khi được biết January đã có người trông chừng”, anh ta vui vẻ nói thêm.

“Em không...”

“Liệu tôi có thể mời cậu và các bạn cậu một ly không nhỉ?” Max lập tức cắt ngang vì gã biết chắc chắn January sẽ phản đối rằng nàng không cần hay không muốn bất kỳ ai trông chừng nàng hết. “Tôi tin là January sẽ rất thích tham gia cùng chúng ta sau khi cô ấy kết thúc bài hát này”, gã nói thêm đầy thách thức và liếc nhìn nàng.

Lúc tức giận trông January xinh đẹp hơn bao giờ hết, Max phát hiện ra điều đó khi gã quay sang nàng và tình nghịch rướn mày. Đôi mắt xám trở nên long lanh sâu thẳm, gò má đỏ bừng nổi bật trên nền da trắng mịn như sữa và thậm chí đôi môi của nàng cũng trở nên đỏ hơn. Nhìn cực kỳ quyến rũ và gã muốn hôn nàng. Gã thực sự cảm thấy khó chịu.

“Đám cưới diễn ra vào thứ Bảy tới phải không nhỉ?”, gã quay lại chàng thanh niên - nhằm tránh khỏi cái nhìn hung dữ của January. “Lúc ba giờ chiều”, Josh cười hạnh phúc. “Tôi sẽ rất vui được đón tiếp anh cùng January nếu anh có thể tham dự”, anh ta mời nồng nhiệt.

“Anh...”

“Tại sao chúng ta không quay lại quầy bar và tiếp tục bàn về chuyện này nhỉ?” Gã nhanh chóng đề nghị để January không có cơ hội giận dữ phản đối. “Chúng tôi không nên cản trở bài hát của cô lâu hơn nữa”, gã nhẹ nhàng nói với nàng và cùng Josh quay lại quầy bar.

Nhưng gã cảm nhận được cái nhìn chằm chằm giận dữ của nàng đang dõi theo từng bước chân gã!

Bài hát tiếp theo nàng lựa chọn nói về sự “sống sót” và “có khả năng tự bảo vệ bản thân” là sự đáp trả trực tiếp cho hành động của gã mấy phút trước.

Gã đã rất cố gắng để giữ cho buổi nay thật vui vẻ và hài hước. Gã băn khoăn liệu nàng có cho rằng việc gã suýt đâm vỡ mồm anh rể của nàng là “vui vẻ” hoặc “hài hước” không nhỉ?

Tuy vậy, gã cũng không thể kiềm chế được hành động nâng ly rượu whisky về phía nàng để chúc mừng khi bài hát kết thúc và nhận được một cái nheo mắt đầy đe dọa.

Max nhe răng cười đáp lại. Gã không thể tự lừa dối bản thân. Thuyết phục nàng tạo dựng mối quan hệ với gã không phải là chuyện đơn giản. Nhưng gã chưa bao giờ chịu lùi bước trước bất cứ trở ngại nào trong đời và bây giờ gã cũng chưa sẵn sàng để chịu thất bại.

Ngoài ra, có thể hôm nay không phải là một ngày tốt đẹp đối với gã, nhưng xét cho cùng thì đến lúc này cũng không phải là một buổi tối tồi tệ. Nếu đưa ra mọi lý do mà January vẫn tiếp tục từ chối thì gã có thể viện đến lời mời tham dự đám cưới thân mật của Josh vào thứ Bảy tới.

3. Chương 3

“Anh không thể tham dự đám cưới cùng tôi vào thứ Bảy tới được”, January cương quyết nói với Max khi nàng ngồi xuống, đối diện gã chiếc bàn nhỏ. Mục đích nói rõ ràng với gã về vấn đề này là lý do duy nhất khiến nàng đồng ý gặp gã cuối buổi diễn cũng tại cái bàn hôm qua.

Gã nhìn nàng thích thú, đôi mắt xanh thăm lấp lánh cười, “Tại sao tôi không thể?”. Gã ôn tồn hỏi lại. “Josh đã mời tôi cực kỳ nồng nhiệt.”

“Tôi biết anh ấy rất nhiệt tình”, January cau kính thừa nhận, bực bội vì người anh rể đã không cân nhắc gì khi mời người lạ. Không thể chấp nhận được, đám cá cược với đám bạn về việc hôn nàng trong bữa tiệc chia tay đời độc thân rồi lại tự tiện mời Max tới đám cưới cùng nàng. “Đơn giản là không thể được”, nàng khẳng khái từ chối.

“Tại sao không?”, gã lập tức vặn lại. “Theo như lời mời của Josh thì tôi có cảm giác cô chưa dự định đi đám cưới cùng ai”, gã nhấn mạnh.

“À, anh nhầm rồi”, January bướng bỉnh. “Tôi sẽ đi cùng gia đình”, nàng vội nói thêm khi thấy gã nheo mắt nghi ngờ. “Nếu tôi đưa một người hoàn toàn lạ mặt tới dự đám cưới thì cũng có nghĩa là thông báo với mọi người rằng anh ta là hôn phu của tôi”, nàng cau kính khi gã đáp lại bằng ánh mắt dịu dàng. “Một thông báo không đúng đắn!” Nàng bực bội trừng trừng nhìn gã vì không nhận thức được đây là lý do quan trọng nhất>

Mặc dù gã đã tỏ ra say mê nàng hai đêm nay, nhưng nàng chắc chắn gã không muốn có mối quan hệ nghiêm túc với nàng hay gia đình nàng.

“January, còn một tuần nữa cơ mà”, gã nhún vai. “Rất nhiều thứ có thể xảy ra trong một tuần”, gã nói đầy ẩn ý.

Đúng, có rất nhiều thứ “xảy ra” trong một tuần của nàng, làm việc ở trang trại và hát vào các buổi tối ở khách sạn khiến nàng hết sức bận rộn. Nhưng người đàn ông với vẻ quyền lực và giàu sang này thì dường như chẳng gì có thể “xảy ra” trong suốt cuộc đời anh ta hết!

“Tôi nói là KHÔNG, Max”, nàng lặp lại kiên quyết. “Và ý tôi cũng là KHÔNG”. Nàng nhấp một ngụm soda, tự nhiên muốn uống thứ nước gì đó mạnh hơn, nhưng nàng không thể vì còn phải lái xe về nhà>

“Thế nào cũng được”, gã thờ ơ. “Tối nay trông cô rất xinh đẹp”, gã đột ngột chuyển chủ đề. “Ngoại trừ nụ hôn có vẻ rất ngọt ngào kia”, gã lạnh lùng nói thêm.

“Max, đó là một vụ cá cược”, January thở dài, quá chán nản và cáu kỉnh để có thể chỉ đơn giản bảo gã rằng đó không phải là việc của gã. “Một trò đùa của buổi tiệc”, nàng giải thích. “Tôi học cùng trường với hầu hết bọn họ, họ cho rằng sẽ rất thú vị khi thách Josh hôn tôi.”

Thực tế Peter Meridew đã nói chuyện với Josh cùng bạn anh ta trước khi quầy bar đóng cửa và chỉ cho họ thấy hành vi của họ khiến những người khác phiền lòng như thế nào.

Max ném cho nàng cái nhìn với hàm ý là chính gã cũng cảm thấy rất khó chịu về trò đùa đó!

Peter Meridew là một chuyện, nhưng việc Max nghĩ gì có quan trọng không? Hay có thể nói, đó chính là vấn đề. Gã chỉ là một khách trọ ở đây - trong bao lâu nàng cũng không biết - nhưng chắc chắn sẽ sớm rời đi. Và khi đã đi rồi, gã không định để lại sau lưng m>nh một nàng ca sĩ hay thôn nữ với trái tim đau khổ!

Bởi sẽ là tự lừa dối bản thân nếu nàng không thừa nhận - ít nhất là trong thâm tâm - rằng cách hành xử của gã thật giống với hình ảnh chàng hoàng tử hào hiệp đến giải thoát nàng khỏi cảnh nghèo khổ như trong tưởng tượng của nàng. Có thể đó là cách miêu tả theo kiểu lãng mạn cổ điển nhưng lại rất chính xác. Điều đó giải thích tại sao các quý cô thời xưa lại dễ dàng ngã vào vòng tay của chàng hiệp sĩ cứu giúp họ! Và nàng không hề nghi ngờ Max sẽ hạ đo ván Josh trên sân nhà nếu nàng không xen vào và giải thích cho gã.

“Đêm nay đã muộn rồi.” Nàng thở dài mệt mỏi, hất mái tóc đen dài ra phía sau và quay sang cười đồng cảm với John khi anh ta dọn dẹp quầy bar để kết thúc ca làm. “Tôi thực sự muốn về nhà.” Nàng không phải làm việc muộn như đêm qua nhưng trông lại kiệt sức hơn nhiều.

Có phải nàng đang rung động không nhio thể. Nàng biết một điều rất rõ ràng: Nên tránh Max càng xa càng tốt. Ngay bây giờ! Nếu không, nàng có nguy cơ mắc kẹt trong mối xúc cảm này.

Max nghiêng đầu duyên dáng, ánh mắt gã lại rực cháy mãnh liệt như đêm qua. “Trông cô hết sức mệt mỏi, tôi gọi taxi cho cô nhé?”

Nàng nở nụ cười tiếu nuôi. “Có một vấn đề nhỏ ở đây.” Lời đề nghị quả thực hấp dẫn, nàng sẽ không phải lái xe cả tiếng đồng hồ trong thời tiết giá lạnh. “Tôi không phải làm việc tối mai, nên nếu đi taxi thì ngày mai tôi vẫn phải quay lại đây để lấy xe.”

“Tôi rất sẵn sàng được đón cô.” Max nhún vai. “Như vậy cô có thể giới thiệu tôi với gia đình cô”, gã nhấn mạnh.

Và cũng có nghĩa gã sẽ không phải là “người hoàn toàn xa lạ” với gia đình nàng như lúc trước nàng đã chỉ ra! Hết sức thông minh - nàng nhủ thầm thần phục - hoàn toàn tự nhiên, không cần bất kỳ câu hỏi nào.

“Tôi không nghĩ vậy, cảm ơn anh.” Nàng mỉm cười, đứng lên tỏ ý muốn kết thúc cuộc nói chuyện.

Max cũng đứng dậy và dễ dàng theo kịp nàng. “Tôi thực sự rảnh rồi mà”, gã cam đoan. “Hơn nữa, John cũng nói với tôi là cô có một số người hâm mộ quanh đây...?” Gã lo lắng nói khi cả hai thân thiện vẫy chào người phục vụ trước khi bước ra khu vực lễ tân.

Gã nói rất có lý. Kể tấn công ban đêm chỉ hành động ở những khu vực thôn dã vắng vẻ, trong khi đó ngay cả bãi đỗ xe của khách sạn cũng trở nên vắng vẻ vào thời điểm này.

“Hừm”, nàng thừa nhận với một cái nhăn mặt. “Đã có sáu vụ tấn công trong sáu tháng qua.”

Mất gã tối lại vì nghe thông tin đó. “Vậy nếu cô cứ khẳng khẳng tự lái xe về nhà...? Đó chính là điều mà tôi lo ngại”, gã thở dài nói thêm khi nàng gật đầu xác nhận. “Nếu cô đã quyết định vậy thì tôi cũng không

thể để cô ra bãi xe một mình trong lúc tôi trở về căn hộ thoải mái và ấm áp được.”>“Bãi xe vẫn khá sáng sửa mà”, nàng trấn an gã.

Tôi vẫn cảm thấy không yên tâm khi để cô đi lấy xe mà không có người hộ tống”, gã kiên quyết.

Nàng có thể nhận thấy vẻ quyết tâm của gã và chẳng ích lợi gì khi chỉ cho gã thấy nàng vẫn tự mình đi lấy xe ba lần một tuần. Tuần nào cũng thế. Và đó cũng là những việc nàng sẽ làm sau khi gã rời khỏi khách sạn...

“Anh đang bắt đầu trở nên giống với chị cả tôi đấy, tên chiấy là May!” January trêu chọc khi Max choàng áo khoác lên vai nàng ốc khi bước ra ngoài trời lạnh giá.

Gã làm ra vẻ ngạc nhiên. “Tôi không chắc mình có muốn trở thành chị cả của ai đó không!”

January cười vui vẻ. “Liệu có ích gì không nếu tôi nói với anh là tôi rất thân thiết với các chị mình?”

“Có thể”, gã chậm rãi thừa nhận. “Để tôi giúp cô”, gã đề nghị khi nàng cố gắng rút tay vào ống tay áo choàng, rùng mình trước những cơn gió lạnh buốt cố gắng thâm nhập vào cơ thể qua lớp váy mỏng manh.

Giúp nàng mặc áo khoác quả là cái có khôn khéo, nàng cau mày nghĩ thầm; để mặc gã như thể tình cờ choàng tay qua vai nàng khi cả hai bước về phía xe của nàng, xung quanh đã rất đông người!

Nàng không hẳn từ chối sự ấm áp từ cơ thể gã - nhưng việc gần gũi quá khiến nàng khó chịu. Khiến nàng bất an! Và cũng khiến nàng thích thú!

Nàng chưa từng gặp ai giống Max, tinh tế và tự tin, đẹp trai chết người và cực kỳ lôi cuốn.

Mi thừa nhận điều đó hử, January. Nàng thầm chế giễu mình, mi bị hấp dẫn bởi người đàn ông này, bắt chước bản thân mình!

Bị hấp dẫn? Tim nàng đập thình thịch, mạch máu căng ra khiến hai má nàng đỏ bừng bởi sự gần gũi của Max và chẳng liên quan gì đến thời tiết cả.

“Tôi không có ý chế nhạo anh, chỉ là sự lo lắng của anh ging hết với chị cả tôi.” Nàng cố tỏ ra sôi nổi để che giấu những cảm xúc đang xáo trộn trong lòng. “Đ... Điều này có vẻ rất... đáng yêu”, nàng lúng túng nói thêm, đồng thời liếc về phía cái xe, nhanh chóng ước lượng khoảng cách ra đến đó. Không xa lắm, tạ ơn Chúa. “Là em út trong ba chị em, tôi luôn nhận được cả tá lời khuyên của các chị. Thậm chí đôi khi March còn biến nó thành hành động.” January nhấn nhó. “Chiấy luôn là người mạnh mẽ nhất trong ba chị em!”

“January, March và May”, Max chậm rãi nhắc lại. “Ba tháng của năm”, gã trầm tư nói thêm.

“Ồ, điều này cũng dễ giải thích mà”, January dừng lại bên cạnh chiếc xe nhỏ của mình và lục tìm chìa khóa trong túi xách. “Anh có thấy...”

“January, tất cả những gì tôi thấy lúc này là người phụ nữ xinh đẹp nhất mà tôi từng được biết”, gã đột ngột cắt ngang. “tất cả những gì tôi có thể nhận thức được trong suốt ba mươi sáu tiếng qua!”

January sửng sốt nhìn gã, đột nhiên thấy mình chìm đắm trong đôi mắt sâu thẳm bí hiểm của gã.

“January!”, gã rên rỉ, cúi xuống tham lam chiếm lấy môi nàng, đồng thời ôm lấy vòng eo thon thả, kéo nàng sát vào cơ thể vững chắc, ấm áp của gã.

Đắm chìm trong cảm xúc ngọt ngào đó, vài phút sau January tưởng rằng mình đang ở trong một giấc mơ. Sự chống cự ban đầu dần nhường chỗ cho sự đồng tình, rồi nàng hoàn toàn đầu hàng trước sự mãnh liệt của gã.

Nàng chẳng biết gì về người đàn ông này ngoài những gì gã nói với nàng - chút thông tin ít ỏi gã chọn để nói. Nàng thậm chí còn chẳng biết về họ của gã, hiện giờ nàng chỉ biết về sự đụng chạm choáng váng và...

Nàng không thể nghĩ gì thêm nữa, không thể hình dung bất cứ thứ gì trong đầu, nàng chỉ có thể thở và cảm nhận Max, cơ thể nàng đang bùng cháy với sự thèm khát mà nụ hôn của gã mang lại.

Một tay nàng vòng qua vai, ôm chặt gã, tay còn lại luồn vào mái tóc đen dày, mềm mượt như l>

Max gừ gừ trong cổ, biểu hiện cho thấy gã rất thích thú với sự đụng chạm của nàng. Nụ hôn say đắm hơn, miệng gã chuyển động dữ dội trên môi nàng, lưỡi sục sạo tìm kiếm cái lưỡi mềm mại, nhạy cảm của nàng.

January chưa bao giờ có cảm giác hòa hợp như vậy với bất kỳ người đàn ông nào trước đó, như thể nàng là một phần của Max và gã là một phần của nàng, không phân biệt được đâu là Max và đâu là nàng.

Đó là...

Một bông tuyết nhỏ bỗng đậu xuống má nàng, January mở bừng mắt bối rối trước sự xâm chiếm triền miên không dứt, sưng sốt phát hiện ra tuyết đang nhẹ nhàng phủ kín họ.

Max miễn cưỡng chấm dứt nụ hôn, tay vẫn ôm chặt eo nàng, nhả mặt tiếc nuối nhìn những bông tuyết đều đều rơi xuống. “Gi>ng như đang tắm nước lạnh vậy”, gã lẩm bẩm tự chế giễu, ánh mắt trở nên ảm áp khi quay lại January.

“Có lẽ vậy sẽ tốt hơn”, gã tỏ vẻ chấp nhận. Tôi muốn lần đầu ân ái với em sẽ ở một nơi... thoải mái hơn bãi đỗ xe của một khách sạn!”

Lần đầu tiên...? Câu nói này ám chỉ rằng nó chỉ là lần đầu của rất nhiều lần sau nữa...!

January nhẹ nhàng đẩy tay gã ra, quay ngoắt lại phía sau để che giấu sự bối rối của mình và cương quyết tập trung vào việc tìm kiếm chìa khóa xe trong túi xách. Chết tiệt, chùm chìa khóa ở chỗ nào nhỉ? Cái...?

“January...?” Max vươn tay tới nâng cằm nàng lên, ánh mắt trở nên sắc sảo khi phát hiện ra vẻ nhột nhật trên mặt nàng.

“Tôi thực sự phải đi bây giờ, Max”, nàng lúng túng nói với gã, thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng nàng cũng tìm được chùm chìa khóa ở đáy túi xách. “Trời đã quá khuya...”

“Hoặc quá sớm”, gã nhẹ nhàng cắt ngang. “Điều đó phụ thuộc vào quan điểm của em, đúng không?”, gã khiêu khích. “Tôi muốn gặp lại em, January”, gã nói với nàng một cách kiên quyết. “Ngày mai, em đi ăn trưa cùng tôi nhé?”

Nàng sẽ đi? Nàng có thể không? Nàng có dám không?

Bởi vì không nghi ngờ rằng nếu nàng đồng ý gặp lại người đàn ông này thì sẽ lại có những nụ hôn say đắm như vừa nãy, rằng lần tiếp theo có thể sẽ không còn đường lui nữa - rằng ngay cả bây giờ người nàng vẫn nóng bừng lên bởi sự đụng chạm của gã!

Nhưng liệu nàng có thể không bao giờ gặp lại Max được không? Liệu nàng có thể tránh xa khỏi gã, khỏi những cảm xúc hoàn toàn mới mẻ nàng vừa trải qua trong vòng tay gã và có thể bình yên trong suốt phần đời còn lại không? Nàng có đủ nghị lực để làm thế không? Hay nàng có muốn làm thế không?

“Bữa trưa mai có lẽ là được”, nàng chấp nhận với giọng khàn khàn, run rẩy. Thậm chí nàng còn không dám nhìn vào mắt gã, sợ rằng gã sẽ phát hiện ra ham muốn vẫn đang cháy rực trong mắt nàng. Sự ham muốn mãnh liệt như chiếm hết toàn bộ cơ thể nàng...

“Có lẽ là được không phải là câu trả lời chắc chắn.” Miệng gã cong lên vẻ buồn rầu. “Nhưng tôi tin là nó sẽ xảy ra”, gã đành tự bằng lòng với câu trả lời của nàng. “Em có ổn không khi lái xe trong thời tiết này?”, gã ngước lên nhìn trời, tuyết rơi dày hơn bao giờ hết.

Còn lựa chọn nào khác không? Qua đêm với gã trong căn hộ sang trọng của gã chẳng? Nàng chưa từng nghĩ vậy! Nàng có thể đáp lại gã bằng những cảm xúc hoàn toàn mới - và có chút đáng lo ngại - nhưng như vậy không có nghĩa nàng sẵn sàng lao vào vòng tay gã trong lần đầu hẹn hò.

“Tôi sẽ ổn thôi”, nàng khẳng định, thầm ước tay mình đừng run như thể lúc mở khóa cửa xe. “Max, đây là miền Bắc nước Anh và tuyết rơi là chuyện bình thường. Nếu anh để mình phụ thuộc quá nhiều vào thời tiết thì sẽ chẳng làm được cái gì hết.”

“Được rồi”, gã miễn cưỡng đồng ý. “Chúng ta sẽ ăn trưa ở đâu nhỉ?”, gã vội hỏi khi nàng bước vào trong xe.

Nàng ngược nhìn gã. “Ồ thị trấn được không? Vào khoảng mười hai rưỡi? Một quán rượu cách đây khoảng hai dặm có phục vụ bữa trưa vào Chủ nhật rất ngon.” Làm việc tại khách sạn nên nàng không muốn bị Peter Meridew bắt gặp khi đang ăn trưa cùng khách. Đặc biệt là một vị khách như Max!

“Được”, Max chậm rãi gật đầu, đột ngột cúi người xuống chắn ngang cửa xe để January không đóng lại được. “Em sẽ không đổi ý chứ?”, gã trầm giọng hỏi.

Nàng đã từng như vậy - vài lần! Nhưng, không... lần này nàng sẽ không thay đổi!

Tôi sẽ có mặt ở đây lúc mười hai rưỡi, nàng khẳng định, chợt run rẩy khi một cơn gió lạnh buốt kéo theo tuyết tràn vào xe. Nàng cố tình nhắm mắt.

“Ồ, xin lỗi”, Max xấu hổ lảng tránh, lùi lại để nàng đóng cửa xe. Hạ kính cửa xe xuống, nàng nhẹ nhàng bảo gã, “Anh nên vào trong đi”. Và thầm tạ ơn trời đất vì chiếc xe cà tàng đã nổ ngay khi mới khởi động. Đó là một chiếc xe cũ kỹ, nó thường xuyên khiến nàng khốn khổ vì không nổ được máy. “Anh đang bị ngâm nước đó!” Nàng nhắc nhở khi thấy tuyết bám trên bộ lê và đôi giày da đắt đỏ của gã đang dần tan.

Bây giờ nàng sẽ...?

“Nếu em không phiền tôi sẽ đứng đây chờ đến khi em đi khuất”, Max nói với nàng một cách dứt khoát. “Ít ra đó là điều tôi có thể làm lúc này!”

Rõ ràng gã không quen với việc mong muốn của mình bị gạt sang một bên nên January không thể làm gì khác, nàng đành mỉm cười. “Tôi sẽ gặp anh vào ngày mai”, nàng vẫy tay và lái xe đi.

Nàng thân mật vẫy chào John khi chạy ngang qua xe anh ta để ra khỏi bãi đỗ, trước khi nhanh chóng mất hút vào con đường vắng vẻ trước mặt.

Nếu nàng nói rằng lái xe về nhà thật dễ dàng thì hẳn là đang nói dối, vì nhà nàng cách đây khá xa và phần tệ nhất là đường dẫn vào trang trại, đó là con đường đất gập ghềnh toàn dấu xe bò. Cuối cùng nàng cũng lái được xe vào sân, nhẹ nhõm tắt máy, bước ra khỏi xe và vận động để rũ bỏ sự căng thẳng ở các cơ vai đang đau nhức.

Nhưng, nàng tự thừa nhận sự căng thẳng này không phải do quãng đường về nhà khó khăn. Đó là do Max, sự phản ứng và cả sự lo lắng của nàng với gã.

Tuy nhiên, căng thẳng biến mất hoàn toàn khi nàng ngắm nhìn khung cảnh xung quanh trang trại và vùng sườn đồi bị tuyết phủ kín, một cảm giác yên bình dần xâm chiếm trong lòng. Mảnh đất này, trải dài ngút tầm mắt, thuộc về ba chị em nàng. Đôi khi cuộc sống thật khó khăn, họ phải làm việc cực nhọc mà kết quả thường không như mong đợi, đôi lúc thời tiết và môi trường không ủng hộ họ, nhưng nó là tất cả những gì họ có.

Không gì - và không ai - có thể thay đổi được điều đó...

Nàng đã muộn so với giờ hẹn chính xác là mười phút, Max sốt ruột, cau có liếc nhìn đồng hồ trên tay khi bồn chồn đi đi lại lại ở sảnh chờ của khách sạn.

Luôn là một người khắt khe về giờ giấc với các cuộc hẹn nên Max cảm thấy bực bội gấp đôi vì sự chậm trễ của January. Thứ nhất là gã ghét cay ghét đắng những người trễ hẹn. Thứ hai - việc January không có mặt lúc mười hai rưỡi như nàng đã hứa, có thể là dấu hiệu nàng sẽ không đến!

Lý do thứ hai chính là điều đáng bực nh>t.

Có phải do gã đã quá cuồng nhiệt với nàng đêm qua? Có lẽ gã không nên hôn nàng say đắm như vậy chẳng?

Nhưng khi ôm nàng trong tay, gã hoàn toàn mất kiểm soát bản thân. Thực ra gã còn muốn nhiều hơn một nụ hôn!

Cơ thể nàng mềm mại và ấm áp, bộ ngực hấp dẫn của nàng ép chặt vào ngực gã khiến gã phải vận dụng hết khả năng kiềm chế của mình để không nhắc bổng nàng lên và bế thốc vào căn hộ sang trọng của gã. Gã muốn khám phá mọi centimet trên cơ thể ngọt ngào của nàng bằng tay và môi gã!

Dừng lại, Max, dừng lại, gã điên cuồng ra lệnh cho bản thân. Gã đã mất ngủ cả đêm qua vẫn chưa đủ sao. Đầu tiên gã lo lắng liệu nàng có về nhà an toàn không, rồi ước rằng nàng sẽ gọi lại khi về đến nhà. Sau đó là mong muốn mãnh liệt được nhìn thấy và chạm vào nàng khiến gã hết sức khó chịu. Gã không thể nhớ được lần cuối cùng gã ham muốn mãnh liệt một người đàn bà - nếu như gã đã từng - tới c nửa đêm phải đi tắm nước lạnh để giải tỏa như vậy là khi nào.

Gã lại nhìn đồng hồ, nàng đã muộn tận mười lăm phút...

“Thưa ngài, ngài Golding phải không?”

Gã cúi kính thưa nhận, nhìn người lễ tân đang ngập ngừng gọi với sang.

“Tôi tin là có một cuộc gọi cho ngài.” Cô ta chỉ vào chiếc điện thoại ở cuối bàn đang nhấp nháy tín hiệu gọi đến.

Có lẽ là Jude gọi tới để hỏi han về công việc, Max thầm nghĩ, buồn bực cầm ống nghe. Đây là điều cuối cùng gã mong muốn lúc này!

“Tôi nghe đây”, gã gắt gỏng nói.

“Max phải không?” January hỏi lại vẻ không chắc chắn.

Gã buột thả lỏng người, kiềm chế không thể hiện sự bức tức của mình - và thất bại thảm hại “Em đang ở chỗ quái nào thế?”, gã hét lên; nàng gọi điện cho gã tức là nàng đang không trên đường tới đây - hay thực tế là không định tới đây!

“À, hiện giờ em đang ở nhà.”

“Lẽ ra em đã phải ở đây!”, gã cắt ngang, tay bóp chặt ống nghe.

“Nhưng vài phút trước xe em bị đâm xuống rãnh”, January tiếp tục. “Max, em xin lỗi”, nàng thì thầm. “Thực sự em đã chuẩn bị để tới đó lúc mười hai rưỡi, nhưng bánh xe bị trượt do tuyết trơn, em bị mất kiểm soát và... đâm xuống rãnh. Em gọi cho anh ngay khi có thể...”

“Em có bị sao không?” Max vội vàng ngắt lời, giận dữ với chính mình vì đã nổi giận với nàng. Nếu như nàng bị thương...! Gã không dám nghĩ tiếp!

“Chỉ có một cục u nhỏ trên đầu thôi”, January gạt đi. “Nhưng xe thì bị hỏng nặng...”

“Quên cái xe đi”, Max xen vào. “Xe thì có thể dễ dàng thay thế. Nhưng em thì không>“Ồ, có thể với anh thì chuyện thay xe là dễ dàng.” Nàng cười bi thảm. “Em e là mình không giàu có như vậy. Nhưng đừng bận tâm về nó”, nàng đổi đề tài. Bây giờ em không thể tới ăn trưa cùng anh. Vậy chúng ta ăn tối cùng nhau được không? March nói rằng chị ấy sẽ không cần xe tối nay nên em có thể mượn, miễn là em không lao xuống rãnh lần nữa”, nàng thở dài.

Trong đầu Max vẫn tràn ngập hình ảnh nàng ngã sõng soài trong rãnh, viễn cảnh gã suýt mất nàng thật khủng khiếp, khi đó gã chỉ còn biết tìm kiếm nàng trong vô vọng!

“Tôi đến đón em không phải là để dàng hơn sao?”, gã căng thẳng đề nghị. “Như vậy, nếu có người đâm xuống rãnh thì đó sẽ là tôi!”

“Không, không cần thiết phải làm vậy”, nàng lúc kêu lên.

“January, liệu em có thể bỏ suy nghĩ nếu tôi gặp gỡ mọi người trong gia đình em có nghĩa đó là lời tuyên bố đính hôn”, gã nóng nảy cắt ngang, “Và chỉ để ý tới vấn đề an toàn được không? Tôi thực sự không muốn...”

“Max, vấn đề không phải là gia đình em nghĩ gì...”, giọng nàng thoáng vẻ ngượng ngùng. “... Sự thật là em sống ở một vùng hẻo lánh, cao tít trên đồi. Việc chỉ dẫn anh đến được đây quả thật là cơn ác mộng.”

Nếu vậy, việc hình dung nàng lái xe xuống cũng là cơn ác mộng với gã. Gã...

“Có lẽ chúng ta không nên gặp nhau hôm nay”, January điềm tĩnh nói tiếp. “Thời tiết có vẻ không ủng hộ chúng ta, và...”

“Không!” Max hốt hoảng cướp lời. “Không, January, tôi sẽ rất khổ sở nếu không được gặp em hôm nay.” Gã không thể trải qua một đêm giống như đêm qua được.

“Em cũng vậy...”, giọng nàng nhẹ như gió thoảng.

Nhẹ tới mức Max không dám chắc đó là giọng nàng hay chỉ là sự tưởng tượng của gã. Hy vọng đó là giọng của nàng!

“Thôi được, bữa tối vậy”, gã trầm giọng. “Tại đây, lúc bảy rưỡi nhé.”

“Được”, nàng nín thở đồng ý. “Ồ, trước khi cúp máy, Max, có một vấn đề nho nhỏ...”, nàng tỉnh nghịch nói thêm.

“Gì vậy?”, gã lập tức cảnh giác, cảm giác căng thẳng trở lại.

“Anh có cho rằng sẽ rất có ích nếu em biết được họ của anh không?”, nàng đùa cợt. “Có một chút khó khăn vài phút trước khi em gọi điện tới và phải hỏi Patty xem có vị khách nào có cái nhìn rất dữ tợn đang đi tới đi lui ở sảnh chờ không... vì em không biết phải gọi tên anhế nào!”

Ý tưởng này chưa bao giờ lóe lên trong đầu gã. Nhưng bây giờ nghĩ về nó, gã phát hiện ra mình cũng chưa biết họ tên của nàng, có vẻ điều này là không quan trọng lúc đó.

Lúc này nó cũng không quan trọng, với gã nàng vẫn là January, người phụ nữ mà gã ham muốn dữ dội, đã chiếm trọn suy nghĩ của gã. Tuy vậy, gã có thể hiểu được mục đích của nàng...

“Golding”, gã cười vui vẻ và nói. “Maxim Patrick Golding.”

Đầu dây bên kia chợt im bật. Một sự im lặng đột ngột, căng thẳng.

“January...?”, gã vội lên tiếng khi thời gian chậm chạp trôi đi mà đầu dây bên kia vẫn lặng ngắt.

“Có phải anh vừa nói họ của anh là Golding?”, cuối cùng nàng nghẹn ngào hỏi lại.

“Đúng vậy.” Max lo lắng. “January...”

“Anh là M. P. Golding phải không?” Nàng cao giọng sững sờ, không tin vào tai>

Max nắm chặt ống nghe, có gì đó không đúng, rất rất không đúng. “Đúng, tôi vừa nói với em như vậy”, gã chậm chạp xác nhận, không hiểu có chuyện gì với tên họ của mình. Gã chỉ lơ mơ nhận thức được có điều gì đó không ổn.

Tại sao January trịnh trọng nhắc lại tên gã như vậy, M. P. Golding, như thể gã là tác giả của cuốn sách nào đó, hay...? Hay là...!

“January, họ của em là gì?”, gã vội hỏi lại với linh tính về một điềm gở.

“Với tên gọi như January, March và May. Tôi chắc là, nếu ngài cố gắng, ngài có thể tự nghĩ ra được, ngài Golding ạ! Nếu thực sự ngài cần phải tìm hiểu!”, nàng lạnh lùng nói thêm. “Tạm biệt!”

“January...” Max đột ngột im bật, buồn bã nhận ra tiếng cạch khô khan của >ng nghe bị đập mạnh xuống và gã đang độc thoại.

Max từ từ đặt ống nghe xuống, vết hằn đỏ trên má như một đòn giáng mạnh mẽ bằng búa tạ vào đầu. January, March và May. Ba tháng trong năm. Tên các tháng theo lịch Gregory[1].

[1]Lịch Gregory là một bộ lịch mới do giáo hoàng Gregory XIII đưa ra năm 1582. Lịch Gregory chia thành mười hai tháng với 365 ngày, cứ bốn năm thì thêm một ngày vào cuối tháng Hai tạo thành năm nhuận là loại lịch Dương lịch phổ biến hiện nay.

Calendar...

Hoàn toàn trùng hợp, January có hai chị gái, tên của họ đều là các tháng trong năm, họ của nàng hẳn phải là Calendar!

Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt!

4. Chương 4

“January, em định đi chỗ quái nào thế?” May hoài nghi gặng hỏi khi đi theo nàng ra ngoài sân.

January thậm chí chẳng thèm dừng lại, tiếp tục sải những bước dài ngang qua sân và thô lỗ trời. “Tất nhiên là đi kéo cái xe của em ra khỏi rãnh.”

“Nhưng việc đó đâu cần phải làm gấp, hãy chờ tới khi thời tiết quang đãng hơn”, May phản đối lý do nàng đưa ra khi January trèo lên ca bin máy kéo. “Hơn nữa, em nói rằng có thể nó bị hỏng rất nặng cơ mà.” Chị gái nàng cau mày khó hiểu.

Có khả năng là như vậy, hầu như toàn bộ cửa trước ở một bên xe bị bẹp dúm khi va vào một cạnh của rãnh nước.

Nhưng dù sao lúc này tuyết cũng đã ngừng rơi và January cần phải làm gì đó. Nàng phải khiến mình hết sức bận rộn để không có thời gian nghĩ ngợi quá nhiều. Không phải nghĩ về bất cứ thứ gì nếu có thể!

M. P. Golding! Nàng nhận ra cái tên này ngay lập tức, nhớ rõ rằng đó là chữ ký trong thư của viên luật sư mà họ nhận được

Giáng sinh - từ Tập đoàn Marshall - đề nghị mua lại trang trại của họ. Đó cũng là tên của người đã tới trang trại và nói chuyện với May cũng về việc mua trang trại...?

January vẫn không thể tin được chuyện này! Nàng không thể ngừng nghĩ về nó dù cố gắng bằng mọi cách...

“May, em không thể để mặc nó ở đó được”, nàng khẳng khái.

“Nó có thể ở đó một vài ngày cho đến khi tuyết tan bớt đi”, chị gái nàng còn cương quyết hơn.

January lắc đầu dứt khoát. “Em sẽ kéo nó lên bây giờ.”

“January, có chuyện gì xảy ra với em thế?” May bắn khoả nhìn nàng. “Sáng nay, trước khi xảy ra tai nạn, em rất tươi tắn và vui vẻ. Hay vết u trên đầu em nguy hiểm hơn là chúng ta nghĩ. Có khi chị phải gọi cho bác sĩ Young...”

“Em không cần bác sĩ đâu, May. Dù sao cũng chẳng có bác sĩ nào có thể chữa được vết thương của nàng. Nàng buộc mình phải bình tĩnh lại, mỉm cười với chị gái. “Chỉ là một cục u nhỏ thôi chị”, nàng nhấn mạnh - cơn đau nhói ở thái dương chẳng có nghĩa lý gì so với vết thương đang nhức nhối trong lòng nàng. Và chẳng loại thuốc nào có thể chữa lành được nó cả. “Coi kìa, em chỉ định xuống xem có thể kéo nó ra khỏi rãnh hay không thôi. Với lại không khí trong lành có thể sẽ tốt cho em.” Nàng đành xuống nước và trấn an chị gái.

May có vẻ không bị thuyết phục bởi lý lẽ đó, khó hiểu nhìn nàng. “Chẳng phải em định ra ngoài tối nay sao?”

January chớp mắt, không dám nhìn thẳng vào mắt chị gái. Ồi kìa, kế hoạch rồi, nàng đáp qua loa. “Kìa, trời lạnh lắm, sao chị không vào nhà đi?”, nàng giục chị gái và mỉm cười hứa hẹn. “Em sẽ không ở ngoài này lâu đâu.”

“Thôi được”, May thở dài. “Chị sẽ pha một ấm trà nóng chờ em.”

January âm thầm thở phào nhẹ nhõm trước sự đầu hàng muộn màng của chị gái, bắt đầu khởi động cái máy kéo ồn ào trước khi thân thiết vẫy chào May và lái ra khỏi sân trang trại.

Nàng thực sự cần thời gian yên tĩnh một mình. Để cân nhắc lại những việc đã xảy ra trong hai ngày vừa qua. Để xem xét chính xác Max Golding đã làm gì trong hai ngày đó!

Bất chấp những gì gã đã nói trước khi nàng đột ngột cắt đứt cuộc nói chuyện qua điện thoại, nàng vẫn tin rằng gã đã biết nàng là một trong ba chị em nhà Calendar trong suốt khoảng thời gian đó.

Liệu đó có phải là lý do thực sự gã theo đuổi nàng không? Liệu nó có phải là một phần trong kế hoạch xảo quyệt của gã nhằm chia rẽ chị em nàng và chiếm đoạt trang trại của họ không?

Đó là nỗi sợ hãi khủng khiếp nhất của nàng, nỗi khiếp sợ đã góp phần khiến nàng bị sốc nặng khi phát hiện ra chính xác gã là ai. Bởi khi gã hôn nàng đêm qua, January biết rằng nàng đã yêu gã, nàng đã thực sự yêu Max.

Gã không giống bất kỳ người đàn ông nào nàng từng biết. Gã sở hữu vẻ tự tin tuyệt đối làm yên lòng người khác, cực kỳ thông minh cũng như rất tinh tế và không phải nghi ngờ gì về sự giàu có của gã.

Nàng đã thực sự rung động mãnh liệt bởi gã!

Nhưng liệu có phải nàng bị gã cổ tình quyến rũ không? Đó là câu hỏi luôn luôn xoáy vào trái tim vỡ nát, đau khổ của nàng.

Một điều nàng biết chắc chắn là: Ngay khi có thời gian suy nghĩ rõ ràng về vấn đề này, Max sẽ ngay lập tức xuất hiện ở trang trại. Bởi vậy, thêm một lý do thích đáng nữa để nàng tránh xa khỏi trang trại càng nhiều càng tốt trong vài ngày tới.

Nhưng cuộc đời cũng thật trở trêu, ngay khi nàng vừa vòng qua khúc cua gấp trên con đường mòn bị tuyết phủ kín thì gặp ngay một chiếc ô tô đang bò chậm chậm từ phía đối diện, chặn mất lối đi của nàng. Và người ngồi phía sau tay lái rành rành là Max Golding!

January vội vàng phanh gấp để tránh húc vào xe gã khiến chiếc máy kéo bị giật mạnh, rõ ràng Max cũng giật mình, đạp phanh cùng lúc với nàng. Bánh xe gã không có khả năng bám đất như xe kéo của nàng nên bị trượt xuống dốc một đoạn mới dừng lại được.

January gườm gườm nhìn như thể muốn ăn tươi nuốt sống gã, điều cuối cùng nàng mong chờ là Max lái xe tới đây ngay sau khi nàng đột ngột cúp điện thoại. Nàng cho rằng sẽ có một vài giờ suy nghĩ, tìm ra cách nào đó để đối phó với gã. Có thể nàng sẽ có hai mươi tư tiếng nếu Max cũng cần chừng đó thời gian để suy tính hòng nàng.

Tuy nhiên, ngay lúc gã vừa chui ra khỏi xe thì nàng nhận ra mình đã nhầm lẫn như thế nào. Gã không mặc “bộ lê và đi giày được làm thủ công” mà May đã rất vui sướng khi thấy chúng bị dính bê bết bùn đất hôm qua - và cũng gây ấn tượng mạnh mẽ với nàng đêm qua. Hôm nay gã mặc áo len dài tay màu xanh và quần jean, đi đôi ủng chuyên dùng để đi bộ - hiển nhiên gã đã có kinh nghiệm ăn mặc thế nào cho phù hợp với việc đến thăm một trang trại.

Tay nàng siết chặt bánh lái khi gã đi tới bên máy kéo, thái độ của gã rất nghiêm túc. Gã định nói gì với nàng? Họ còn có thể nói gì được với nhau?

Tấn công là cách phòng thủ tốt nhất, cha nàng đã từng nói như vậy. Nàng mở cửa ca bin, trèo xuống, chân ngập sâu trong tuyết, đầu ngẩng cao thách thức, chờ Max đến gần.

“Tôi không biết chuyện này trước đó, January”, gã đột ngột lên tiếng.

Nàng nhếch môi, khinh miệt. “Không biết cái gì thưa ngài Golding? Không biết họ của tôi là Calendar chẳng? Rằng tôi là một trong ba người chủ của trang trại mà tập đoàn ngài đang cố gắng mua phải không? Xin thứ lỗi cho, tôi thấy điều đó thật hoang đường>Và thực sự nàng không tin vào điều đó. Dường như có quá nhiều điều trùng hợp, rằng Max là viên luật sư - người đại diện ột tập đoàn lớn của Mỹ đã gửi thư đến chị em nàng lúc đầu. Rằng gã chính là người đã gặp gỡ May tại trang trại hôm qua. Rằng gã cũng là người đã cố gắng thuyết phục chị em nàng bán trang trại.

Quá nhiều sự ngẫu nhiên trong tất cả các trường hợp này. Thậm chí, cứ cho là sự trùng hợp như vậy có thể xảy ra thì cũng khó có thể tin được là Max lại thẳng thắn nói với nàng rằng gã không hề biết nàng là một trong ba chị em cực kỳ búống bỉnh, đã cự tuyệt số tiền mà gã đưa ra dưới danh nghĩa Tập đoàn Marshall.

Khuôn mặt Max trông hết sức nghiêm trang. “Nếu em không tin thì tôi cũng đành chịu, tôi chỉ có thể nhắc lại rằng thực sự cách đây vài phút tôi hoàn toàn không có khái niệm gì về họ của em hay em là ai?”

Và nàng cũng chỉ có thể lặp lại - ít ra là trong thâm tâm - rằng nàng không tin gã!

Nàng ném cho gã một cái nhìn khinh miệt. “Ngài đang định làm gì ở đây, thưa ngài Golding? Tôi tin chắc là May - chị gái t đã tuyên bố với ngài hết sức rõ ràng là chúng tôi không có ý định...”

“Liệu em có thể thôi gọi tôi bằng họ của tôi một cách miệt thị như vậy được không? Trước đây tên tôi là Max và bây giờ vẫn là Max.” Gã giận dữ phản ứng.

Không, không giống nhau, gã không phải là Max trước đây. Bây giờ gã là kẻ thù của nàng. Một kẻ thù đã được xác định. Không đáng tin cậy. Tệ hơn nữa, gã là kẻ xảo quyệt.

“Và đúng, chị gái em đã nói rất rõ ràng cả ba chị em đều không muốn bán trang trại.” Gã tiếp tục một cách nóng nảy. “Và bây giờ tôi đã nhận ra em rất giống chị em, chỉ có khác biệt về màu mắt là đáng chú ý. Tôi hoàn toàn không để ý đến sự giống nhau đó khi đến trang trại hôm qua.”

“Không ư?” January chế nhạo. “Rồi anh sẽ lại sốc lần nữa khi anh gặp March nữa ư, ‘giống nhau như ba hạt đậu trong một quả đậu’ như bố tôi thường nói ư.”

“Tôi thừa nhận đó là sự giống nhau kỳ lạ, từ ánh mắt, giọng nói đều rất đặc biệt”, gã ồ ềnh.

Miệng nàng cong lên châm chọc. “Tất nhiên là như vậy rồi. Và nếu anh không phiền thì hãy lái xe tránh ra khỏi đường của tôi, tôi còn có việc phải làm.”

Max nhìn sát vào khuôn mặt nàng, rồi cau mày và nheo mắt. “Cục u trên trán em là do tai nạn vừa rồi phải không?”

Nàng đưa tay lên che vết bầm ở thái dương theo bản năng. Nếu bảo rằng không đau thì rõ ràng là nàng nói dối vì thực sự nó rất đau, nhưng nàng không có ý định than phiền về vết thương - hay nỗi đau trong lòng nàng - với Max Golding!

“January?”, gã thúc giục.

“Đúng vậy”, nàng thản nhiên đáp lại. “Nếu anh quay đầu xe vào chỗ cái cổng ngay phía sau anh...”

“January, tôi không quan tâm đến việc quay đầu xe”, gã đáp lại bằng giọng hết sức kiềm chế.

Ánh mắt nàng lóe lên cảnh cáo. “Tôi không có hứng thú tranh luận bất cứ điều gì với anh, ồ hơn hết là chúng ta chẳng nên nói gì với nhau!” Nàng định bước trở lại máy kéo.

Bỗng một tay nàng bị nắm chặt giữa những ngón tay cứng như thép của gã và Max kéo nàng quay lại đối diện với gã.

Có vài điều tôi muốn nói với em, gã nghiêm khắc nói với nàng, đôi mắt màu xanh lấp lánh giận dữ. “Thứ nhất, tôi nhắc lại rằng tôi không hề biết về mối quan hệ của em với trang trại gia đình Calendar...”

“Và tôi cũng nhắc lại rằng tôi không tin anh!”, nàng gay gắt đáp trả.

Max đột nhiên trở nên lặng lẽ, đôi mắt màu xanh tái đi trông gần như màu xám. “Tôi không nói dối”, giọng gã kìm nén. “Em đã đi khám cục u trên trán chưa?”, gã chột thay đổi chủ đề.

Nàng nhếch môi khinh khỉnh. “Quan tâm quá, anh lại bắt đầu giống May rồi!”

Miệng gã mím chặt trước sự châm chọc cố ý của nàng. “Nếu cô ấy quan tâm đến em như tôi thì tôi nghĩ rằng mình sẽ yêu quý chị em đấy.”

Hai má đỏ bừng giận dữ khi nàng cười gằn. “Tôi nghi ngờ tình cảm đó của anh sẽ được đền đáp!”

Gã lắc đầu. “Tôi không định tranh thắng thua ở các cuộc đua về tình cảm. Tôi chỉ muốn đảm bảo rằng em không phải chịu ảnh hưởng xấu từ tai nạn...”

“Ảnh hưởng xấu nhất mà tôi phải chịu là tiếp chuyện anh lâu hơn cần thiết!” January sỉ vả và xoay sở tìm cách thoát khỏi bàn tay cứng như thép của gã. “Nào, anh có định lái xe tránh ra không, hay tôi phải vòng qua anh bằng cách lái máy kéo xuống ruộng?”, nàng thách

Hãy đi đi, nàng thầm cầu khẩn. Đi ngay đi. Chỉ như vậy nàng mới có thể tránh xa khỏi sự ảnh hưởng mạnh mẽ của gã. Nếu gã không sớm rời đi, nàng sợ rằng mình sẽ bật khóc trước mặt gã!

Lúc này, sự tự vệ duy nhất để nàng chống lại cảm xúc dành cho người đàn ông này là sự tức giận. Và nàng không chắc mình có thể duy trì nó trong bao lâu.

Max nhìn nàng thất vọng. Không nghi ngờ gì, nàng là người phụ nữ bướng bỉnh nhất, cương quyết nhất...

Bướng bỉnh hơn gã? Cương quyết hơn gã? Có điều gì đó khiến gã không nghĩ như vậy.

Hiện tại, January đang rất hung dữ vì nàng cho rằng gã là kẻ lừa gạt. Gã hiểu rõ rằng dù có nói hay làm gì đi nữa cũng khó có thể thay đổi được suy nghĩ của nàng. Bên cạnh đó, gã cũng lâm vào tình thế khó xử của bản thân, đó là gã luôn tách biệt cuộc sống riêng với công việc. Như vậy sẽ không bao giờ có xung đột về lợi ích.

January Calendar. Người phụ nữ khiến gã phát điên lên lại là một trong ba chị em nhà Calendar!

Bao nhiêu phần trăm khả năng điều này xảy ra? Thực tế, gã đã từng tự nhủ khả năng gần như là không vì trang trại ở cách khá xa so với khách sạn. Tuy nhiên, có một thứ tình quái mang tên Số phận đang trêu đùa gã.

Nhưng trước đây gã đã từng thách thức sận và chiến thắng, gã cũng có thể chiến thắng lần này. Nếu như gã vẫn muốn thắng...

Tuy nhiên, có một vấn đề thực sự nghiêm trọng ở đây. Gã vẫn còn choáng váng khi phát hiện ra January là một trong ba chị em nhà Calendar mà gã đã gửi thư để thuyết phục họ bán trang trại. Còn hơn cả choáng váng. Thành thật mà nói, gã không biết phải làm thế nào. Đó là điều kỳ quái nhất xảy ra với gã.

“Em vẫn khẳng định không chịu đi khám à?”, gã cố gắng lần cuối để khiến nàng ít ra cũng có ý thức về chuyện này.>“Đúng vậy”, phản ứng của nàng có thể đoán trước được.

Gã mím chặt miệng ngay cả khi gật đầu thừa nhận, từ cứng đầu không đủ để miêu tả người phụ nữ này.

“Tôi cho là bữa tối nay cũng sẽ bị hủy, phải không?”, gã lạnh nhạt hỏi lại.

Đôi mắt nàng vụt trở nên tối sẫm. “Anh đoán đúng đó!”

“Tôi cho là thế”, gã ôn tồn. “Vì rõ ràng tôi không có kế hoạch nào khác cho ngày hôm nay và tôi cũng đã đi một quãng đường dài để tới đây, nên có lẽ tôi sẽ đi nốt đoạn đường còn lại để tới trang trại và nói chuyện tiếp với các chị của em.”

January mở to mắt, ngạc nhiên vì ý định của gã. “Anh sẽ chỉ lãng phí thời gian thôi!”

Gã nhún vai. “Đó là thời gian tôi nên lãng phí.”

Miệng nàng mím lại chầm chọc. “Tôi nghĩ thời gian của anh là thuộc về Tập đoàn Marshall.”

Sự thật là Tập đoàn Marshall đã trở thành một phosống của gã trong suốt mười lăm năm qua. Gã đã làm việc không chỉ từ chín giờ sáng tới năm giờ chiều, từ thứ Hai đến thứ Sáu như một vị luật sư thông thường. Nhưng gã hầu như không có các mối ràng buộc trong gia đình ngoài một người họ hàng ở Luân Đôn mà hiếm khi gã đến thăm và họ cũng chẳng bao giờ làm phiền gã. Thực tế, gã rất hài lòng với những giờ làm việc liên tục và các chuyển công tác liên miên.

Bởi vậy gã cảm thấy khó chịu khi nghe January nhạo báng công việc của mình.

“Dù vậy tôi vẫn có ngày nghỉ cuối tuần và nghỉ lễ, January”, gã lên tiếng mặc dù biết chắc điều đó không hoàn toàn chính xác.

Gã có thể đếm được các ngày nghỉ của mình trong suốt mười lăm năm qua trên đầu ngón tay của một bàn tay. Nhưng ngày nghỉ dường như không có ý nghĩa đối với gã, thậm chí chúng còn là sự gián đoạn khó chịu trong công việc. Hơn nữa, gã đã đến hầu hết các nơi danh lam thắng cảnh trong những chuyến công tác nên kỳ nghỉ đối với gã thực sự không cần thiết.

“Vậy sao, thậm chí anh vẫn còn đang làm việc trong đêm Giao thừa kia mà”, January mỉa mai.

Gã nghiêng chặt răng trước ý tứ rõ ràng của nàng. Nàng vẫn cho rằng gã đã có chủ ý khi tán tỉnh nàng đêm đó, rằng đó là một phần kế hoạch tỉ mỉ của gã để đạt được mục đích chiếm đoạt trang trại nhà Calendar.

Nhưng làm sao gã có thể lên kế hoạch để cố tình gặp gỡ January và hoàn toàn bị nàng hấp hồn như vậy. Đó chỉ đơn thuần là một quy tắc bất thành văn của gã là không bao giờ lẫn lộn giữa công việc và cuộc sống riêng tư.

Làm sao gã có thể nghĩ rằng vẫn còn khả năng thực hiện quy tắc này!

Gã bị hấp dẫn mạnh mẽ bởi January, cảm giác mà gã chưa từng có đối với bất kỳ người phụ nữ nào. Nhưng hiện có hai cách xử sự thực là nàng đột nhiên trở thành một trong ba cô gái nhà Calendar. Thứ nhất, gã sẽ phải đối mặt với một cuộc đấu tranh nội tâm đầy khó khăn nếu vẫn muốn tiếp tục theo đuổi nàng. Cách thứ hai là chờ đợi một sự can thiệp kịp thời, số phận sẽ không chơi khăm gã nhưng cũng không ngăn cản gã mắc sai lầm lớn nhất trong cuộc đời.

Chết tiệt, gã thích cuộc sống như trước đây: Hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi các mối quan hệ cá nhân! Và bây giờ gã không có cách nào để duy trì mối quan hệ thú vị, nhưng ngăn ngừa, với January.

Gã hít một hơi thật sâu nhằm kiểm soát bản thân. “Tôi sẽ lùi xe lại để em có thể đi”, gã ôn tồn nói với nàng.

Nàng mở to mắt kinh ngạc bởi sự nhượng bộ của gã. “Anh vẫn lãng phí thời gian để tới trang trại sao? Các chị tôi còn cương quyết hơn tôi đó.” Nàng cảnh báo gã

Gã nhún vai. “Nếu vậy thì đó sẽ không còn là trách nhiệm của tôi nữa, người khác sẽ đảm đương nó.” Gã hy vọng như thế!

Nàng thận trọng nhìn gã. “Anh đang đe dọa chúng tôi phải không?”

“Không một chút nào!”, gã cúi kính lắc đầu. “Sẽ không ai có thể ép buộc bọn em bán trang trại nếu bọn em thực sự không muốn.”

Nhưng ngay cả khi tuôn ra những lời nói này gã cũng biết rằng đó không phải là sự thực, Jude không phải là loại người quen nghe từ Không, chứ chưa nói đến việc chấp nhận nó. Và tệ hơn là anh ta muốn mảnh đất mà trang trại nhà Calendar nằm trong đó.

January trông không có vẻ gì là bị thuyết phục hơn bởi sự thành thật của gã, cái nhìn thận trọng trở thành cảnh giác.

“January, ngoài trời rất lạnh”, giọng gã trở nên sôi nổi, không để ý tới cái nhìn sầm soi của nàng. Tôi sẽ lùi lại để em tiếp tục công việc. Mà xe của em đã trở thành một đồng sắt vụn.” Gã nặng nề nhận xét khi lùi xe qua chiếc xe của nàng vẫn đang nằm dưới rãnh, nhấn mặt hình dung ra cảnh January bị mất kiểm soát và đâm sầm xuống. Tội tệ hơn là lúc đó nàng đang lái xe để tới chỗ hẹn gặp gã.

Không phải gã nghĩ rằng điều đó sẽ lặp lại, chẳng phải mười phút trước January đã tuyên bố rất rõ ràng rằng nàng sẽ không bao giờ gặp lại gã, cho dù là để ăn tối hay bất kỳ lý do nào đó sao!

Mi đã thất bại và hãy rời đi ngay, Max, gã kiên quyết tự nhủ. Ông Chúa, gã thường xuyên làm như vậy trong quá khứ, không bao giờ ở một chỗ đủ lâu để cho phép bản thân quá gắn bó với bất kỳ người phụ nữ nào. Hay để họ trở nên quyến luyến với gã. January cũng không ngoại lệ, gã cứng rắn nhủ thầm. Chỉ có tác động của sức hấp dẫn đối với nàng là khác biệt...

Tất cả những lý do đó là đủ khiến gã rời nơi này càng xa càng tốt và nhanh nhất có thể!

Trừ phi Jude có ý tưởng khác về việc này, Max buồn bực gọi điện cho ông chủ - bạn gã ngay khi trở về khách sạn vào buổi trưa. Sau hàng tiếng đồng hồ chán nản nói chuyện với March và May tại trang trại nhà Calendar, gã đã nhận thức được rằng việc thuyết phục họ bán trang trại là gần như không tưởng.

“Cậu không thể xử lý tình huống này mạnh tay hơn được sao”, Jude phàn nàn về không tán thành. “Có gì khó khăn khi thuyết phục ba bà già cổ hủ rằng họ sẽ được sống sung sướng trong một căn nhà gỗ xinh đẹp ở đâu đó, hơn là phải làm việc quần quật tại một trang trại bên sườn đồi mà không và sẽ không bao giờ đủ trang trải cuộc sống của họ?”

“Ba bà già cổ hủ”, Max có thể dễ dàng dự đoán được phản ứng của bất kỳ ai trong ba chị em rõ ràng là rất xinh đẹp khi bị gọi như vậy! Cuộc gặp gỡ cô chị hai hết sức thú vị. Lúc đến trang trại, gã thực sự thích

thú khi thấy ba chị em họ giống nhau như tạc. Dù gã cũng nhanh chóng nhận ra March là người hung hăng nhất trong ba chị em. Cô đã đốp chát rằng gã và Tập đoàn Marshall chẳng thể làm được gì với đề nghị mua lại mảnh đất của nhà Calendar. May có vẻ lịch sự hơn đôi chút, nhưng câu trả lời của cô cũng giống hệt cô em.

Nhưng vì một vài lý do, Max thực sự không muốn dính chính lại sự nhầm lẫn của Jude về độ tuổi của ba chị em họ. Gã không muốn Jude có cơ hội mười mười để đặt nghi vấn về lý do Max miễn cưỡng xử lý tiếp công việc này.

“Họ đều được sinh ra ở đó, Jude”, gã nhắc lại câu nói giận dữ của March lúc trước. “Gia đình họ đã sống ở đó mấy đời...”

“Max, cậu đang trở nên mềm yếu đó hả?” Jude nghi ngờ cất ngang.

Có thể anh ta đúng. Gã và Jude đã từng học cùng trường trung học với nhau, nhưng sau đó bị mất liên lạc vì học ở các trường đại học khác nhau. Sau đó vài năm sau, Jude gặp lại Max khi anh ta mở rộng kinh doanh và dễ dàng thuyết phục gã trở thành luật sư riêng cho công ty. Đó là một quyết định mà Max chưa bao giờ hối tiếc. Cho đến ngày hôm nay...

“Không, tất nhiên là không”, gã vội gạt đi. “Tớ chỉ...”

“Cậu chỉ...?” Jude lập tức phản ứng.

“Cho tớ thêm vài ngày nữa, được không?”, gã nóng nảy cất lời, thả lỏng bản thân đôi chút vì tay gã đang siết chặt ống nghe - vừa rồi gã đã liều lĩnh khi đề nghị Jude bỏ qua vụ mua bán này. Như vậy gã có thể giải thoát bản thân khỏi những phiền toái! Cậu đã làm gì với April xinh đẹp thế?”, gã cố tỏ ra hài hước.

“Định đổi chủ đề hả Max?” Jude sắc sảo vặn lại.

Có một vấn đề với Jude: Đó là anh ta quá khôn ngoan. Và điều cuối cùng Max muốn là để anh ta lần ra những cảm xúc rối rắm mà gã đang vướng vào.

Một phần gã muốn chuyển vấn đề trang trại nhà Calendar sang cho người khác và như vậy gã có thể tránh xa January - điều mà gã biết chắc cần phải làm. Nhưng một phần trách nhiệm nghề nghiệp, phần trung thành với Jude và Tập đoàn Marshall trong suốt mười lăm năm qua, yêu cầu gã phải tiếp tục thuyết phục chị em nhà Calendar bán tài sản thừa kế của họ.

“Không có gì lạ cả”, gã dễ dàng trả lời. “Tớ chỉ tò mò cậu có thành công với April hơn tớ không thôi.”

“Không hẳn thế.” Jude vui vẻ. “Cô ấy khẳng khăng đối xử với tớ như thể tớ chỉ là cậu em trai hư hỏng thô

“Kỳ lạ”, Max cười toe toét khi nghĩ đến một người luôn thành công và kiêu căng như Jude lại bị đánh gục một cách thảm hại như thế.

Jude cười lặng lẽ và tán dương. “Thực tế, tớ khá thích thú với mối quan hệ này. Cô ấy là người phụ nữ rất lôi cuốn.”

Đối với Max thì April còn lâu mới được coi là hấp dẫn vì January đã cho thấy quyến rũ là như thế nào. Nhưng ít ra gã có thể lái Jude khỏi chủ đề chị em Calendar bằng cách hướng vào April Robine.

“Nào, quay lại câu chuyện trang trại nhà Calendar”, Jude nghiêm túc - bằng chứng cho thấy anh ta vẫn tập trung vào vấn đề này.

“Chúng ta cần phải giải quyết xong xuôi trong vài tuần tới để có thể lên bản vẽ kế hoạch. Hãy đề nghị số tiền lớn hơn nếu vẫn không có gì khả thi”, anh ta nghiêm khắc nói thêm.

Dai dẳng. Tập trung. Đó là những tính cách của Jude mà trước đây gã luôn ngưỡng mộ. Nhưng liên quan tới vấn đề cụ thể này thì những đặc điểm đó lại trở nên cực kỳ đáng ghét.

“Tớ hiểu rõ thời hạn, Jude”, gã ngắt lời. “Nhưng trong trường hợp này, tớ cho rằng đề nghị về tiền bạc sẽ không khiến tình hình sáng sủa hơn.”

Thực tế, Max chắc chắn nó sẽ không đem lại kết quả gì. Mức giá đưa ra lần trước đã vượt xa giá trị thị trường của mảnh đất đó và bất chấp sự thực là chị em nhà Calendar chẳng giàu có gì, nhưng không một ai trong bọn họ tỏ ra hứng thú với con số trên. Tiền dường như không quan trọng đối với họ.

“Tớ thực sự không muốn phải đích thân tới đó Max”, Jude êm ái nói.

Max cũng không muốn anh ta tới đây. Thứ nhất, nó sẽ là minh chứng cho sự thất bại của gã, khiến Jude phải tự mình giải quyết. Thứ hai, gã không muốn anh ta tới đây, gặp gỡ bachị em nàg và dễ dàng phát hiện ra vấn đề thực sự của gã là January!

Có vẻ như gã chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài việc ở lại đây và tiếp tục thương lượng với ba chị em nàg trên danh nghĩa đại diện cho Jude. Trừ phi gã muốn thú nhận với Jude rằng gã đã vô tình để bản thân sa vào mối quan hệ với January - một trong ba chị em nhà Calendar.

“Tớ đã đề nghị cho tớ thêm vài ngày nữa mà”, gã bực bội nhắc nhở anh ta.

“Tất cả những gì cậu có là vài ngày nữa thôi đây, Max.” Jude cảnh cáo trước khi đột ngột dập máy.

Max chậm chạp đặt ống nghe xuống trước khi chán nản quay sang nhìn chăm chăm ra ngoài trời qua cửa sổ. Tuyệt tiếp tục rơi càng nhiều khiến tâm trạng gã càng thêm buồn bực. Một đồng lộn xộn chết tiệt!

Rõ ràng chẳng có cách nào khiến Jude từ bỏ ý định mua trang trại nhà Calendar. Tức là Max không thể làm gì khác.

Nhưng làm thế nào để thuyết phục ba chị em nàg thay đổi ý kiến quả là vấn đề hóc búa. Đã gặp mặt cả ba chị em nên gã hiểu rằng điều đó là không tưởng.

Nhưng nó còn lâu mới được coi là khó khăn so với vấn đề giữa gã và January.

Tự cho phép mình rơi vào chuyện tình cảm với nàg trong thời gian ở đây dường như là một cách thú vị để tiêu phí thời gian rảnh rỗi. Hóa ra nàg lại là nguyên nhân khinh lý do gã có mặt ở đây hoàn toàn thay đổi. Bên cạnh đó, khi làm quen với January, gã đã đoán ra đôi chút, nhưng chỉ khi gặp gỡ các chị nàg, gã mới thực sự chắc chắn nàg không phải típ phụ nữ dễ dàng có quan hệ tình cảm với bất kỳ người đàn ông nào.

Gã cũng vậy.

Hơn nữa, gã biết rằng mình vẫn ham muốn nàg mãnh liệt. Sự ham muốn này luôn khiến gã nghẹt thở, tất cả những gì thuộc về nàg đều quyến rũ gã, cách nàg di chuyển, cách nàg nói chuyện... Tất cả mọi thứ!

5. Chương 5

“Chính xác anh nghĩ mình đang làm gì thế hả?” January vào đề ngay không cần rào đón khi Max mở cửa căn phòng sang trọng bởi tiếng đập cửa gấp gáp của nàg.

Công bằng mà nói, gã đã sửng sốt chốc lát trước sự xuất hiện bất ngờ của nàg mặc dù sự ngạc nhiên đó được che giấu khéo léo bằng cái nhìn chế giễu của gã. Em đã thay đổi ý kiến và quyết định đến ăn tối cùng tôi hả?

Mắt nàg lóe lên cảnh cáo. “Tôi thay đổi ý kiến về cái gì cũng chẳng liên quan đến anh, thưa ngài Golding.” Nàg đáp trả. “Hoàn toàn chẳng liên quan gì!” Nàg lặp lại, lách qua gã đi vào phòng khách và quay lại nhìn chăm chăm khi đến giữa phòng.

Gã chậm rãi đóng cửa trước khi quay vào đối diện nàg. “Trông em có vẻ hơi... kích động?”, gã dò hỏi.

Kích động? Nàg đang nổi cơn tam bành thì có. Thực tế, nàg phát hỏa tới mức chẳng cần chiếc áo khoác có mũ trùm, hay găng tay và khăn len mà nàg đang quàng.

“Anh đã nói cho các chị tôi biết chuyện anh và tôi gặp nhau phải không?” Nàng cáo buộc với vẻ thách thức. “Phải rồi, tất nhiên anh đã làm thế”, nàng tự trả lời với vẻ khinh miệt trước khi gã có cơ hội lên tiếng. “Đó là một phần trong kế hoạch của anh mà”, nàng ghê tởm. “Toàn bộ kế hoạch đó...”

“Dừng tại đó, January”, gã nhẹ nhàng cắt ngang, mặc dù chỉ cần liếc qua nét mặt sắc lạnh của gã, January cũng có thể nhận ra giọng điệu đó của gã là dối trá. Rằng gã cũng đang giận dữ như nàng, chỉ là gã thể hiện theo một cách khác! “Em đang rất bối rối”, gã bình tĩnh nhìn nhận. “Tôi xin lỗi về điều đó. Nhưng đồng thời tôi cũng cho rằng em có chút hoang tưởng về tình huống này...”

“Hoang tưởng!” January hét lên, không tin vào tai mình. “Là tôi hoang tưởng rằng các chị tôi đã hết sức choáng váng vì không hiểu tại sao tôi lại quên nói cho họ biết là tôi đã gặp gỡ ngài luật sư Max Golding phải không? Rằng tôi còn sửa soạn ra ngoài ăn tối cùng anh ta tối nay nữa hả!” Nàng ghê tởm nói thêm.

Nàng đã không thêm chi tiết rằng gã cũng là người đàn ông mà nàng hôn say đắm đêm qua. Hay nàng đã đem lòng yêu gã!

May và March trông cực kỳ khó coi lúc January về nhà, mà không có chiếc xe; nó bị kẹt chặt trong rãnh. Bởi vì lúc nào đó trong cuộc đàm thoại giữa họ với Max trưa nay, gã vô tình lộ ra thông tin rằng gã và January đã gặp gỡ nhau!

Nếu nói rằng các chị nàng yêu cầu một lời giải thích về sự “quên” của nàng thì đó hẳn là còn nhẹ nhàng. Họ đã bình tĩnh trở lại khi nàng kể lại chính xác những gì xảy ra và lúc này nàng cũng nghi ngờ động cơ của Max giống họ. Quan trọng nhất là nàng cũng không che giấu thực tế Max đã cố tình đẩy nàng vào vị trí tự vệ.

Max lắc đầu. “January, rõ ràng hôm nay là một ngày tồi tệ với tôi. Em có cho rằng chúng ta nên ngồi xuống và nói về chuyện này như hai người hiểu biết không?”, gã mệt mỏi đngợi.

“Có lẽ nó sẽ nhẹ nhàng hơn, khi chỉ một trong hai chúng ta trở nên biết điều!” January khinh khỉnh đáp lại.

Nàng sẽ không bao giờ quên ánh mắt hai chị lúc nàng trở về trưa nay. Nàng có thể nhận ra thái độ bồn chồn, bứt rứt của họ khi chờ đợi lời giải thích của nàng. Ôi, nàng không nghi ngờ chút nào rằng họ đã rất tin tưởng vào lời giải thích đó, rằng nàng hoàn toàn vô tội. Chỉ đến khi lên phòng thay bộ đồ ẩm ướt ra, nàng mới quyết định phải lập tức đi tìm Max Golding và nói cho gã biết gã là một kẻ lừa lọc và xảo quyệt ra sao.

Gã nhún vai. “Tôi thậm chí còn không định hỏi xem ai trong chúng ta nên xem xét điều đó.” Gã lạnh lùng trả lời. “Mặc dù”, gã kiên quyết nói tiếp khi thấy nàng định phản bác, “tôi cho rằng thực tế em đã vội vàng tới đây, không quản bao tuyết dữ dội, phần nào phủ nhận khả năng đánh giá sự việc của em!”. Gã buồn rầu, đôi mắt xanh tràn ngập sự thất vọng.

January há miệng định đáp trả gã thật chua cay, nhưng nàng im bất khi nhìn ra cửa sổ, nhận ra tuyết hiện đang rơi dày hơn bao giờ hết.

Một cách thành thật, nàng không hề để ý tuyết đang rơi khi lái xe tới khách sạn. Nàng quá giận dữ, mãi mê suy nghĩ về những gì sẽ nói với Max, hình dung ra cuộc nói chuyện giữa nàng và gã. Và nàng cứ vô thức lái xe tới khách sạn mà không nhận ra tuyết đang rơi rất dày

“January, liệu em có thể bớt kiêu ngạo đôi chút để chúng ta có thể nói chuyện không?” Gã phỉnh phờ. “Tôi sẽ gọi cà phê và em có thể nhấp nháp cốc cà phê nóng trong lúc nói chuyện. Em thấy sao?”

Nàng muốn trả lời là không, muốn bảo gã thích làm gì với cốc cà phê nóng thì tùy. Nhưng sau khi bị thiêu đốt bởi cơn giận dữ, bây giờ nàng lại cảm thấy một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

Chẳng có lý do gì đủ hợp lý để bào chữa cho việc uống cà phê cùng kẻ thù cả, một giọng nói cảnh cáo vang lên trong đầu nàng.

Không, chẳng có lý do gì cả, nàng nặng nề thừa nhận. Vấn đề thực sự là nàng hiện đang ở cùng Max và khi cơn giận dữ đã trôi qua, nàng lại nhận thức được về hấp dẫn chết người của gã - vẫn hút nàng về phía gã, bất chấp mọi chuyện xảy ra!

Ngu xuẩn, nàng khinh miệt, thầm nhắc nhở bản thân. Đồ ngốc, nàng nhún

“January?”, giọng Max khàn khàn giục giã.

Nàng thở dài một mồi. “Thôi được, anh gọi cà phê đi, Max. Nhưng anh có làm gì đi nữa cũng không thay đổi được quan điểm của tôi về anh, hay Tập đoàn Marshall đâu”, nàng cứng rắn nói thêm.

Gã đột ngột nhào người về phía trước, với tay lấy điện thoại gọi phục vụ yêu cầu mang cà phê lên.

January cảm thấy thoải mái một chút khi thoát khỏi cái nhìn xanh thăm thăm soi của gã. Nàng cởi khăn và găng tay trước khi hất tung những lọn tóc ra ngoài cổ áo khoác.

Nàng đang làm gì thế này? Thực sự làm gì ở đây? Vì nàng đã làm tất cả những gì định làm khi đến đây và giờ lại ngồi uống cà phê cùng gã đàn ông này.

Nàng cắn môi, biết rõ tại sao mình vẫn chần chờ ở đây. Nàng không thể tin - hay một phần nàng không muốn tin - Max thực sự đã làm điều xấu xa mà nàng buộc tội gã.

Không phải nàng định biểu lộ sự mềm yếu này trước mặt Max, chỉ là không thể làm khác được. Nàng chỉ muốn thấy - hay cần phải thấy - một vài biểu hiện ăn năn của gã để nàng được an ủi phần nào vì đã dành những tình cảm tốt đẹp cho gã.

“Cà phê đang được mang lên.” Giọng Max dịu dàng vang lên phía sau nàng.

Nàng quay phắt lại và vội lùi ra xa khi phát hiện gã đang đứng sát phía sau, cách nàng có vài centimet.

Gã bật cười, nhìn nàng. “Em còn cách tôi cả dặ>”Tôi ước là vậy...”, nàng căng thẳng lùi lại phía sau.

Gã đau khổ cau mày. “Hóa ra chúng ta nghĩ giống nhau”, gã thì thầm và giải thích khi bắt gặp cái nhìn thắc mắc của nàng. “Tôi cũng đã thăm ước như vậy cách đây vài phút.”

Nàng nín thở trước cái nhìn bóng chấy của gã. “Và bây giờ?”

“Bây giờ ư?”, gã hét lên, vẻ mặt nhăn nhó, tự chế giễu mình. “Bây giờ tôi mong rằng tuyết cứ rơi. Rơi. Và rơi. January, tôi còn mong...”, gã tiến gần thêm một bước. “Rằng tất cả thế giới đều biến mất hết, chỉ còn lại hai chúng ta tự do tự tại cùng nhau ở đây. Một tuần. Một tháng!”, gã chán chường kết luận.

Nàng nhìn gã ngờ vực, hơi thở trở nên gấp gáp. “Liệu anh có thể ở mãi trong một căn phòng khách sạn không?”, giọng nàng khàn khàn.

“Có lẽ là không”, gã buồn bã thừa nhận. “Nhưng..Chợt có tiếng gõ cửa cắt ngang lời gã. ”Có thể người phục vụ mang cà phê tới”, gã bực bội.

“Quá nhiều để được bỏ lại một mình cùng nhau”, nàng châm chọc nhẹ nhàng.

Gã nghiêng đầu giễu cợt. “Xét cho cùng có lẽ đó không phải là ý kiến hay.” Gã khó chịu bước ra mở cửa và đón khay cà phê từ người phục vụ.

Tối nay anh ta có vẻ rất lạ lùng, January nhíu mày thăm nghĩ ngợi. Chỉ một khoảng thời gian ngắn ngủi mà anh ta lại trở nên lạnh nhạt. Xa cách. Ánh mắt anh ta không còn bùng cháy khao khát nữa mà trở nên thận trọng, đề phòng.

Tất nhiên anh ta khác lạ rồi, ngay lập tức, nàng cảnh cáo bản thân; vỏ bọc của anh ta đã bị lật tẩy, tức là anh ta không cần phải đóng vai người đàn ông tuyệt vời đã khiến nàng mù mị.

“Em dùng đường hay sữa?”

Nàng quay ngoắt lại, chớp chớp mắt để rũ sạch mọi suy nghĩ vừa nảy ra khỏi đầu. Nàng thấy Max đang đợi để rót cà phê cho nàng, người phục vụ đã lặng lẽ rời đi. “Cà phê đen. Cảm ơn”, nàng khách sáo.

Mình đang làm quái gì ở đây thế? Nàng tự hỏi mình lần nữa. Phải chăng nàng vẫn âm thầm hy vọng? Phải chăng một phần trong nàng v có thể có nhầm lẫn gì đó...

“Cảm ơn”, nàng tiến tới, nhận tách cà phê từ tay gã, lẩn tránh ánh mắt dò hỏi của gã.

January cẩn thận không để tay nàng chạm vào tay gã khi đón tách cà phê. Nàng vội bước xa khỏi gã, quay người nhìn ra cửa sổ, chớp chớp khi nước mắt bất ngờ trào ra làm nhòe mọi hình ảnh.

Lúc trước, nàng đã hết sức giận dữ khi phát hiện ra chính xác gã là ai và tin rằng gã đã lừa gạt nàng; còn bây giờ, nàng chỉ cảm thấy đau khổ, cay đắng. Bởi tất cả đã kết thúc? Bởi niềm hạnh phúc ngắn ngủi nàng trải qua cùng Max trong bốn mươi tám giờ qua? Bởi cảm nhận được sự quan tâm mà nàng đã không còn từ khi cha nàng qua đời? Có phải đó chính là nguyên nhân khiến nàng tuyệt vọng muốn khóc?

Nàng mới ngốc nghếch làm sao. Nàng phải biết, phải đoán ra một Max mà lại say đắm nàng thì chắc chắn đó không thể là sự thật. Suy cho cùng, nàng là gì chứ, nàng chỉ là một người chủ trang trại nghèo khổ và một cô ca sĩ làm ngoài giờ. Khó có thể là mẫu phụ nữ mà Max quan tâm. Và theo những gì nàng biết, hẳn anh ta là người đã có gia đình! Tất cả những suy nghĩ này đủ để giúp củng cố quyết tâm của nàng, nàng liền đứng thẳng người lên.

“Max.”

“January.”

Cả hai đồng thời lên tiếng, January đau khổ nhìn Max khi nàng quay lại đối diện gã. “Anh nói trước đi”, giọng nàng lạc hẳn đi.

Khuôn mặt gã lạnh lẽo, đôi mắt xanh băng giá, khiến nàng hiểu rằng dù gã định nói điều gì thì đó cũng là thứ nàng không muốn nghe.

Và Max cũng nhận ra dù bây giờ gã nói gì thì January cũng không thích nghe. Nếu gã nói đến Jude và nhắc lại đề nghị mua trang trại, rõ ràng January sẽ không thích. Hay nếu gã cố gắng giải thích - một lần nữa - rằng gã thực sự không biết nàng là một trong ba chị em nhà Calendar, gã chắc chắn nàng cũng sẽ không muốn nghe. Hay thực tế là không tin.

Hơn nữa, có ích lợi gì nếu cố gắng thuyết phục nàng tin rằng gã đang nói sự thật khi gã đã quyết định từ bỏ mối quan hệ này. Từ bỏ - gã quay phát lại nhanh tới mức khiến bản thân ngạc nhiên vì nàng cũng không nhận ra.

Chúa ơi, cô ấy đẹp quá, gã đau đớn thầm công nhận.

Thực sự, cô ấy quá đẹp.

Nhưng giờ gã đã biết nàng là ai và tình cảm khắt khe trong gia đình nàng. Đồng thời gã cũng biết nàng là típ phụ nữ đề cao chuyện hôn nhân cho dù nàng có nói gì về tình yêu vào buổi tối đầu tiên gặp nhau. Và cho dù gã bị nàng quyến rũ như thế nào đi nữa thì ý nghĩ phải kết hôn, với bất kỳ ai, cũng khiến gã cảm thấy một tảng băng lạnh buốt đang trôi lên trong dạ dày.

Môi gã mím chặt cương quyết. “Vừa rồi tôi đã nói chuyện với Jude Marshall”, gã nhấn mạnh từng từ. “Anh ta sẵn sàng nâng giá lên.”

January giật nảy như thể gã vừa đánh nàng một đòn rất đau. Điều đó khiến Max phải dùng hết ý chí để kiềm chế bản thân không đưa tay ra ôm nàng vào lòng, để nói với nàng rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn, rằng nếu có gã bên cạnh sẽ chẳng ai có thể cướp trang trại khỏi nàng, hay bất cứ điều gì nàng không muốn. Nhưng gã đang chọc vào ai chứ? Gã quen biết Jude gần như suốt cuộc đời, là một người bạn đáng tin cậy và là nhân viên tốt, đồng thời gã cũng hiểu thấu anh ta, nếu muốn thứ gì thì anh ta sẽ lấy bằng được. Thông thường, anh ta sẽ sử dụng những biện pháp công bằng, hợp lý, nhưng nếu chúng thất bại...! Jude cũng đã tuyên bố rõ ràng rằng anh ta muốn trang trại nhà Calendar và anh ta sẽ làm mọi cách để có nó.

Cảm xúc riêng tư của gã mâu thuẫn với quyền lợi của anh ta!

Max đút tay vào túi quần jean, các ngón tay siết chặt. “Lời khuyên của tôi là bọn em nên nghiêm túc xem xét đề nghị thứ hai này”, gã nghiêm khắc nói với January.

Nàng mở to mắt, phần nộ hét lên. “Tôi không cần một lời khuyên từ anh!”

Gã nhún vai, có vẻ rất lãnh đạm dù đang rất căm ghét bản thân vì đã thốt ra những lời đó ới nàng. Đồng thời cũng biết từ lúc lựa chọn lập trường này, gã đã không thể quay lại được nữa. Không thể? Hay chính xác là không dám, gã thâm khinh bỉ bản thân. Xung đột lợi ích, khôn kiếp; ngay tại giây phút lựa chọn làm hài lòng Jude cũng là lúc gã nhận ra tình cảm dành cho January rất sâu đậm. Khiến nàng căm ghét gã chính là cái giá mà gã phải trả.

“Dù em không yêu cầu, tôi vẫn cứ nói”, gã thô bạo nhấn mạnh, “Jude là người không bao giờ chấp nhận câu trả lời là Không”.

Mắt nàng vụt tối lại màu xám sẫm. “Vậy hẳn anh và anh ta phải có rất nhiều điểm chung nhỉ?”

Nàng đang sỉ nhục gã và đã thành công. Mặc dù không phủ nhận nhưng Max cũng khó có thể phủ nhận rằng nàng đã vô tình nói lên sự thật. Hai người bọn họ có rất nhiều điểm chung. Cả hai đều rất thành công trong lĩnh vực của mình, đều đang độc thân ở tuổi ba mươi bảy và đều dự định sống như vậy cả đời.

Cho dù lý do của họ không giống nhau.

Jude không giấu giếm sự thực là dù phụ nữ luôn tìm cách quyến rũ anh ta, nhưng lại rất nhanh chóng chán ngấy mối quan hệ đó. Và anh ta đã tuyên bố sẽ cưới người phụ nữ nào không ruồng bỏ anh ta sau vài ngày gặp gỡ. Trong khi đó, Max chưa từng có ý định kết hôn vì rất nhiều lý do, nếu vì tình yêu lại càng không.

Lúc nhìn thấy January ở đêm Giao thừa, gã biết mình thêm muốn nàng. Nhưng chỉ có vậy thôi, gã cương quyết tự nhủ. Gã không cho phép mọi chuyện đi xa hơn nữa.

Gã đã rút ra bài học từ khi còn rất trẻ, phụ nữ là kẻ hay thay đổi, bọn họ tìm cách giành lấy tình yêu của đàn ông và sử dụng nó làm vũ khí để chống lại anh ta.

Khuôn mặt gã lạnh lẽo. “Sỉ nhục không phải là cách hay để giải quyết vấn đề.”

“Có lẽ”, nàng khó chịu thừa nhận. “Nhưng nó giúp tôi cảm thấy khá hơn!”

Gã làm ra vẻ không thèm chấp, nhún vai. “Vậy xin mời tiếp tục!”

Nàng nhìn gã thăm dò, “Max, liệu tôi có thể hỏi anh một câu không?”.

Gã cứng người đề phòng, không thoải mái với cái nhìn của nàng. “Em nói đi.”

“Hàng đêm anh ngủ thế nào?”, nàng khinh bỉ nói.

Hai đêm vừa rồi ư. Quá tệ. Bình thường. Ngủ ngon. Nhưng gã biết đó không phải là điều nàng thực sự ám chỉ tới!

Gã nhếch môi chế nhạo. “January, dù em nghĩ gì về cá nhân tôi cũng không quan trọng, đề nghị của Jude là rất thỏa đáng...”

“Tôi không có hứng thú thỏa thuận bất cứ cái gì với Jude Marshall!”, nàng lớn tiếng chầm chọc. “Mãi tới gần đây, tôi thậm chí còn chưa nghe đến tên anh ta và tôi mong rằng mọi chuyện sẽ cứ tiếp tục như vậy”. Nàng ghé tồm nói tiếp. “Tôi quan tâm hơn đến chuyện làm sao anh lại cam chịu làm tay... tay...”

“Cẩn thận, January”, Max cảnh cáo. “Bởi vì em đang hết sức tức giận nên tôi có thể chịu đựng một số điều sỉ nhục, nhưng không có nghĩa là tôi chấp nhận hết.” Gã nghiêm túc, “Tôi là một luật sư. Và tôi chưa bao giờ làm gì trái pháp luật”.

“Không phạm luật, có thể”, nàng giận dữ, “nhưng còn những hành động trái đạo đức thì sao?”.

“Cứ cho là thế”, gã lạnh lùng. “Nhưng xem xét trường hợp trang trại của nhà Calendar thì tôi thấy mình chẳng có gì trái đạo đức hết!”

“Anh... anh không thấy...”, nàng nhìn gã chăm chăm, ngờ vực. “Anh không nghĩ rằng việc cố tình xếp đặt để quyến rũ một người trong ba chị em tôi, nhằm mục đích chia rẽ và chiếm đoạt trang trại, là trái đạo đức sao?”

Mắt gã nheo lại, lạnh lùng, “Em đang ám chỉ người đó là em hả?”.

“Đương nhiên, tôi đang nói về chính mình!”, nàng nóng nảy thừa nhận, đột nhiên trở nên lặng lẽ, nhìn gã hoài nghi. “Trừ khi...”

“Thậm chí đừng bao giờ đưa ra giả thuyết đó, January”, gã cảnh báo. “Cho tới bây giờ, tôi tin rằng mình đã cố gắng bình tĩnh và biết điều trước những lời chỉ trích gay gắt của em, nhưng nếu em tiếp tục thì tôi không dám chắc hậu quả sẽ ra sao đâu>” Anh không chắc...”

“January, tôi không nghĩ cuộc nói chuyện này có thể giúp tình hình bớt căng thẳng”, gã cắt ngang với vẻ thiếu kiên nhẫn, không chắc mình có thể đứng đây bao lâu để nghe nàng lẳng mạp mà không ôm nàng vào lòng và làm cho nàng im lặng bằng một nụ hôn.

Trong hoàn cảnh này, chẳng điều gì có thể khiến tình hình dịu đi!

Gã nhếch miệng. “Tình bạn... trước đây của chúng ta có thể khiến em cho rằng em có thể tùy tiện đến đây và ném vào mặt tôi những lời buộc tội vô căn cứ.” Gã quắc mắt dữ tợn. “Nhưng mặt khác tôi tình cờ nghĩ rằng...”

“Tình bạn ư?”, nàng diên tiết hét lên. “Tình bạn!”, nàng nhắc lại, lắc đầu đau khổ. “Chúng ta chưa bao giờ là bạn cả và anh biết điều đó...” Nàng chợt cảm thấy khi môi gã mạnh mẽ gắn chặt vào môi nàng.

Gã không thể dừng lại được. Gã không thể đứng im, chịu đựng cái nhìn ghê tởm và chán ghét của nàng thêm giây phút nào nữa. Gã thừa biết là hôn nàng cũng không giúp nàng bớt căm ghét gã, nhưng gã thực sự không thể kiềm chế được bản thân.

Gã bỗng chợt nhận ra, có thể không bao giờ gã được thanh thản hoặc hoàn toàn kiểm soát được tâm hồn mình nữa. Nhưng lúc này, được hôn nàng, ôm chặt nàng trong tay và vuốt ve làn da mềm như lụa của nàng là tất cả vấn đề.

6. Chương 6

Nàng nên dừng lại.

Ngay lập tức.

Nhưng January không thể làm được, trong sâu thẳm, nàng biết nụ hôn này có thể không bao giờ xảy ra nữa. Rằng có thể nàng sẽ chẳng bao giờ được thưởng thức hương vị và cảm nhận đôi môi mạnh mẽ của Max trên môi nàng, đôi tay gã mơn trớn làn da nóng bỏng của nàng.

Và nàng mun điều này.

Khao khát chúng.

Khao khát Max.

Tay nàng vùi sâu vào tóc gã, cảm nhận mái tóc mềm mượt, mát lạnh qua những ngón tay. Nụ hôn trở nên cuồng nhiệt, kích thích và ẩm ướt, môi và lưỡi quấn lấy nhau khiến cả hai càng ham muốn mãnh liệt hơn.

January không chút do dự khi áo khoác của nàng tuột xuống sàn, cảm giác bàn tay nóng ấm của Max đang vuốt ve làn da ẩm ướt mồ hôi dưới lớp áo len dày kín đáo của nàng. Một cảm giác ham muốn xác thịt bùng lên dữ dội trong nàng.

Một lần nữa, nàng lại cảm nhận sự thống nhất giữa hai người, không thể phân biệt được đâu là nàng, đâu là Max. Mọi tế bào của nàng dường như đã trở thành của gã, nàng và gã là hai nửa của một cơ thể. Nàng bắt đầu rên rỉ nho nhỏ khi môi gã rời ra. Tiếng rên rỉ bỗng biến thành tiếng kêu tắc nghẹn trong cô khi môi gã từ từ di chuyển trên mặt nàng xuống vùng hõm nhạy cảm ở cổ. Gã dùng môi và cái lưỡi nóng bỏng chậm rãi thăm dò ở đó. Cơn đau nhói của khoái lạc tột cùng chạy dọc sống lưng và bùng nổ thành một cảm giác bùng bùng ầm ập nàng chưa từng biết tại vùng bí ẩn giữa hai đùi nàng.

Khóa áo nàng từ từ bung ra dưới ngón tay cuồng loạn của Max, gã cúi đầu tiếp tục dùng môi và lưỡi khám phá vùng da thịt mới hé mở phía dưới cổ nàng. January ngã người ra sau theo bản năng khi cảm nhận sự ẩm ướt của môi gã lướt trên áo lót ngực bằng lụa, lưỡi gã chậm chạp mơn trớn nhũ hoa căng cứng qua lớp lụa mỏng.

Tay gã vuốt ve vòng eo trần thon mảnh của nàng, kéo nàng sát lại phần cơ thể cứng rắn giữa hai đùi gã trong khi môi gã mơn trớn bộ ngực căng tròn tuyệt đẹp của nàng đầy ngưỡng mộ. Và xuống thấp dần.

January tựa mình đầy gọi cảm trước sự kích thích của gã, tay nàng lại vào trong tóc, giữ chặt đầu gã, muốn niềm khoái lạc này kéo dài mãi mãi.

Max vẫn tiếp tục mơn trớn nàng khi gã bế xốc nàng trên tay, đi vào phòng ngủ và đặt nàng xuống giường. Và lúc cơ thể cao lớn của gã nằm sát cạnh nàng, miệng gã một lần nữa lại khổng chế nàng hoàn toàn.

Bất chấp sự khác biệt về chiều cao, cơ thể họ dường như vừa khít một cách hoàn hảo khi họ nằm gối đầu lên tay nhau. Bàn tay còn lại của January tự do vuốt ve cơ bắp rắn chắc trên lưng gã khi cả hai hồi hã siết chặt lấy nhau.

Nàng thở hổn hển khi tay gã mơn trớn phần da thịt trần trụi ở đùi nàng, cảm nhận sự ấm áp của gã qua lớp quần lót bằng ren mỏng. Hơi thở dồn dập biến thành tiếng rên rỉ thích thú khi gã khám phá vùng bí ẩn của nàng, toàn bộ cơ thể nàng sôi sục như một dòng dung nham nóng bỏng.

“January, nếu em muốn anh dừng lại thì hãy làm ngay lúc này... trước khi quá muộn!”

Nàng sững sờ khi nghe giọng nói của Max, cảm giác như vừa bị hất một chậu nước đá vào người, như thể trần nhà đã biến mất và những bông tuyết mát lạnh đang phủ lên làn da nóng rực của nàng, đánh thức nàng khỏi... Khỏi gì nhỉ?

Nàng quay sang nhìn Max chằm chằm bằng đôi mắt tối sẫm khiếp sợ. Đôi mắt gã vẫn tối đi bởi dục vọng khi gã nhìn nàng dò hỏi.

“Đừng nhìn tôi như thế!”, cuối cùng gã khàn khàn phản đối.

Nàng thở dốc, liếm đôi môi bỗng trở nên khô khốc. “Như thế nào

Cái giọng khào khào khó chịu này là của nàng sao? Nó hoàn toàn không giống giọng nói tự tin của nàng, như thể là giọng của một người xa lạ nào đó.

Và có lẽ đó là con người nàng đã trở thành, hay chính là bản thân nàng. Bởi nàng biết rõ rằng nếu Max không lên tiếng và đánh thức nàng khỏi sự đam mê thì chẳng bao lâu họ sẽ không còn có vẻ nữa, mà họ chính là hai nửa của một cơ thể thống nhất!

Max tiếp tục nhìn nàng dò xét hồi lâu trước khi bực bội quăng người xuống gối, nhìn chăm chú lên trần nhà. “Như thể tôi là con quái vật gớm ghiếc mà em cần phải tránh xa!”, gã nghiêng răng lạnh lùng.

Thực sự nàng đã nhìn gã với vẻ mặt như vậy sao? Nếu nàng đã làm vậy thì quả thật không công bằng, vì người duy nhất mà nàng cần lắng tránh chính là bản thân nàng!

“Max.”

Gã vùng tránh khỏi tay nàng khi nàng nhào tới, ngồi bật dậy ở một phía cạnh giường. “Tốt nhất là em nên rời khỏi đây, January”, gã thì thầm cương quyết. “Trước khi một trong hai chúng ta nói gì đáng tiếc!”

Chẳng phải họ đã làm rồi đó sao?

January hiểu rằng nàng đã làm thế. Trước biểu hiện dứt khoát đó của Max, nàng biết rằng gã cũng hoàn toàn không hài lòng về những gì xảy ra!

Nàng ngồi dậy, vụng về kéo khóa quần jean, túm hai tà áo len lại, tay run rẩy khi xoay xở cố móc khóa lại. Cái khóa thật là... Tại sao nàng không thể móc vào được?

“Đây... Để tôi.” Max căng thẳng lên ếng, đồng thời với tay tới - hoàn toàn bình tĩnh, January ngậm chú ý và tự chế giễu bản thân - móc hai nửa khóa lại và kéo cái chốt bạc lên.

January quan sát gã dưới hàng mi dày, thất vọng tìm kiếm dấu hiệu của người đàn ông vài giây trước đã run rẩy hòa cùng niềm khao khát với nàng. Tất cả những gì nàng thấy là Max Golding với mái tóc hơi gợn sóng, vẻ lạnh lùng - do giận dữ hay do sự thèm muốn bị gián đoạn - trên khuôn mặt cứng rắn, nhưng trông gã vẫn quyết đoán như bình thường!

“Trông em giống như một đứa bé xấu hổ vì đến lớp muộn hoặc làm gì sai trái vậy?”, giọng gã khô khan và chế giễu.

January diếng người như thể gã vừa đâm vào bụng nàng, những từ ngữ của gã dĩ nhiên là gây tổn thương cho nàng, không phải về cơ thể mà về tồn.

“Tôi phải rời khỏi đây.” Nàng hất mớ tóc rối tinh ra sau khi trườn qua phía cạnh giường

Đối diện, tự hỏi đã bao giờ nàng từng cảm thấy cay đắng như thế này chưa. Chưa bao giờ, câu trả lời chắc chắn đến ngay tức thì!

“Chạy trốn hả January?”, Max châm chọc khi nàng bước đến cửa phòng ngủ.

Nàng quay lại định đáp trả gã bằng một câu trả lời sắc bén, nhưng lời nói nghẹn trong họng khi nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình từ chiếc gương trong phòng, một hình ảnh lảng lơ nàng chưa bao giờ thấy.

Tóc nàng là một đám rối tinh rối mù phía sau vai, mắt nàng màu xám sẫm hoang dại, khuôn mặt trắng bệch, đôi môi đỏ thẫm vì ham muốn. Trông nàng chính xác là những gì nàng vốn thuộc về... một người đàn bà vừa bị kích động bởi đam mê mà không bao giờ nàng có thể tìm lại được!

Nàng nuốt khan, ép mình rời mắt khỏi hình ảnh phóng đảng đó, hướng về phía Max khinh khỉnh. “Max, không phải chạy trốn mà là bước đi”, nàng đính chính cùng với nụ cười mỉa mai và chua chát nói thêm, “Đây là nơi không bao giờ tôi nên đến!”.

“Chính xác, không bao giờ cô nên đến đây”, gã khắc nghiệt đồng tình, tựa lưng vào đầu giường, gối lên một cánh tay. “Vừa rồi cô hỏi tôi ngủ thế nào hằng đêm”, gã nhắc lại với vẻ ch giễu. “Vậy tôi nói cho cô biết là cực kỳ hiếm khi tôi ngủ một mình”, giọng gã kéo dài khiêu khích, đôi mắt màu xanh thẫm cười cợt nhìn nàng.

January cứng người tự vệ trước sự đau đớn do lời nói của gã gây ra, tưởng tượng gã nằm trên giường với một đám phụ nữ không rõ mặt, đặc biệt là hình ảnh gã nằm dài phóng túng như vừa rồi!

Nàng bĩu môi ghê tởm. “Có vẻ như anh không may mắn đêm nay nhỉ?”

Gã uể oải liếc nhìn chiếc đồng hồ vàng ở cổ tay, nhún vai. “Giờ vẫn còn kịp.”

January thở hổn hển, phần nộ nhìn gã khi nàng hét lên. “Anh thật là đê tiện!”

Gã lại nhún vai, đôi mắt xanh sáng rực như ngọc sapphire. “Về nhà đi, January”, gã chế giễu. “Và trở lại đây khi nào cô lớn hơn chút nữa!”

Tay nàng nắm chặt tới nỗi có thể cảm nhận được móng tay đâm vào lòng bàn tay. “Đó là một vở kịch được dàn dựng từ đầu tới cuối phải không?”, nàng không kiềm chế được cảm xúc, bật ra câu hỏi. “Rằng câu chuyện về tình yêu sét đánh là một phần trong kế hoạch quyến rũ của anh phải không?”, nàng ghen ngào.

Gã nhíu mày. Tôi phát hiện ra là hầu hết phụ nữ sẽ thích thú với từ ‘tình yêu’ hơn là ‘hồn’.” Gã nở nụ cười nghiêm túc, “Nhưng tôi phải thừa nhận cô gây ấn tượng mạnh với tôi khi gọi tên nó một cách chính xác!” Gã gật đầu tỏ vẻ khen ngợi.

Nàng cảm thấy buồn nôn, tự thừa nhận với bản thân; nàng đã đoán đúng bản chất con người Max ngay từ đầu và không thể bào chữa gì cho những việc vừa xảy ra giữa họ.

“Nhưng ơn Chúa, cảm giác ham muốn lại không bị giới hạn ở một người”, Max tiếp tục nhạo báng. “Hơn nữa, January...”, mắt gã lấp lánh sự chế giễu. “Tôi cho rằng nếu một người trong hai chúng ta không ngủ được thì chắc chắn sẽ là cô!” Gã nhìn nàng thách thức.

Nàng phải rời khỏi đây. Rời xa khỏi Max, khỏi căn phòng này và những ký ức về việc gần như họ đã ân ái với nhau...!

“Tâm hồn tôi trong sáng, còn anh thì sao, Max?”, nàng khinh miệt, ngẩng cao đầu.

“Tôi cũng vậy”, gã nhún mặt khinh khỉnh.

Nàng lắc đầu chán ngán. “Vậy thì hẳn anh có quan niệm khác xa tôi về cái gọi là hành vi được chấp nhận!”

Gã nhún vai. “Khác biệt so với năm phút trước, giờ cô có vẻ chẳng vội vàng rời khỏi đây nhỉ?”, gã rướn mày châm chọc.

Nàng hít một hơi thật sâu trước sự chế nhạo của gã. “Đừng lo lắng, Max. Tôi sẽ rời khỏi đây ngay. Và không bao giờ muốn nhìn mặt anh nữa!” Nàng tỏ ra kích động.

Gã mỉm cười nham hiểm. “Tôi e là cô không có cơ hội làm vậy đâu, January. Xét cho cùng, tôi vẫn tiếp tục thương lượng dưới danh nghĩa Tập đoàn Marshall để mua trang trại của gia đình cô.”

“Trừ khi anh bước qua xác chúng tôi!”, nàng căm tức đáp lại.

“Nếu cô khẳng khái lái xe trong cơn bão tuyết này... thì hẳn là cơ hội tốt để thực hiện điều đó”, gã châm biếm.

Nàng phải rời khỏi đây. Ngay lập tức. Trước khi nàng tự làm bẽ mặt mình và bật khóc nức n

“Cẩn thận, January”, Max ôn tồn. “Tôi hy vọng cô ngủ ngon”, gã nói thêm với vẻ châm chọc.

Nàng cau mày, đau lòng bởi câu nói cuối cùng, quay phắt người lại và gần như chạy ra khỏi phòng. Nàng chỉ dừng lại một chút để kịp chộp lấy áo khoác rơi trên sàn trước khi vội vàng rời khỏi căn hộ như là bị ma đuổi.

Gã thật là đáng ghét. Ghê tởm. Người đàn ông ghê tởm nhất mà nàng từng biết!

Làm sao nàng lại có thể ngu ngốc đến thế?

Làm sao nàng có thể đánh giá sai hoàn toàn một con người như vậy?

Làm sao...?

“January...?”

Nàng bối rối nhìn quanh lúc vượt qua khu vực lễ tân, hơi nhú mày khi nhận ra John - người phục vụ quầy bar, hín nhiên là anh ta vừa tới để làm ca đêm nay.

Anh ta nhìn nàng với vẻ lo ngại, “Này, cô ổn không?”.

Ổn? Nàng có thể sẽ không bao giờ “ổn” được nữa!

“Tôi ổn”, giọng nàng khàn khàn quả quyết, hy vọng trông nàng đừng tệ như lúc này.

Trong thang máy, nàng đã kịp vuốt thẳng mái tóc đôi chút, nhưng không thể làm gì cho khuôn mặt bớt tái nhợt hay môi nàng bớt đỏ.

“Trông cô chẳng ổn tí nào.” Rõ ràng là John đã đột xuất trở nên thông minh, vẫn lo lắng nhìn nàng. “Cô hãy ghé qua quầy bar và làm một ly rượu nhé”, anh ta gợi ý đầy quan tâm.

Nàng nở nụ cười méo xệch, lắc đầu. “Tôi không uống đâu, anh đừng lo. Tôi vừa bị tai nạn hôm nay”, nàng rầu rĩ giải thích. “Chỉ tôi sẽ giết tôi nên lại làm hỏng xe của chị á

Mất anh ta mở to, “Cô vừa bị tai nạn hả?”.

“Chỉ là một cái rãnh thôi.” Nàng nhăn nhó. “Tôi thực sự phải đi rồi, John”, nàng nhẹ nhàng xin lỗi. “Mà tuyết vẫn đang rơi phải không?” Thực sự nàng không hề biết mình đã ở căn hộ của Max bao lâu rồi hay hiện giờ thời tiết ra sao!

“Không, nó ngừng rơi rồi”, John lơ đãng trả lời. “Trông cô thực sự không khỏe, cô có chắc là không cần tôi nhờ ai đó coi giùm quán bar một hai tiếng và đưa cô về chứ?”

“Anh thật tốt bụng.” Nàng xúc động nắm tay anh ta. “Nhưng không cần đâu, tôi đã đến được đây thì tôi sẽ về được thôi.”

“Meridew không gọi cô tới phải không?” John thăm thì vẻ chán ghét.

“Ồ, không, không phải thế”, nàng lảng tránh ánh nhìn lo âu của anh ta và nhanh nhẩu nói. “Tôi thực sự phải đi rồi, John. Chúc buổi tối vui vẻ!”, nàng nói rồi vội vàng chạy đi trước khi anh ta giữ nàng lại. Hay kịp hỏi thêm bất cứ câu nào. Càng ít người biết nàng đã đại đột tới gặp Max tại căn hộ của gã đêm nay càng tốt!

Những gì nàng biết đã quá đủ tồi tệ rồi. Nàng đã hoàn toàn nhận thức được sự ngu ngốc cùng cực của mình. Hay nàng đã đánh giá sai toàn bộ bản chất con người Max.

Nàng sẽ không bao giờ mắc sai lầm như vậy nữa. Thực sự nàng có ý này khi nói với gã rằng nàng hy vọng sẽ không bao giờ gặp lại gã nữa!

Tốt, Max. Rất tốt, gã tự chúc mừng bản thân khi nằm dài trên giường. Gã đã cố ý khiến January ghét gã và gã đã thành công!

Cực kỳ thành công.

Ánh nhìn ghê tởm của nàng trước khi bỏ đi khiến gã hiểu rằng nàng không chỉ chán ghét mà phải nói là căm thù gã.

Tốt, chẳng phải là điều gã muốn đó sao?

Tất nhiên là gã muốn.

Gã đã chú tâm sắp xếp để cắt đứt mối quan hệ tình cảm mỏng manh với nàng, để chắc chắn rằng sẽ không còn mâu thuẫn giữa công việc và cuộc sống riêng của gã. Giờ gã đã biết January là một trong ba chị em nhà Calendar và Jude từ chối hủy bỏ ý định mua trang trại của họ. Vậy nên đây là điều duy nhất gã có thể làm.

Nhưng sao gã lại cảm thấy khổ sở đến vậy khi đạt được điều mong muốn mà gã dày công sắp đặt? Bởi vì gã quá đau khổ. Đau khổ hơn tất cả những nỗi đau gã đã từng nếm trải trong suốt cuộc đời, kể cả lúc mẹ gã dứt áo ra đi, bỏ lại cha con gã khi gã mới năm tuổi.

Gã không ngây thơ, hiểu rằng ký ức đau thương đầu đời sẽ ảnh hưởng tới tất cả ối quan hệ của gã với phụ nữ trong tương lai. Do đó, gã quyết định sẽ không bao giờ yêu, không bao giờ tin tưởng vào bất kỳ người phụ nữ nào đủ để gã có thể mở lòng về sự tổn thương đó.

Nhưng kỳ thực, gã thậm chí còn không nhớ rõ khuôn mặt của mẹ mình. Chỉ nhớ sự cô đơn hủy diệt tâm hồn gã ra sao khi bà bỏ đi. Luôn thường trực trong gã.

Chắc chắn gã sẽ chẳng còn phải lo lắng xem January có liên quan gì không, nàng đã thực sự có ý như vậy khi nói rằng không bao giờ muốn nhìn thấy gã nữa.

Nhưng tại sao lại đau lòng đến thế?

Vì gã không chỉ ham muốn nàng, vì gã...

Gã phải rời khỏi phòng, Max quyết định và miễn cưỡng đứng dậy, thậm chí lúc này gã còn chẳng có tâm trí nào quan tâm tới vẻ bề ngoài! Gã cần phải làm gì đó hoặc đi bất cứ đâu để làm xao nhãng ý nghĩ của gã về January và cách đã làm tổn thương nàng.

Khi xuống tới quầy bar, gã nhận ra dù đã gần chín giờ tối nhưng vẫn chỉ có mình John ở đó. Thật phù hợp với tâm trạng gã, điều mong muốn cuối cùng của gã trong lúc này là phải nghe những câu chuyện vui vẻ của mọi người xung quanh.

“Một ly whisky to”, gã yêu cầu lúc ngồi xuống một trong những chiếc ghế cao ở quầy bar.

“Thời tiết thật là tồi tệ!” John đặt cốc rượu xuống trước mặt Max.

“Dường như cậu có một buổi tối buồn chán nhỉ.” Max gật mạnh đầu, ung ngum lớn thứ chất lỏng cay xè đó. “Cậu có được nghỉ buổi nào không?”, gã đột ngột hỏi, có thể gã không muốn trò chuyện với ai, nhưng cũng không muốn chìm đắm trong tâm trạng chán nản!

John cười toe toét. “Tôi được nghỉ thứ Hai và thứ Ba hằng tuần.”

Max cau mày, “Công việc này sẽ phá hủy các mối quan hệ xã hội của cậu mất thôi”.

“Quan hệ xã hội?” John gạt đi. “Đây là một công việc mà khối người mơ ước đó.” Anh ta nhún vai. “Tiện thể, anh đã gặp January lúc trước phải không?”, anh ta nói nhỏ khi đi dọc quầy bar để đổ đầy hạt hạnh nhân vào bát.

Max cứng người khi nghe đến tên nàng. Mục đích gã rời khỏi phòng và làm gì đó để xao nhãng khỏi January thành ra vô nghĩa.

“Cô ấy có vẻ... đau khổ”, John cau mày nói thêm.

“Thật sao?” Max giữ giọng nói của mình dừng đứng, không muốn nghe bất kỳ điều gì về January. Tất nhiên bao gồm cả lý do nàng đau khổ!

John chợt hiểu ra. “Có thể...”

“Ngài Golding!”

Max dường như quá mải mê trò chuyện với người phục vụ, cố gắng không nghĩ tới sự đau khổ của January, tới nỗi hoàn toàn không nhận thức được hiện quầy bar không chỉ có gã và John.

Không nghi ngờ gì, giọng nói này rất giống với giọng nói của January. Nhưng với cách họ chia tay nhau lúc tối thì gã biết rõ đó không phải là nàng.

Gã chậm rãi quay lại và nhận ra May Calendar đang đứng phía sau, giữ thái độ bình thản khi gã đứng lên và lịch sự gạt đầu, “Cô Calendar”.

Khoảng hai tiếng đã trôi qua kể từ lúc January rời khỏi khách sạn, có lẽ hai chị em đã nói chuyện với nhau khi nàng về đến nhà. Hoặc cũng có thể là chưa. Cho đến khi gã biết câu Max quyết định sẽ giữ quan điểm khách quan. Nên thận trọng.

Một tia khó chịu lướt qua đôi mắt màu xanh lục khi May nhìn quanh. “Liệu chúng ta có thể đi đâu đó nói chuyện không?” Cô đột ngột đề nghị.

“Tất nhiên là được”, Max điềm tĩnh. “Cái bàn đằng kia được không?”, gã chỉ cái bàn ở một góc xa. “Cô muốn uống gì, John sẽ mang tới...”

“Tôi muốn một chỗ nào đó... kín đáo hơn”, May vội ngắt lời gã. “Tôi không uống gì cả.” Cô nói với John vẻ ấy nấy.

“Không sao đâu”, anh ta vui vẻ trả lời. Tôi cũng sẽ chẳng đến đây nếu không phải để làm việc!”

May cười gượng trước khi chăm chú nhìn Max bằng đôi mắt xanh lục kiên định. “Ngài Golding?”, cô thúc giục.

Gã vẫn không rõ May đã nói chuyện với January về lý do tại sao nàng về sớm hay chưa, hoặc thậm chí nếu họ đã gặp nhau thì January có kể cho chị nàng nghe về chuyện đã xảy ra hay không. Nhưng thực hiện một lời cảnh cáo ở chỗ vắng vẻ có lẽ sẽ tốt hơn, có thể May muốn cho gã một trận chửi!

“Vậy hãy lên căn hộ của tôi”, gã nhanh nhẩu nói, rồi ký vào tờ thanh toán đồ uống trước khi hộ tống cô chị cả nhà Calendar rời quầy bar.

B ngoài ba chị em nàng giống nhau một cách kỳ lạ, Max buồn rầu công nhận. Tuy nhiên, qua hai lần viếng thăm trang trại, gã cũng nhận ra May với vai trò chị cả, là người có tiếng nói quyết định trong ba chị em và cô cũng là người không thể chịu nổi những trò ngu ngốc. Nhưng quan trọng hơn là cô không ưa gã ở bất cứ khía cạnh nào, hình dáng hay tính cách!

Mà bây giờ, sau những gì đã làm với January, gã cũng không thể nói rằng gã yêu quý bản thân!

“Tôi cho rằng một phòng chờ yên tĩnh là phù hợp với mục đích của mình”, May lạnh lùng đưa ra ý kiến khi cô đứng lại ở quầy lễ tân.

Rất cuộc, có lẽ cô không có ý định đánh gã...

Rõ ràng cô không có ý định ở một mình cùng gã trong căn hộ sang trọng đó!

“Được.” Gã hất đầu về sảnh sỏi. “Có mấy phòng nhỏ dùng làm phòng họp ở phía cuối hành lang và tôi chắc viên quản lý sẽ không phiền lòng nếu chúng ta sử dụng trong vài phút.” Gã ngụ ý nhường May trước.

Cô cũng xinh đẹp gần như em gái, trong con mắt gã thì January vẫn là người phụ nữ quyền rũ nhất! May có cái cảm nhận cương nghị, cái cách cô nhìn gã bằng đôi mắt màu ngọc lục bảo như thể xuyên thấu gã. Một cảm giác hết sức khó chịu, Max bối rối thừa nhận.

“Tốt”, cuối cùng May chậm rãi đồng ý, đi trước hướng về phía cuối hành lang.

Đây là lần đầu tiên Max trông thấy cô chị cả nhà Calendar không mặc bộ đồ lao động bằng áo len dày bịch và cái quần vải bạc théch khi làm việc ở trang trại. Trông cô thật hấp dẫn trong chiếc áo vest đen khoác ngoài áo len mỏng dài tay màu xanh ngọc và chiếc váy bó sát, đôi chân cô dài và cân đối như đôi chân của January khi nàng đi giày cao gót.

Quái quỷ, tại sao ba chị em nàng lại chưa kết hôn nhỉ? Max băn khoăn, nếu họ đều đã lấy chồng thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều! Tất cả lũ đàn ông độc thân ở đây đều bị mù cảm sao? Hay là ba chị em không hứng thú với chuyện chồng con?

May đã vào phòng và quay lại nhìn gã, miệng cô cong lên thành nụ cười châm biếm khi thấy cách gã băn khoăn nhìn cô - dường như cô đã đọc được hết suy nghĩ của gã. Và thấy chúng thật hài hước.

“Rất nhiều người đã từng cố và rất nhiều người đã thất bại!”, cô kéo dài giọng chế giễu, một tia hài hước lóe lên trong đôi mắt xinh đẹp.

“Tại sao bọn họ đều thất bại?” Max thậm chí không thèm giả vờ không hiểu cô đang nói về cái gì.

Cô nhún vai. “Có lẽ họ đã không cố gắng hết sức.”

Đây không phải là chủ đề nên trao đổi với chị em nhà Calendar sau khi gã đã tìm mọi cách để xa lánh January, gã kiên quyết kéo mình ra khỏi chủ đề này. “Tôi có thể giúp gì được cho cô, cô Calendar?”, gã nặng nề lên tiếng.

Ánh hài hước mờ dần, trả lại đôi mắt cô vẻ lạnh lùng và cứng rắn như kim cương. “Tránh xa em gái tôi ra”, cô thẳng thừng nói với gã, “và làm ơn đừng tỏ ra không biết tôi đang nói về ai”, cô nói thêm khi gã định mở miệng.

“Tôi không định nói vậy”, gã chán nản quát. “Tuy nhiên, trừ phi tôi hiểu nhầm, sau buổi tối nay thì January sẽ không bao giờ đến gần tôi nữa, tôi chẳng có cơ hội làm khác đâu!” Chẳng phải nàng đã nhắc đi nhắc lại nhiều lần đó sao?

May nheo mắt nhìn gã một lúc lâu. “Tại sao anh lại nói vậy”, cuối cùng cô chậm chạp lên tiếng.

“Vậy tôi phải nói gì đây”, gã chưa chút động lại, có lẽ nào hai chị em nàng chưa gặp nhau tối nay và May tới đây là do ý định riêng của cô, không hề liên quan tới chuyện xảy ra giữa gã và January lúc tối...?

May mím môi nghiêm khắc, “hải chẳng đây là thời điểm quá muộn trong ngày khiến anh cư xử không giống một quý ông?”.

Gã cứng đờ trước lời sỉ nhục sâu cay này. “Cô Calendar, tôi tin rằng hôm nay tôi đã chịu đựng quá đủ sự lăng mạ từ gia đình cô rồi!”, gã gằn giọng.

Tia hài hước tinh quái lại lóe lên từ đáy đôi mắt xanh lục của cô. “Vậy sao”, cô gật đầu ngoan cố. “Nhưng trừ phi tôi nhầm lẫn, March vẫn chưa bắt đầu mà!”

Max thở dài nặng nhọc. “Hãy nói cô ấy không cần bận tâm”, gã lăm bắm giấu cợt và ngồi xuống một cạnh của cái bàn họp dài. “Cô biết không, tôi tới đây với suy nghĩ rằng đó chỉ như một công việc thường lệ khác, một cuộc mua bán và trao đổi bình thường, không ai cảnh báo là tôi sẽ phải đối mặt với chị em nhà Calendar!”, gã lắc đầu chán nản.

May cười thâm trong họng, “Chúng tôi cố gắng giữ ọi việc trong vòng bí mật!”.

“Bí mật của các cô bị bại lộ rồi”, Max thô lỗ đáp lại. “Và không hiểu vì lý do gì ông chủ tôi - Jude Marshall lại cho rằng các cô là ba bà già khó tính, chuyên ngồi đan len trước lò sưởi trong những đêm đông lạnh giá!” lắc đầu nhạo báng.

“Thật sao?” May thích thú. “Có lẽ ngài Marshall nên tới đây và tự tiến hành công việc bắn thủ này của ông ta”, cô gợi ý về dứt khoát.

“Có lẽ anh ta nên làm vậy”, Max đồng tình, ý nghĩ này đã đeo bám gã suốt mấy giờ vừa qua.

“Trong khi chờ đợi điều này...”, cái nhìn của May bỗng trở nên nghiêm túc. “... Đừng có làm tổn thương em gái tôi nữa, ngài Golding”, cô nhẹ giọng nói với gã. “January đã bị tổn thương quá nhiều rồi, không cần phải thêm ngài nữa!”

Max nhìn cô sắc bén. “Ý cô là gì?” Đã có ai đó xuất hiện trong cuộc sống của January, một người đàn ông nào đó, người đã khiến nàng đau khổ sao? Không hiểu sao ý nghĩ này khiến gã buồn bực!

“Đừng bận tâm”, May lắc đầu bí ẩn. “Trừ khi mục đích của anh là nghiêm túc, phải không?”, c neho mắt nhìn gã chằm chằm.

Môi gã mím chặt. “Không”, giọng gã khàn khàn kìm nén.

“Đúng như tôi nghĩ”, cô gạt đầu về đã thông suốt, khoác túi xách chuẩn bị ra về, “vậy lời khuyên của tôi là hãy để January được yên ổn”.

“Nếu tôi không làm vậy thì sao?”, gã thận trọng thách thức.

May nhún vai, “Nếu thế chị em nhà Calendar sẽ tới thăm anh!”.

Max không cưỡng được, mỉm cười. “Tôi ước mình có được người chị như cô quan tâm săn sóc khi tôi còn nhỏ!”

Thay vào đó, gã chỉ là một đứa trẻ được nuôi nấng bởi cha gã - người không bao giờ tin tưởng vào tình yêu nữa.

Nhưng ai, vì lối sống lẻ loi này, đã phải chết trong cô đơn...?

May nhìn gã với vẻ cau mày tiếc nuối. “Max, không hiểu sao tôi nghi ngờ rằng anh chẳng bao giờ cho phép ai làm vậy”, cô lẩm bẩm hiểu. “Bây giờ nếu anh không phiền,tôi đã nói hết những gì cần phải nói. Cô bước ra khỏi cửa, lặng lẽ rời đi.

Chính xác cô ấy có hàm ý gì khi đưa ra câu bình luận cuối cùng? Max nhăn nhó nghĩ ngợi.

Liệu có phải May đã đoán ra những suy nghĩ gã giấu kín trong đầu không? Nếu vậy thì cô ấy làm thế nào mà đoán được nhỉ?

Không phải vấn đề đặc biệt quan trọng, quá đều là thông điệp của cô ấy liên quan đến January.

Về phía gã, May Calendar không cần phải lo lắng, gã không có ý định lại gần January nữa. Nàng là điều cấm kỵ, gã càng tránh xa càng tốt.

Ngoại trừ một điều, gã không thể khiến bản thân ngừng băn khoăn về ý tứ của May khi cô tiết lộ một tên khốn nào đó đã làm tổn thương January trong quá khứ...

7. Chương 7

“Anh muốn gì?” January kinh ngạc kêu lên khi mở cửa và phát hiện ra Max đang đứng ở thềm nhà bên cạnh đôi ủng đầy bùn đất của nàng.

Đã tròn ba mươi sáu tiếng kể từ lần cuối nàng gặp người đàn ông này. Ký ức về buổi tối Chủ nhật đó vẫn in đậm trong tâm trí nàng - thực tế, nàng tin rằng nó sẽ không bao giờ phai nhạt. C nàng cố gắng thể nào đi nữa.

Hiển nhiên, nàng không mong chờ tình huống Max đến trang trại khi nàng đang ở một mình. March đã đi làm còn May thì có việc phải vào thị trấn.

“Tôi hỏi là anh muốn gì?”, nàng cúi kính nhắc lại khi Max tỏ vẻ không nghe thấy gì, chỉ đứng đó nhìn nàng chăm chú, vẻ mặt hoang mang và nỗi lo âu tràn ngập đôi mắt xanh thẳm.

“Em vẫn ổn chứ?”, cuối cùng gã lăm bằm bằng giọng khàn khàn.

January ném cho gã cái nhìn gay gắt. “Tại sao tôi lại không ổn chứ?”, nàng dè bủ.

Phải chăng gã cho rằng nàng đã hết giận dữ về sự việc xảy ra tối Chủ nhật? Nếu thế thì gã sẽ bị thất vọng nặng nề thôi! Nàng đã mắc sai lầm, bị bẽ mặt và nhục nhã hơn những gì nàng tưởng tượng, nhưng nàng sẽ không để ai biết điều này. Max lại càng không. Nàng cũng có niềm kiêu hãnh của riêng mình chứ.

Max đút tay vào túi quần jean, khuôn mặt vẫn nguyên vẻ hoang mang. “Mục thời sự trên kênh truyền hình địa phương có đưa tin về một vụ tấn công mới đêm qua”, gã căng thẳng nói.

Nàng mở to mắt ngạc nhiên. Nàng đã không nghe thấy bất kỳ thông tin nào về sự việc này. Nhưng thực tình nàng cũng chẳng có thời gian để xem ti vi trong ngày và lúc này cũng là quá sớm nên March chưa đi làm về cùng với những tin tức thu lượm được.

“Thì sao?”, nàng cứng rắn hỏi lại.

Gã nhăn mặt, khó nhọc nuốt nước miếng. Họ rất kín tiếng về vấn đề này, không tiết lộ tên nạn nhân hay bất kỳ thông tin nào, chỉ cho biết nạn nhân mới nhất bị đánh đập rất dã man, nhưng hiện đã hồi tỉnh trong bệnh viện.”

January trợn mắt nóng nảy, “Thì sao?”. Tại sao anh ta không nói luôn lý do tới đây và đi về ngay nhỉ? “Tôi thực sự lấy làm tiếc về một vụ tấn công và hy vọng người phụ nữ đó sớm bình phục, nhưng nếu anh tới đây để nói về chuyện mua bán trang trại...”

“Tôi không tới đây vì việc đó!”, gã cúi kính cắt ngang, nghiêng chặt răng khiến quai hàm bạnh ra.

Nàng lắc đầu khó hiểu, “Vậy anh tới đây làm gì?”.

“Không phải quá rõ ràng sao?”, gã tỏ ra thất vọng.

Không, không phải với nàng. Tối Chủ nhật đó anh ta đã nói chắc như đinh đóng cột - chắc chắn đến đau lòng, nàng nhú mày đau đớn nhớ lại - rằng người đàn ông này đang muốn mua lại trang trại của nhà nàng, rằng anh ta tán tỉnh nàng chỉ vì nhu cầu tình dục. Và nàng hoàn toàn không thể chấp nhận chuyện đó.

“Tôi e là không.” Nàng lại lắc đầu về không hiểu gì cả.

Max thở dài, mất kiên nhẫn, “Em không nghe bất cứ từ nào tôi nói sao?”.

Nàng cười gằn, “Mọi người đều phải rửa tai lắng nghe từng lời anh nói sao?”.

Gã quắc mắt nhìn nàng, “January, tôi hiểu rõ suy nghĩ của em về tôi...”

“Tôi nghi ngờ điều đó đấy!”, nàng dè bủ; gã không thể biết nàng vẫn còn tức giận thế nào với gã. Nhưng với bản thân nàng nhiều hơn.

Nàng trở nên cẩn trọng hơn sau sai lầm năm ngoái, thân thiện nhưng giữ khoảng cách với bất kỳ người đàn ông nào tán tỉnh nàng. Nàng chưa hẹn hò ai kể từ khi Ben bỏ rơi nàng - và chỉ kết thúc chuỗi ngày đó bằng một cuộc hẹn hò ngu ngốc với một gã còn nguy hiểm gấp mười lần anh ta - người đã làm tổn thương trái tim nàng hơn Ben rất nhiều.

Max thoáng nở nụ cười. “Ồ, tôi cho là mình rất hiểu. Nhưng khi tôi nghe thông báo trên ti vi v... March và May đâu?”

“March đang đi làm, còn May thì đi gặp nha sĩ”, nàng trả lời qua quýt.

Gã gật đầu nhẹ nhõm khi nghe lý do vắng nhà của các chị nàng. “Hiển nhiên là tôi đã nhầm lẫn”, gã lúng túng nói và chuẩn bị ra về.

January bắn khoả nhìn gã bước về phía xe ô tô. Anh ta là kẻ kiêu căng. Đáng ghét. Kẻ đã làm trái tim nàng tan vỡ hoàn toàn vào buổi tối Chủ nhật đó. Nhưng những lời gã vừa nói... Có thể nào? Liệu có phải gã tới đây là vì...?

“Anh có muốn vào nhà và uống một ly cà phê không?”, đột ngột nàng nghe thấy giọng của mình vang lên.

Max chậm chạp quay lại nhìn nàng, nét mặt kinh ngạc. “Trong hoàn cảnh này thì phải nói là em hết sức tốt bụng”, cuối cùng gã chậm rãi lên tiếng.

Nàng nhún vai, cổ tỏ ra tự nhiên, “Anh không biết sao? Tôi là người tốt bụng mà!”.

Trong khi đó, nàng thực sự không hiểu tại sao mình lại mời gã vào nhà uống cà phê. Chắc chắn không phải vì nàng muốn tốn thời gian trò chuyện với gã; nàng luôn luôn rơi vào tình trạng tồi tệ sau mỗi lần chạm trán với gã, dù bằng lời nói hay bất cứ hình thức nào!

Vậy sao nàng lại mời gã? Có thể là do những điều Max vừa nói, rằng gã tới đây vì lo lắng nàng hoặc các chị nàng là nạn nhân của vụ tấn công tối qua. Và nếu như thế...

“Lời đề nghị chỉ còn hiệu lực trong vòng mười giây nữa, Max”, nàng trêu chọc gã. “Chân tôi đã tê cứng vì đứng lâu rồi đó!”, nàng ưỡn lưng nhìn xuống bàn chân mình.

Max cũng nhìn theo và cau mày vỡ lẽ. “Em đã không đùa về vụ chân trần nhỉ?”, gã lẩm bẩm khi đi theo nàng vào trong bếp, đóng cửa lại - ngăn hơi lạnh cắt da - phía sau >

January liếc nhìn gã khi đặt ấm nước lên bếp ga hiệu Aga[1] và khàn khàn lên tiếng, “Tôi chưa bao giờ nói dối, Max”.

[1] Aga là một kiểu tủ bếp có bếp ga trên mặt và ngăn tủ để đồ phía dưới.

Và thậm ước điều nàng nói là sự thật. Cho dù suy đoán của nàng về lý do gã tới đây là đúng hay sai, nàng cũng không muốn nghĩ nhiều về cuộc trò chuyện hôm trước. Hay bất cứ thứ gì khác!

“Nếu anh muốn biết, lý do tôi đi chân trần là vì anh gõ cửa đúng lúc tôi đang định tới phòng ngủ để lấy đôi tất khô. Lúc đó tôi vừa từ nhà kho về thì bị trượt chân ngã vào đồng tuyết và thế là tuyết chui đầy vào trong ủng”, nàng đột nhiên giải thích.

Max rướn cặp lông mày rậm đen, nhận xét về chế giễu, “Chắc em thường xuyên gặp tai nạn kiểu như vậy nhỉ? Đầu tiên là đâm xuống rãnh và giờ là một đồng tuyết”.

“Hừm”, nàng nhún vai, tự giễu cợt bản thân, “Có vẻ gần đây tôi không chỉ đâm vào những vật vô tri thì phải”.

Max sững sờ.

Tất cả những gì gã ý thức được là miệng mình đang mím chặt, “January...”.

“Ngồi đi, Max”, nàng chỉ vào mấy chiếc ghế quanh bàn ăn. “Cà phê sắp xong rồi.” Và quay sang ấm nước, cố tìm việc gì đó khiến nàng bận rộn thêm vài phút nữa, mặc dù nàng biết rõ Max đang ngồi quan sát từng cử động của mình.

Tại sao anh ta lại tới đây hôm nay? Nàng hoài nghi, liệu có đúng là vì anh ta lo sợ nàng là nạn nhân mới nhất của Kẻ tấn công ban đêm không? Có điều, nếu đó là sự thực cũng không có nghĩa anh ta thực sự lo lắng...

“May có nói cho em biết cô ấy tới gặp tôi tới Chủ nhật vừa rồi không?”

“Có, chị ấy đã nói với tôi”, January nhẹ nhàng xác nhận, rót hai cốc cà phê và đẩy một cốc về phía Max, rồi ngồi xuống đối diện gã. “Anh tự cho đường nhé”, nàng chỉ cái bát đặt giữa bàn. “Từ khi mẹ tôi qua đời, May trở thành người lo liệu mọi việc trong nhà.” Sự bình thần trong giọng nói của nàng hoàn toàn trái ngược với thực tế là nàng đã nổi điên lên với May khi cô vừa trở về nhà vào buổi tối hôm đó và thú nhận đã gặp Max.

Max mỉm cười, “Cô ấy đã làm rất tốt việc cảnh cáo tôi tránh xa khỏi em!”.

“Rõ ràng sự cảnh báo này là hơi muộn phải không?”, nàng cúi đầu, nhìn xuống cốc cà phê nóng hổi.

May đã bảo vệ March và January suốt thời gian dài mà cả hai còn nhớ được từ khi còn bé tí. Nhưng đến khi lớn hơn thì họ thường cảm thấy khó chịu vì sự bảo vệ quá đáng này. January đã hết sức giận dữ vì sự

can thiệp của May vào mối quan hệ của nàng và Max tới nỗi hai chị em chỉ vừa mới bắt đầu nói chuyện trở lại.

Dù vậy, xét một cách công bằng thì Max cũng không nói cho chị nàng biết chuyện đã xảy ra giữa họ hai tiếng trước khi May tới khách sạn.

“Mẹ em mất khi nào?” Max xúc động hỏi.

January ngược lên, “Năm tôi lên ba, tức là đã hai mươi hai năm rồi”, nàng cau mày đau đớn.

Max dăm chiêu. Như thế hẳn là...“, gã lắc lắc đầu, bất ngờ lên tiếng. “Khi tôi lên năm thì mẹ tôi bỏ đi.”

Và dường như ngay lập tức gã thấy hối tiếc về lời thú nhận này, January có thể nhận thấy sự kinh ngạc hiện lên trong mắt gã, rõ ràng tới nỗi gã không kịp che giấu, nét mặt gã trở nên cảnh giác. Điều này khiến January băn khoăn liệu gã đã từng tiết lộ chuyện này trước đây chưa? Hiển nhiên Max không phải loại người dễ dàng kể lể về cuộc sống riêng tư với người khác.

“Sao em không đi lấy gì đó và đi vào chân nhĩ?”, gã nhắc nhở với sự bực dọc vô cớ.

“À, đúng vậy”, nàng nhẹ nhàng công nhận, đứng lên nói với gã trước khi rời đi, “Tôi sẽ không đi lâu đâu”.

Nhưng sẽ đủ lâu cho gã có cơ hội khôi phục sự tự vệ; điều cuối cùng nàng cần đó là tỏ ra thông cảm với Max Golding - hay tệ hơn là cảm thấy thương hại gã!

Dù sao gã cũng không chấp nhận loại tình cảm này. Hơn nữa, gã đã chào đón nàng bằng tình yêu của mình.

Đây là điều mà bây giờ nàng đã nhận ra, bất chấp những lời cay nghiệt gã đã nói tới Chủ nhật đó, nàng gần như chắc chắn.

Có vẻ May đã cảnh báo sai về con người gã!

Gã đang làm quái gì ở đây vậy? Max nóng nảy tự hỏi khi January đi khỏi bếp. Gã đã biết nàng không phải là người bị tấn công tối qua ngay khi nàng mở cửa, vậy sao gã không xin lỗi và bỏ đi luôn?

Bởi vì gã không thể! Bởi vì gã đã cực kỳ hoang mang khi nghe bản tin thời sự sáng nay về nạn nhân vụ tấn công mới nhất đang phải điều trị trong viện! Bởi vì khi nhìn thấy January đứng trên bậc cửa, hoàn toàn khỏe mạnh và lạnh lùng, gã đã không thể cử động và rời mắt khỏi nàng!

Dù vậy, điều quái quỷ gì xui khiến gã nói với nàng về mẹ mình thì gã hoàn toàn không hiểu!

Gã chưa bao giờ nói với ai về sự ruồng bỏ của mẹ gã. Chưa bao giờ cho ai biết điều đó ảnh hưởng tới gã như thế nào. Điều này không thể biện hộ bởi lý do là gã chỉ đơn thuần đáp lại tâm sự của January về mẹ nàng. Mẹ nàng đã qua đời, đó là do Chúa gây ra, không phải bà ruồng bỏ nàng!

Gã phải rời khỏi đây. Phải đi. Ngay lập tức.

Nhưng thậm chí trước khi gã kịp đứng lên thì cửa nhà đã bật mở và May bước vào, cô tròn mắt ngạc nhiên khi thấy gã đang ngồi rất thoải mái ở bàn ăn. Dù vậy, cô ấy đã kiềm chế cảm xúc rất tốt, Max thầm nghĩ, khi ánh mắt kinh ngạc của cô nhanh chóng chuyển thành một nụ cười lịch sự.

“January đang lên gác để lấy đôi tất khô”, gã bình thản nói với cô.

Cặp lông mày đen mượt rướn lên phía trên đôi mắt xanh lục đang ẩn chứa vẻ chế giễu. “Nó đã làm gì với đôi tất cũ thế?” May dài giọng, cổ áo khoác mắc vào sau ghế.

“Ngã vào đồng tuyết”, Max trả lời cộc lốc.

“A”, May gật đầu, không bất ngờ vì điều đó. “Anh có muốn dùng thêm không?”, cô hỏi khi chuẩn bị đun nước tự pha nhin một cốc cà phê nóng.

“Tôi không cần, cảm ơn cô”, Max gạt đi. “Kết quả kiểm tra thế nào?”

May quay lại ngơ ngác nhìn gã. “Sao cơ?”

“January nói rằng cô đi kiểm tra rằng”, gã giải thích.

“À”, May gật đầu. “Không vấn đề gì”, cô trả lời qua loa, tỏ ra bận rộn pha cà phê. Max nheo mắt sắc sảo, tiếp tục quan sát cô. Gã không bỏ qua thái độ lúng túng của cô khi gã hỏi về kết quả kiểm tra, hay cách cô đã lảng tránh không nhìn gã lúc trả lời. Nếu May Calendar mà đi khám răng thì chắc chắn gã không phải là Maxim Patrick Golding!

Một câu hỏi chẳng ăn nhập gì, vậy thực sự May đã đi đâu? Và tại sao cô phải nói dối January?

Dù đó không phải là chuyện của gã nhưng...

“May!” January reo lên một cách không tự nhiên khi bước vào bếp và thấy chị nàng ở đó, “Chị đã khám...”.

“Chúng tôi vừa nói về chuyện khám răng xong”, Max hài hước cắt ngang. “Răng của chị em cũng chắc khỏe như răng em vậy”, gã khàn khàn nói thêm. Phát hiện ra mặt nàng đang dần chuyển thành màu đỏ, gã biết nàng vẫn nhớ vết cắn tím bầm của mình trên vai gã vào buổi tối Chủ nhật khi gã hôn và vuốt ve ngực nàng.

Có điều January không biết là vết răng của nàng vẫn còn nguyên trên vai gã như là bằng chứng ột hàm răng khỏe mạnh!

Má nàng vẫn đỏ bừng khi nàng ném cho gã một cái nhìn cảnh cáo.

Vậy mà thám tử May vẫn không biết tí gì về chuyện xảy ra giữa January và gã vào buổi tối hôm đó!

Không phải gã tự hào về bản thân vì đã để chuyện đó vượt ra ngoài kiểm soát. Hay cách gã cố ý làm sáng tỏ nó với January sau đó...!

Bởi vì, bất chấp những gì đã nói với nàng, gã đã không thể ngủ suốt đêm đó. Và cả đêm hôm sau nữa. Thay vào đó, gã nằm thao thức suốt hai đêm, tự mâu thuẫn với bản thân. Một nửa trong gã muốn giải thích với January rằng gã không có ý định làm bất cứ điều gì gây tổn thương như đã nói với nàng, đó thuần túy chỉ là sự tự vệ của gã. Nhưng nửa còn lại biết rằng gã sẽ phải thú nhận nhiều hơn nữa nếu gã nói với nàng điều đó. Và đơn giản đó là điều gã không thể - hay không muốn - làm.

Bản tin thời sự sáng nay là một cú huých mạnh vào sự do dự của gã; ý nghĩ January đang nằm trên giường bệnh, dập nát và thâm tím, cũng đủ để khiến hắn rơi vào trạng thái hoảng hốt.

Gã đã không vội vàng lao đến trang trại ngay mà gọi điện cho cảnh sát trước. Nhưng họ từ chối tiết lộ bất kỳ thông tin nào về vụ tấn công, thậm chí cả tên nạn nhân. Bệnh viện cũng không giúp gì, khiến gã không còn lựa chọn nào - trừ khi gã chỉ ngồi và âm thầm lo sợ - ngoài việc đi tới trang trại.

Nhưng giờ gã đã tới đây, chứng kiến January bình yên vô sự thì gã thực sự không hiểu tại sao gã vẫn còn ở lại.

Hay làm thế nào để có thể rời đi mà không mất thể diện.

“Tôi nên rời đi...”

“Anh không phải rời đi chỉ vì sự có mặt của tôi”, May dài giọng trêu ghẹo khi cô tựa lưng vào tủ bếp, cầm cốc cà phê trong tay, nhìn thẳng vào gã với đôi mắt xanh lục hài hước.

Miệng gã mím chặt. “Tôi khiến hai chị em cô không thể làm việc cả ngày hôm nay rồi”, gã kiên quyết.

“Việc đó có thể làm sau được.” May nhún vai và buồn rầu nói thêm. “Max, không quan trọng là anh làm việc chăm chỉ hay lâu như thế nào ở một trang trại. Ở đó luôn luôn có nhiều việc phải làm.”

Gã cau mày, “Nếu vậy...”.

“Điều đó không có nghĩa là chúng tôi hứng thú với việc bán nó”, January khắc nghiệt nói với gã.

Max bình tĩnh nhìn nàng. “Thực ra tôi chỉ định nói tại sao các cô không tìm ai đó giúp đỡ nếu công việc vất vả như vậy>

“Câu hỏi hay đấy”, May châm chọc.

“Chẳng có gì hay ho cả!” January gắt gỏng chữa lại. “Chỉ có một vấn đề nhỏ là phải trả công cho ai đó để được giúp đỡ.” Nàng quay ngoắt sang Max, “Có điều, ngay cả với anh, tôi cũng chẳng giấu giếm, chúng tôi không có tiền để thuê họ”.

“January...” May nhẹ nhàng quở trách. “Max chỉ đang hỏi thôi mà”, cô từ tốn nói trước khi quay sang Max với một nụ cười buồn. “Chúng tôi cũng đã thuê người cuối năm ngoái sau khi... sau khi cha tôi qua đời, nhưng nó không hiệu quả”, cô giải thích và nhún vai.

Gã không thể không chú ý khuôn mặt January giờ đã tái nhợt, còn ánh mắt May lại lảng tránh gã, khiến gã băn khoăn tại sao việc thuê người lại không hiệu quả.

Gã nhún vai, “Đó chỉ là một ý tưởng thôi”.

“Một ý tưởng hoàn toàn phi thực tế”, January nói đầy khinh bỉ. “Dù điều đó có thể là tin tốt với anh. Suy cho cùng thì nó phù hợp hoàn toàn với kế hoạch của anh nếu chúng tôi bị buộc phải bán trang trại chỉ vì không thể trông nom nó được!”, nàng tiếp tục mĩa mai.

“January...”

“Hãy tỉnh táo một phút thôi, May”, January cay nghiệt cắt ngang giọng điệu tranh luận của chị nàng. “Max - và Tập đoàn Marshall - chẳng mong muốn gì hơn là chúng ta bị thất bại thảm hại! Nằm mơ đi, Max!”. Nàng mạnh mẽ nói với gã, “Anh sẽ chẳng bao giờ đặt bàn tay vịn lợi lên trang trại của chúng tôi được! Còn bây giờ thì thứ lỗi cho tôi”, nàng gay gắt nói, vớ lấy áo khoác ở thành ghế. “May, nếu muốn chị có thể ở đây và tiếp chuyện anh ta, em còn có việc phải làm!”

Căn phòng dường như rung lên khi nàng đóng sầm cửa, May nhìn mặt khi Max rầu rĩ nhìn cô.

“Tại sao anh lại chọn nó lúc này?” May trầm ngâm.

“Liệu tôi có cần ‘làm’ bất cứ điều gì để chọc giận January không?”, gã cau có vặn lại.

“Có lẽ là không”, May thở dài.

“Tôi cũng cho là thế.” Gã gật đầu, neho mắt giận dữ hỏi, “Anh ta tên gì?”.

May lưỡng lự nhìn gã một lúc lâu, rồi nhún vai buồn rầu. “Ben”, cô trả lời ngắn gọn.

Sự ngưỡng mộ gã dành cho người phụ nữ này ngày càng tăng. Cô đã đảm nhiệm tốt vai trò làm mẹ đối với hai cô em gái khi còn là đứa trẻ lên năm hay sáu tuổi. Rõ ràng cô đã sở hữu một sự thông minh sắc sảo hiếm có và vẻ đẹp toàn diện từ tâm hồn tới hình dáng.

“Cảm ơn!”, gã gật đầu

May nhíu mày, “Vì cái gì?”.

“Vì đã không lăng mạ sự thông minh của tôi bằng cách phủ nhận ‘anh ta’”, Max dài giọng. “Rằng ‘anh ta’ là người được thuê để giúp cô năm ngoái. Tôi đoán ‘anh ta’ cũng chính là người đã làm tổn thương January. Đó chính là người mà cô đã nhắc đến để cảnh cáo tôi tránh xa cô ấy, gã tỏ ra buồn bã.

“Tôi phủ nhận điều này thì có ích gì?” May nhún vai. “Tôi nhận ra có thể mình đã nói nhiều hơn mức cần thiết.” Cô thở dài, “Anh là người thông minh...”

“Cảm ơn cô lần nữa”, gã dài giọng.

“Nhưng không có nghĩa là tôi quý mến anh!”, cô đột ngột cao giọng, đôi mắt xanh lục sáng rực đe dọa.

“Thật đáng tiếc...”, gã mỉm cười tội nghiệp và bắt gặp ánh mắt thắc mắc của cô, “... Bởi vì tôi thích cô”. “Ồ, đừng hiểu nhầm”, gã vội trấn an khi ánh mắt cô trở nên ngờ vực. “Tôi vừa phát hiện ra, một cô gái nhà Calendar là quá đủ rồi!”

“Tôi mừng vì điều đó”, May kéo dài giọng. “Max, anh đã làm gì với em gái tôi vậy?”

Gã thở dài, khuôn mặt bỗng trở nên nhăn nhúm. “Chết tiệt, làm sao tôi biết được?”, gã lăm bầm cau có.

Cô cười hoài nghi, “Ồ, anh mà không biết thì chắc chắn tôi lại càng không!”.

Gã đang làm quái gì thế? January đã nói chắc như đinh khi họ chia tay tôi Chủ nhật rằng nàng sẽ không bao giờ có ý định gặp lại gã và gã biết nàng đủ rõ để tin tưởng nàng sẽ làm vậy.

Tuy nhiên, gã lại rơi vào cảnh “cọc đi tìm trâu”. Bởi nỗi lo sợ cho sự an nguy của January sau khi nghe về vụ tấn công.

Nhưng gã có thể nhắc điện thoại gọi đến trang trại và bất kỳ ai trong ba chị em nàng cũng có thể cho gã biết điều này.

Thay vào đó, gã lại chọn cách lái xe đến trang trại để tận mắt chứng kiến January vẫn an toàn và khỏe mạnh.

Tại sao?

“Anh đã làm xong việc cần làm với em gái tôi chưa, Max?”

Gã sắc sảo nhìn cô, vẻ mặt ngây thơ của cô trái ngược hẳn với nụ cười tinh quái lấp lánh trong đôi mắt xanh thông minh.

“Phải nói gì với anh nhỉ”, cô vui vẻ nói tiếp. “Hãy quay về khách sạn vài tiếng để January có thời gian bình tĩnh lại rồi quay lại đây ăn tối với chúng tôi.”

Max nheo mắt ngờ vực nhìn cô. Tại sao May lại mời gã tới ăn tối? Cô chẳng có lý do gì để tin tưởng gã hơn em gái mình...

May cười dịu dàng trước sự lúng túng rõ rệt của gã. “Hãy coi đó là lời cảm ơn vì đã giúp tôi không phải nói dối thêm lần nữa, khi January định hỏi về cuộc hẹn khám răng của tôi”, cô trầm giọng nói.

Vậy là gã đã đoán đúng về điều này. Gã cũng có thể nhận ra May sẽ không tiết lộ cho gã hay bất kỳ ai cô đã đi đâu hoặc thực sự gặp ai sáng nay.

Gã nhăn mặt, “January sẽ không cảm ơn cô vì mời tôi tới ăn tối đâu”.

May nhún vai, “Anh không để ý sao, thời gian này cô em út của tôi rất hay giận dỗi với tôi”. Cô thở dài, “Việc tôi kết giao với kẻ thù sẽ không khiến tình hình tồi tệ hơn nữa đâu!”.

Max cau mày sững sốt, “Kẻ thù? Cô thực sự coi tôi là kẻ thù sao?”.

Gã phải thừa nhận cảm giác này thật khó chịu. Không hẳn tất cả các vụ thương lượng gã thực hiện trên danh nghĩa Jude hàng chục năm qua đều dễ dàng, hay thực sự thân thiện, nhưng gã chưa bao giờ coi mình là kẻ thù của họ!

Đó không phải là ý nghĩ đáng hoan nghênh.

“Max, hãy tới ăn tối nhé”, May tươi cười nhắc nhở. “Tôi sẽ làm món gà quay”, cô mời mọc đầy hấp dẫn. “Tôi chắc chắn anh không thường xuyên được thưởng thức một bữa ăn nấu tại nhà”, cô bồi thêm về tiệc nướng.

Max từ từ phát hiện ra, người phụ nữ này quá là hiểu biết và tinh tế. Hẳn Chúa đã rất ưu ái người đàn ông nào lấy được cô làm vợ!>

8. Chương 8

“Chị nói gì cơ?” January kinh ngạc nhìn chị gái chăm chăm.

“Chị nói là em phải xếp bốn cái ghế bởi vì chị đã mời Max tới ăn tối cùng chúng ta”, May bình tĩnh nhắc lại khi cô vẫn đang khuấy nước xốt. “Thực ra anh ta sẽ có mặt trong vài phút nữa.”

Đó cũng chính là điều January nghi ngờ! “Chị bị điên rồi hả, May?”, nàng thở hắt hển.

May cau có. “Theo như chị biết thì không. Kìa”, chị nàng kiên quyết nói tiếp khi thấy January tỏ ra không đồng tình, “Chẳng phải sẽ tốt hơn nếu... nếu, à, nếu chúng ta hiểu Max thêm chút nữa và để anh ta cũng

hiểu rõ hơn về chúng ta? Biết người biết ta trăm trận trăm thắng mà”, cô nóng nảy biện bạch vì January vẫn tỏ ra hết sức giận dữ.

January khịt mũi ghê tởm, “Cho đến bây giờ, dường như Max không gặp nhiều khó khăn về điều này thì phải!”

Nàng không thể tưởng tượng May lại mời Max tới ăn tối. Hay Max lại đồng ý tới...!

Anh ta phải biết rõ rằng, ở đây anh ta “được” đối xử như một con bò đực đang nổi cơn điên! Thậm chí anh ta còn bị cho là tồi tệ hơn cả con bò điên đó nữa!

Còn về phía May...!

Chị nghĩ là em đã hiểu nhầm về điều đó, January“, chị nàng nói một cách cân nhắc. “Thực sự, chị cảm giác là anh ta đang lưỡng lự trong việc tìm cách đẩy chúng ta ra khỏi đây”, cô tỏ ra vui vẻ.

January lắc đầu. “Rồi chị sẽ thấy! March bắt đầu nghĩ rằng hoàn toàn mất kiểm soát bản thân rồi”, nàng hoan hỉ nói với chị gái.

Chị nàng nhún vai, thầm thì về bí ẩn. “Vậy chúng ta hãy chờ xem sao nhé.”

“Nếu chị muốn”, January gắt gỏng, chỉ đặt ba cái ghế quanh bàn ăn. “Em sẽ ăn ở ngoài!”

“January...”

“Úi chà, thật là một buổi tối tệ hại!” March càu nhàu khi lao vào bếp, mang theo tuyết cùng một luồng không khí lạnh buốt. “Và nhân tiện nói về buổi tối tồi tệ, xem em gặp ai ngoài cửa này!” Cô bước qua một bên để lộ ra Max đang đứng ở lối đi.

January dăm dăm nhìn gã, vẫn không thể tin là May thực sự hy vọng nàng có thể bình tĩnh ngồi ăn tối cùng gã. Hay gã có đủ can đảm để ngồi cùng họ.

Anh ta quá vô tư chẳng? Anh ta không nhận ra mình được đón tiếp thế nào ở đây chẳng? Hay là anh ta không chịu thừa nhận nàng không muốn anh ta tới đây nhiều như thế nào?

“Vì Chúa, hãy đóng cửa lại đi”, May nhanh nhẩu đề nghị. “Có vẻ như thời tiết ngày càng tệ”, cô nhăn mặt khi nhìn ra ngoài qua cửa sổ nhà bếp.

“Đúng vậy”, March đồng tình. “Nên tối nay em không thể đuổi một con chó đi được rồi”, cô lạnh nhạt nói, đồng thời nhướn mày khinh bỉ nhìn Max. “Định đứng mãi sao, hử ngài Golding?”

Tin tưởng March đã đề cập đến cốt lõi của vấn đề, January thầm ngưỡng mộ cô, đồng thời ném cho May một cái nhìn hoan hỉ.

“March, Max là khách của chị”, May nhẹ nhàng trách mắng.

“Thật sao?” March hết sức choáng váng.

Choáng váng không đủ để mô tả chính xác cảm nghĩ của January trong hoàn cảnh này! Dù vậy, nhận xét của March về thời tiết đang ngày càng xấu đi đã chặn đứng ý định ra ngoài ăn tối của nàng!

“Nếu thế thì tốt nhất là em nên lên gác và thay đồ trước khi bữa tối bắt đầu”, March chế nhạo.

“Đừng bận tâm về sự có mặt của tôi.” Lần đầu tiên Max lên tiếng kể từ khi tới đây. “May cam đoan với tôi đây chỉ là một buổi tối bình thường”, gã nhìn xuống chiếc quần bình thường của mình cùng với chiếc áo như kiểu áo len cashmere phía trong áo khoác dày.

Sự hóm hỉnh tăng dần trong đôi mắt pha trộn giữa các màu nâu, lục và xám của March. “Tôi định thay một bộ đồ xuềnh xoàng chứ không phải đồ sang trọng, thưa ngài Golding”, cô vui vẻ nói với gã trước khi bỏ lên gác.

“Em để ý nước xốt giúp chị nhé, January?” May nói vọng lại khi đi theo March lên gác.

Họ bỏ nàng trợ trọi một mình trong bếp với Max. Tuyệt! Chính là điều nàng muốn!

“May có nói với em là tôi sẽ tới đây tới nay không?”, gã lập tức hỏi nàng, cặp mắt sắc bén nhìn lướt qua ba chiếc ghế quanh bàn ăn.

January đưa mắt nhìn gã, căng thẳng nói. “Chúng tôi đang... nói về nó thì anh đến.”

Gã nhếch miệng cười tự chế nhạo. “Chính xác ý em muốn nói là em không vui mừng vì sự có mặt của tôi.”

“Anh biết tôi không có ý đó”, nàng nóng nảy cắt ngang, đặt rầm cái ghế thứ tư xuống. “Còn anh thì sao?” Nàng quay lại trừng mắt nhìn gã, “Anh hy vọng sẽ giành được cái gì? Bởi vì May - Chúa phù hộ cho chị ấy - bị anh lừa gạt bằng lý do nào đó không thể hiểu nổi, nhưng tôi chắc chắn March và tôi không dễ bị lừa đâu!”.

Gã ngược nhìn lên gác với vẻ thán phục. “Cô ấy rất đặc biệt phải không?”, gã tươi cười thì thầm.

“May hay March?”, nàng tỏ ra chán nản.

“Thực ra là cả hai”, gã cười toe toét, “tất nhiên với những khía cạnh khác nhau”.

“À, đương nhiên”, January đồng ý với vẻ châm chọc - không để ý đến hàm ý trong câu nói của gã! Nàng vừa nhận ra đạo này May có những hành động hết sức kỳ quặc, còn March - cảm ơn Chúa - vẫn ăn nói rất sắc sảo.

“Tôi có mang theo quà tạ lỗi”, Max giờ chai vang trắng gã đã phải cầm suốt thời gian đứng ở cửa bếp. “May thông báo là chúng ta sẽ có món gà quay, nên...”, gã đi tới đặt chai rượu xuống bàn ăn và bình thản nói, “Nó đã được ướp lạnh”.

January tuyệt vọng nhìn gã, “Tại sao anh lại tới đây, Max?”.

Gã nhún vai, “May mời tôi tới”.

Nàng lắc đầu vẻ không thể tin nổi. “Anh biết không, lúc chúng tôi còn nhỏ, tôi thường mang những con chim hoặc thú nhỏ bị thương về nhà. May luôn cảnh báo tôi là chúng sẽ không thể sống sót khi phải xa rời môi trường sống của chúng. Bầy đàn của chúng.” Nàng nói có chủ ý.

Hắn nheo mắt lại, nghiêng chặt răng khiến quai hàm bạnh ra. “Tôi hy vọng em không ám chỉ tôi giống con thú bị thương theo một cách nào đó”, cuối cùng gã gay gắt bật ra.

Mắt nàng sáng rực, giận dữ. “Tôi muốn nói là anh nên ở cùng đồng loại của mình!” Rõ ràng sự châm chọc của nàng hoàn toàn chẳng có tí tác dụng nào với người đàn ông này. Tuy nhiên, dù nàng không có tài ăn nói như March, nhưng không có nghĩa là nàng không thể học...

Trán Max dãn ra, nở nụ cười ảo não, “Vậy chính xác đồng loại của tôi là gì hả January?”.

“Những kẻ hám lợi!”, nàng đắc thắng trả lời.

Gã cười câu hòa, “Tôi có cảm giác bất kỳ người đàn ông nào cũng sẽ thấy mình hoàn toàn bị đánh bại - cũng như bị áp đảo về số lượng - bởi ba cô gái nhà Calendar!”.

January cố hết sức để duy trì vẻ giận dữ - và thất bại thê thảm, môi giật giật và nàng bắt đầu cười. Đó là con người anh ta sao? Làm sao nàng có thể lúc đầu thì giận dữ hay tỏ ra xa cách anh ta - thường là giận dữ - cuối cùng lại cười toe toét với anh ta như một con ngốc nhí? Hết sức khó hiểu!

“January”, gã thăm thì êm ái, bước ngang qua căn phòng, đứng trước mặt nàng, đặt một tay lên má nàng khi gã nhìn nàng dò hỏi. “Thực sự tôi đã nghĩ có thể em là người bị tấn công đêm qua”, gã than thở.

Nàng nín thở, “Và điều đó khiến anh lo lắng sao?”.

Gã sầm mặt. “Dĩ nhiên là nó khiến tôi lo lắng!”, gã hét lên. “Em phải biết điều đó chứ...?”, gã tuyệt vọng nhìn nàng, các ngón tay vuốt nhẹ trán nàng.

Nàng lắc mạnh đầu, “Tôi không chắc mình biết những gì, Max. Một phút trước anh... anh ân ái với tôi và sau đó...! À, cả hai chúng ta đều biết chuyện gì xảy ra tiếp theo”, nàng đau đớn nhắc lại, cố ý tránh xa khỏi gã, khiến tay gã rơi vào khoảng tr>

Ngay lúc đó hai chị nàng từ trên gác đi xuống, bước vào bếp và chứng kiến sự việc xảy ra. Cặp mắt sắc sảo của May ngay lập tức nhận ra hai người đang đứng cách xa nhau, sự căng thẳng giữa họ như thể nhìn thấy được.

“March vừa kể cho chị về một vụ tấn công nữa”, May nhanh nhẹn nói khi bước tới kiểm tra thức ăn đang được nấu trên bếp.

“Lúc trước em cũng định nói với chị”, January lẩm bẩm. “Nhưng em... nó biến mất khỏi đầu em.” Nàng cố ý tránh không nhìn Max - vì tất cả đều hiểu gã là nguyên nhân khiến nàng quên không kể cho chị nàng về vụ tấn công đó.

“Em cũng định kể chi tiết ọi người khi về nhà”, March khẽ nói, cảm thấy cẩu kính với bản thân. “Nhưng vì một vài lý do em cũng quên khuấy mất.” Cô ném cho Max một cái nhìn mặt có chủ ý. Hiện cô đã thay sang quần vải bông chéo màu đen và áo len màu cam nhạt, phải nói là bộ đồ này trông bắt mắt hơn hẳn.

“Có vẻ như cô thu thập được rất nhiều thông tin nhỉ”, Max tán dương.

“Đúng vậy”, March nhảu nhó.

“Nói cho họ phần tẻ nhất đi, March”, May giục giã.

“Cái gì? À, vâng.” March gật đầu và ngừng nói, “Đó là Josh”.

“Cái gì cơ?” January nhảy dựng lên, vẫn còn bối rối vì sự đụng chạm vừa rồi của Max. Liệu có khi nào nàng hiểu gã không?

“Josh...?” Max chậm rãi nhắc lại. “Có phải là anh chàng Josh sắp cưới chị họ Sara của em - vào thứ Bảy này phải không?” Gã hướng cái nhìn kết tội vào January, sự gay gắt trong cái nhìn này nhắc nhở nàng rằng đó cũng chính là Josh - người đã hôn nàng đêm Giao thừa!

“Đúng vậy”, March xác nhận. “Tuy nhiên lúc này, em cũng không biết liệu đám cưới có được tổ chức như kế hoạch không?”, cô nhìn sang May.

“Chị sẽ gọi ngay cho bác Lyn.” May gật đầu. “Thật kinh khủng với tất cả bọn họ.” Cô lắc đầu cảm thán.

“Chờ chút”, January phản đối, nàng đã chăm chú nghe câu chuyện với sự nghi ngờ càng lúc càng tăng.

Nàng đã quen biết Josh từ hồi còn nhỏ, thậm chí còn học cùng trường với anh ta như đã kể với Max và dù đôi khi anh ta có tỏ ra hung dữ đôi chút nhưng chỉ là để chọc cười thôi, anh ta không có dòng máu xấu xa trong người.

“Chắc chắn họ đã nhầm người.” Nàng lắc đầu như để gạt đi ý nghĩ này. “Josh không có khả năng tấn công bất kỳ ai, kể cả là bảy người phụ nữ góa bụa.”

“Ồ, không, em hiểu nhầm rồi”, March cau mày. “Josh là người bị tấn công”, cô hời hợt nói tiếp. “Bị đánh đập cực kỳ dã man theo những gì chị nghe nói được.”

“Chuyện quái gì...?”

Bây giờ Max cũng cảm thấy hoang mang như January. Dù vậy, gã cũng tự thừa nhận, vài phút trước gã cảm thấy rất giận dữ vì nàng bảo vệ cho người đàn ông khác...!

“Nhưng anh ấy là đàn ông mà?” January thốt lên ngờ vực.

Cũng giống như nàng nghĩ, theo các thông tin Max có được - dù gã mới trở về nước sau vài tháng ở nước ngoài - thì nạn nhân của tất cả các vụ tấn công đều là phụ nữ.

“Họ có chắc thủ phạm là Kẻ tấn công ban đêm không?” , gã lộ vẻ bối rối>“Chắc chắn”, March xác nhận, lúc này dường như đã quên mất sự phản đối với gã. “Cùng M.D hay đại khái họ gọi như vậy.”

“Modus Operandi - Thủ đoạn tội phạm”, Max lẩm bẩm. “Đó là tiếng Latin”, gã giải thích khi thấy ba chị em đang tròn mắt nhìn gã.

March gật đầu, ánh mắt hài hước. “Là luật sư, chắc hẳn anh biết cụm từ đó.”

Gã nhếch môi, “Nếu ngay cả cụm từ đó mà tôi cũng không biết thì tôi không thể trở thành luật sư giỏi được”.

“Và tất cả chúng tôi đều tin chắc anh là luật sư giỏi”, March mỉa mai gã.

”Cảm ơn“, gã lạnh nhạt, dễ dàng đoán ra đó không phải là một lời khen ngợi; March là người ăn nói sắc sảo còn hơn cả gã. ”Tôi công nhận thủ đoạn có vẻ giống nhau. Nhưng lần này nạn nhân là nam giới lại khiến nó có ý nghĩa hoàn toàn khác.“ Gã chậm rãi nêu ra suy nghĩ.

Thực tế, việc này cũng chẳng gợi ý nhiều cho gã. Đúng vậy, cho dù sáu nạn nhân trước, tất cả đều là phụ nữ, bị đánh đập dã man nhưng lại không bị cưỡng hiếp, cũng không giúp ích gì trong việc giải thích tại sao nạn nhân lần này là đàn ông... Lại là người đàn ông tốt bụng với tất cả mọi người như Josh. Điều đó lý giải tại sao cảnh sát phải bưng bít thông tin về vụ tấn công.

“Chắc Sara phải buồn lắm”, January có vẻ rất lo lắng.

Theo hiểu biết của Max về nàng thì nàng là người giàu lòng cảm thông nhất trong ba chị em.

“Nếu không ai phản đối một bữa tối muộn thì bây giờ tôi sẽ gọi điện cho bác Lyn xem tình hình Josh thế nào. Và tất nhiên cả Sara nữa”, May trông như mất hồn khi rời đi.

“Còn tôi sẽ mở chai rượu”, Max nhanh nhẩu đề nghị, nhận thấy ba chị em bắt đầu trở nên hoảng loạn. Nghe thông tin về các vụ tấn công trong suốt sáu tháng qua đã khiến họ căng thẳng, nhưng khi nó xảy đến với một người thân trong nhà thì hẳn họ còn cảm thấy tồi tệ hơn rất nhiều, “January, có thể lấy cho tôi cái mở nắp được không?”, gã nói nhanh khi thấy cả hai chị em vẫn đứng sững như trời trồng.

“Ồ, được”, nàng cau mày đi tới mở một ngăn kéo, lấy nó ra, lơ đãng đưa cho gã.

“Và mấy cái ly, March”, gã nhẹ nhàng nói khi khéo léo mở nắp chai.

March chớp mắt, mỉm cười đoán ra ý định của gã. “Tất nhiên, thưa ngài”, cô dài giọng, với lấy bốn cái ly từ ngăn tủ.

“Cảm ơn”, Max khô khan nói và bắt đầu rót rượu.

“Anh được hoan nghênh”, March chế giễu, “Ừm”, cô tán dương ngay sau ngụm đầu tiên, “Đây là những gì chúng ta cần để cổ vũ tinh thần”.

“Có lẽ tôi nên mang tới hai chai nữa”, Max đùa cợt.

”Có lẽ nên thế?“ March gật đầu, đôi mắt xám lục lấp lánh vui vẻ.

“January!” Max thúc giục khi thấy nàng không cầm ly lên.

Thực tế, trông nàng cực kỳ hoang mang, gã nhận xét với cái cau mày dò xét, khuôn mặt nàng tái nhợt, đôi mắt xám gần như tối đi thành màu đen.

Thật kinh khủng, chồng tương lai của chị họ nàng là nạn nhân của Kẻ tấn công ban đêm, nhưng trừ khi gã hiểu nhầm, January có vẻ choáng váng hơn các chị nàng...

“Em vẫn không thể tin được.” Nàng lắc đầu trước khi nhấc ly rượu của mình lên và uống một ngụm.

Tất cả những gì nàng cảm thấy là vị ngon tuyệt và hương thơm mát trong miệng, chắc chắn anh ta đã mang tới một chai rượu đắt tiền.

“Có gì đó nhầm lẫn chẳng”, January lên tiếng. “Em không thể tin được lại có người tấn công Josh. Anh ấy là người rất tốt bụng, khiêm tốn; theo như em biết thì anh ấy cũng không hề có lấy một kẻ thù...”, nàng bỗng sững lại, cái nhìn hoảng hốt đông cứng trên mặt khi nàng từ từ quay sang nhìn Max.

Đó là ánh mắt mà Max không thích một chút nào!

Không nghi ngờ gì là January không thể nghĩ... không thể tin...

“January?”, gã gay gắt.

“Sao?”, nàng khó nhọc nuốt khan, trông lúng túng hơn bao giờ hết.

“March, cô có thể cho chúng tôi vài phút không?” Max đề nghị, ánh mắt lạnh lẽo vẫn dán chặt vào nàng.

“January?” March dịu dàng hỏi.

“Em, vâng. Được.” January sưng sốt gật đầu, cẩn thận tránh ánh mắt của Max.

“Nếu thế chị sẽ đi xem May có thông tin gì không”, March kéo dài giọng trước khi bỏ đi.

Max bước tới trước mặt January, một tay gã đặt dưới cằm, nâng mặt nàng lên nhìn thẳng vào gã. Và gã không hề thích thứ trong mắt nàng!

“Em thực sự nghĩ là tôi đã gây ra cuộc tấn công này sao?”, gã gằn giọng hoài nghi.

Và gã có thể nhìn thấu câu trả lời “đúng vậy” lướt qua tâm trí nàng - dù chỉ một thoáng ngắn ngủi!

Dù khuôn mặt nàng đang bắt đầu tái đi nhưng sự bối rối trong mắt cũng dần biến mất. Và được thay thế bằng sự tự chế nhạo. “Không, tất nhiên là không.” Nàng lắc đầu dứt khoát và mạnh mẽ nhắc lại, “tất nhiên là không”.

Tay gã đặt lên vai nàng lắc nhẹ. “Vì Chúa, tôi đã mời anh ta một ly rượu”, gã nghiêng rằng. “Anh ta cũng mời lại tôi một ly!” Gã siết chặt khiến vai nàng bị đau, giận dữ vì suy nghĩ thoáng hiện ra trong đầu nàng, cho dù chỉ một giây.

Gã biết rõ là nàng đã nghĩ vậy, dù January phủ nhận điều đó.

Nhưng gã có thể trách móc nàng sao? Gã đã luôn dao động lúc họ gặp nhau, hành động của gã cực kỳ khó hiểu. Buổi tối hôm trước, gã sẵn sàng quăng Josh xuống sàn vì dám hôn nàng. Nhưng tối hôm sau, khi đã phát hiện ra thân thể nàng, rằng nàng nguy hiểm ra sao đối với tâm trạng cân bằng của mình thì gã lại chế nhạo, giấu cợt nàng để bảo vệ bản thân. Chẳng phải gã thiếu kiên định lắm sao?

Tuy vậy, gã phát hiện ra nàng nghi ngờ gã, thậm chí chỉ trong một khoảnh khắc, cũng khiến gã lo lắng... Và đau đớn...?

January gượng cười, dù nụ cười méo xệch, “Không nghi ngờ gì, sự cô đơn đã khiến hai anh trở thành bạn của nhau!”.

Miệng gã mím chặt. “Không nhất thiết”, gã chấp nhận, phát hiện ra sự trách móc của gã thật là lỗ bịch. Việc hai người mời nhau rượu chẳng làm thay đổi sự thực là trước đó vài giây Max đã gằn như đâm vỡ mũi anh ta! Gã buông tay khỏi vai nàng khi bước lùi lại. “Em có nghĩ ngược lại cũng không quan trọng, anh không phải là người hung dữ. Có lẽ tốt nhất là anh nên rời...”

“Đừng làm thế chỉ vì tôi”, January ngượng nghịu cắt ngang. “Tôi... tôi xin lỗi”, nàng gạt những sợi tóc ra khỏi má, nhún nhó. “Tôi chỉ hơi... bối rối.” Gã có thể nhận ra điều đó và thực sự lấy làm tiếc. Nhưng lúc này, gã cũng tự thừa nhận đang bắt đầu cảm thấy giận dữ với bản thân. Chủ yếu là bức bối vì đã cư xử với January như vậy chỉ vì sự ngờ vực thoáng qua đối với gã.

Gã lắc đầu, tôi vẫn nghĩ sẽ tốt hơn nếu tôi đi...”.

“Ai định đi đâu thế?” March lập tức hỏi ngay khi cô trở lại bếp.

“Tôi”, Max mạnh mẽ trả lời. “Tôi tin là mình đã ở đây quá lâu so với thời gian cho phép rồi”, gã nặng nề nói tiếp.

March nhăn mặt lắc đầu, “Lâu hay không không phải là vấn đề, tôi thực sự nghĩ anh không nên rời khỏi đây”, cô phì cười thông báo. “Tôi vừa nghe thời sự trên ti vi, trận mưa tuyết nhỏ hiện đã biến thành một cơn bão tuyết”, cô giải thích khi thấy vẻ mặt ngờ ngác của gã. “Họ cảnh báo tất cả các lái xe nên ở trong nhà nếu không có việc gì quan trọng.”

Nhà.

Cách đây lâu lắm rồi gã đã từng có một cái nhà. Nếu thực sự gã coi đó là nhà. Nhưng rõ ràng trang trại nhà Calendar không phải là nhà của gã.

“Tôi e là March nói đúng đó, Max”, May quả quyết khi cô bước vào bếp. Tôi đã hỏi bác Lyn xem chúng ta có thể tới thăm Josh đêm nay không. Bác ấy đồng ý nhưng bảo hiện đang có lệnh cấm mọi người không được rời khỏi nhà. March bật kênh tin tức và... Tôi sợ là anh không thể đi đâu đêm nay đâu, Max”, cô nhẹ nhàng cảnh báo gã.

Gã nheo mắt, quay sang nhìn January thăm dò - kịp thời bắt gặp sự lo lắng trên khuôn mặt mà nàng không kịp che giấu!

9. Chương 9

“Em thực sự rất tốt bụng.”

Max đang đứng ở cửa nhìn nàng chuẩn bị giường ngủ cho gã.

Tuy nhiên, nó không hề tốt chút nào với nàng. Nàng biết rõ nó không hề tốt. Và gã cũng biết vậy.

Nàng vẫn không thể tin được tại sao vừa rồi nàng lại nghi ngờ gã, dù chỉ thoáng qua trong đầu. Tệ hơn nữa nàng lại để Max thấy sự nghi ngờ đó.

Tất nhiên gã chẳng có liên quan gì đến vụ tấn công Josh. Đúng thế, dù Max đã rất giận dữ khi Josh dám hôn nàng, trông có vẻ như gã suýt đánh Josh khi kéo anh ta xa khỏi January. Nhưng đến tối Chủ nhật, tức buổi tối hôm sau, Max đã cực kỳ thẳng thắn khi cho nàng thấy nàng chỉ là một mối tình qua đường với gã. Chính điều này đã xóa bỏ hoàn toàn ý nghĩ về tội ác gã có thể gây ra với Josh!

Nàng hít một hơi thở sâu, đứng thẳng người, nhìn Max lúc gã bước ngang qua căn phòng. “Tôi thực sự xin lỗi vì... ừm... vì bất kỳ suy nghĩ nào của tôi vừa nảy...”

“Tức tôi là người đã tấn công Josh hả?” Max nói nốt một cách mỉa mai khi đi sâu vào trong phòng. “January, nếu nó khiến em cảm thấy tốt hơn thì tôi đảm bảo cảnh sát sẽ ngay lập tức có thông tin về... sự hiểu lầm nho nhỏ của tôi với Josh tối thứ Bảy và sẽ điều tra nó. Chắc chắn họ sẽ chất vấn tôi về vụ xô xát đó”, gã lạnh lùng nói trong khi nàng trông cực kỳ lúng túng.

January có thể cảm thấy má nàng đang dần tái nhợt. Nàng chưa từng nghĩ như thế.

Khủng khiếp làm sao.

ám chắc là nó không kinh khủng như những nghi ngờ lướt qua đầu nàng.

“Đây là phòng ngủ của cha em hả?”

Nàng quay lại phía Max, nhận thấy gã đang thích thú nhìn xung quanh, bộ bàn chải đánh răng và lược của cha nàng vẫn đang nằm ở bàn trang điểm cùng với mấy cuốn sách bìa mềm. Một khung ảnh lồng bức hình của ba chị em được đặt trang trọng bên cạnh cái đồng hồ trên chiếc bàn cạnh giường.

Max vươn người tới nhấc khung ảnh lên, ngắm nghía một lúc lâu trước khi cẩn thận đặt nó về cho cũ. “Thật đáng yêu”, gã lầm bầm.

January ngoảnh mặt đi. Nàng luôn cảm thấy khó xử với gã suốt cả buổi tối. Khi bốn người ăn tối cùng nhau. Hay khi cùng theo dõi chương trình dự báo thời tiết cuối ngày trên ti vi và được biết trận bão tuyết đã lan ra gần như khắp cả nước. Cảnh báo được phát lại, yêu cầu mọi người không ra ngoài trừ khi có việc cực kỳ khẩn cấp, sau đó là một số hình ảnh của những người phớt lờ cảnh báo này và hậu quả là hàng chục chiếc xe bị bỏ lại hoặc bị phá hỏng.

Điều tối thiểu nàng có thể làm, January quyết định, là đề nghị trải giường cho gã.

“Tôi hy vọng anh không thấy phiền.” Nàng chỉ vào căn phòng, “Chúng tôi chỉ có sẵn một chiếc sofa giường nhưng đã chuyển ra ga ra ô tô và không được sử dụng từ mùa hè năm ngoái”. Nàng nhún vai.

Max nheo mắt nhìn nàng. “Chắc đó là nơi ở của người làm công cho bọn em suốt mùa hè đó phải không?”

Nàng ném cho gã một cái nhìn sắc lẹm. Làm sao anh ta...? À, tất nhiên, sáng nay nàng và May đã bàn tán về điều này trước mặt gã. Dù vậy nàng vẫn cảm thấy bất ngờ khi Max nhắc đến...?

“Đúng vậy”, nàng chậm chạp xác nhận, nhìn gã về cảnh giác.

Miệng gã mím lại buồn. “Tôi không hề nghĩ em lại tỏ ra lo lắng tôi có bị chết cồng hay không.”

Dĩ nhiên là nàng lo lắng. Quá nhiều là đằng khác.

Nàng nhún vai, chanh chua nói, “Nếu không, có lẽ tôi sẽ gặp rắc rối khi giải thích cho bất kỳ ai đến đây tìm anh”.

Gã cau mày, “Liệu ai có thể đến tìm tôi?”.

January nở nụ cười nghiêm túc, “Tôi chắc là Jude Marshall sẽ rất băn khoăn, không biết chuyện gì đã xảy ra với luật sư của anh ta!”.

Max lại nhắc khung hình ba chị em lên, liếc nhìn nàng. “Có thể anh ta sẽ làm vậy”, gã cộc cằn thừa nhận. “Em chụp bức hình này khi còn rất bé”, gã nhũu mày nhìn bức ảnh.

“Khoảng hai tuổi rưỡi”, January gạt đầu, bước tới gần nhìn bức ảnh. “March khoảng ba tuổi rưỡi, còn May thì hơn bốn tuổi một chút.”

“Ba hạt đậu trong một quả đậu”, Max dài giọng trêu chọc, nhại lại câu nàng đã từng nói đó là mô tả của cha nàng về ba chị em. “Hình như trong ảnh còn có người đứng đằng sau em”, gã tiếp tục băn khoăn. “Đây này, em nhìn đi.” Gã chỉ vào một bàn tay đặt trên vai trái của May và tay còn lại trên vai phải March, còn January đứng giữa hai chị nàng. “Là cha em hả?”, gã thích thú gợi ý.

Nàng lắc đầu, “Cha tôi là người chụp bức ảnh này”.

Max khó hiểu, thắc mắc, “Vậy ai?”.

“Mẹ tôi”, nàng đột ngột ngắt lời, giật bức ảnh ra khỏi tay gã và đặt nó về chỗ ban đầu trên bàn cạnh.

Max nhìn nàng với vẻ băn khoăn, “Mẹ em à? Nhưng...”>

“Tôi có thể giúp gì cho anh nữa không trước khi tôi đi ngủ?” January nhanh chóng cắt ngang. “Trà hay cà phê? Hay cái gì đó để ăn?”

“Không, cảm ơn em”, gã chậm rãi trả lời, lại nhìn vào bức ảnh. “Chẳng phải lạ lùng lắm sao?”, gã thì thầm. “Tại sao mẹ em lại bị cắt khỏi bức ảnh này? Chắc đây là bức ảnh cuối cùng mà cha em chụp chung bốn mẹ con em phải không?”

“Có lẽ thế”, giọng January the thé, tỏ ra khó chịu với câu hỏi này.

Vì nàng đã từng có lần hỏi cha nàng câu hỏi đó. Câu trả lời của ông là do bức hình không vừa khung nên phải cắt bớt đi. Câu trả lời thật khó tin kể cả với một đứa trẻ tám tuổi. Nhưng nét mặt ông lúc đó vô cùng hoang mang khiến nàng không bao giờ dám hỏi về mẹ nữa.

Max nhìn nàng dò xét, trán gã dãn ra lúc trả lời câu hỏi trước của nàng. “Tôi thực sự không cần thêm gì nữa, cảm ơn em”, gã dịu dàng nhắc lại. “Và đừng lo lắng. Tôi hứa sẽ rời đi ngay khi thời tiết khá hơn”, gã lạnh nhạt nói thêm.

“Vậy thì tốt”, nàng lơ đãng trả lời, đột nhiên nét mặt nàng cứng lại khi nhận ra mình vừa nói gì. “Ý tôi...”

“Tôi hiểu ý em, January”, Max cười nhẹ, bước tới trước mặt nàng, đôi mắt màu xanh nước biển lấp lánh tia cười. “Ý em chính xác là những gì em vừa nói!” Gã lắc đầu, buồn bã. “Và tôi cũng không thể trách em. Nếu tôi là em, tôi cũng sẽ cảm thấy như vậy!”

Sự an ủi này càng khiến January đau khổ vì nàng đang nỗ lực tìm mọi lý do để ghét gã! Và cả sự gần gũi của gã!

Nhưng sau cùng, có lẽ May đã đúng; có thể khi đã hiểu bọn họ hơn - rõ hơn những người khác, January thừa nhận với một cái thở dài âm thầm - sẽ khiến Max cảm thấy khó khăn giống như họ? Nàng thực sự hy vọng thế!>“Gặp lại anh vào sáng mai”, nàng lạnh nhạt nói khi quả quyết rời đi.

“Em không định ôm và hôn chúc tôi ngủ ngon sao?” Max khàn khàn đề nghị.

“Không”, nàng dài giọng, quay lại nhìn gã, cặp lông mày đen rướn lên chế giễu, “Tôi cũng không định đọc cho anh một câu chuyện trước khi đi ngủ đâu!”.

“Thật đáng tiếc”, gã đùa cợt, ngồi xuống bên cạnh chiếc giường đôi và nói thêm vẻ nghiêm túc, “dù sao thì ngày mai tôi vẫn sẽ đi cùng em”.

“Cùng tôi đi đâu?” January giật mình hỏi lại gã.

“Tất nhiên là đi thăm Josh. Em định đến thăm anh ta ngày mai, đúng không?”, gã nhắc nhở nàng.

“Nếu thời tiết khá hơn”, nàng chậm chạp trả lời. “Max, anh có chắc đó là một ý kiến đúng đắn với anh không? Anh định làm gì?”, nàng thở khó nhọc khi gã sai hai bước dài ngang căn phòng, túm chặt vai và giữ nàng trước mặt gã.

“January, tôi sẽ nói lại một lần nữa và chỉ một lần nữa thôi!”, gã giận dữ lắc nhẹ nàng cảnh cáo, mắt lóe lên đáng sợ, “Tôi không... tôi nhắc lại là không - làm - bất cứ điều gì liên quan tới vụ tấn công Josh cả”.

“Tôi không... Max, anh đang làm đau tôi!”, nàng kêu lên khi gã bóp mạnh vai nàng.

Mắt gã long lanh nguy hiểm. “Lúc này tôi thực sự muốn đánh em”, gã chọc tức nàng. “Nhưng như tôi đã cam đoan, tôi không phải là một người hung bạo”, môi gã hung dữ chộp lấy môi nàng.

Nụ hôn chứa đầy sự giận dữ gã đã cố che dấu và January đón nhận nó với sự dịu dàng mà nàng mong muốn trao cho gã nhưng lại không dám để lộ ra...>Nhưng rồi sự dịu dàng này cũng chiến thắng, Max rên nhẹ trong cổ khi gã đặt tay lên má nàng và nhắm nháp đôi môi nàng.

Cuối cùng gã ngẩng đầu lên, tựa vào trán nàng, nhìn sâu vào mắt nàng và kinh ngạc thầm thì, “Em là người phụ nữ kỳ lạ nhất mà tôi từng gặp”.

January bối rối liếm môi trước. “Thật sao?”

“Ừm”, gã gật đầu, hơi cau mày, rõ ràng là không hài lòng với thực tế này. “Chỉ một khoảnh khắc trước em cho rằng tôi là một kẻ tấn công điên loạn, nhưng sau đó em lại hôn tôi...”

“Max, anh đã không cho tôi cơ hội để nói hết những gì tôi định nói lúc nãy”, giọng khàn khàn, nàng với tay chạm nhẹ phần quai hàm nghiêng chặt của gã. “Tôi chỉ định hỏi anh là với hoàn cảnh của anh cùng mối liên quan đến Tập đoàn Marshall, liệu có sáng suốt không nếu anh đi cùng tôi tới thăm Josh? Liệu anh có nên có bất kỳ dính líu gì tới gia đình tôi không?”, nàng nhẹ nhàng giải thích trong khi gã vẫn cúi kính.

“Tôi cho rằng sự cảnh báo của em hơi muộn mất rồi”, gã thừa nhận với chút tự chế giễu. “Và tôi có mục đích khi đến gặp Josh. Có thể anh ta đã kịp nhìn mặt kẻ tấn công. Có thể...”

“Max, tôi tin cảnh sát hoàn toàn có khả năng điều tra về chuyện đó”, January mĩa mai cắt ngang. “Với lại, anh là luật sư chứ không phải cảnh sát”, nàng nhẹ giọng thuyết phục.

Gã lắc đầu. “Có điều gì đó không đúng trong vụ tấn công Josh. Điều gì đó ẩn sau sự thực nạn nhân lần này là một người đàn ông mà không phải là một phụ nữ”, gã nói khi bắt gặp ánh mắt hiểu biết của January.

“Max...”, nàng ngừng bật khi nghe tiếng gõ cửa>Tất nhiên đó là một trong hai người chị nàng. Có thể họ bắn khoăn tại sao nàng lại mất nhiều thời gian chuẩn bị giường đến thế!

Nàng nhìn Max tiếc nuối khi thoát khỏi vòng tay gã. “Mời vào”, nàng mời cộc lốc, bối rối nhìn người chị cả khi ra mở cửa. “Em chỉ muốn chắc chắn Max có mọi thứ anh ta cần cho đêm nay”, nàng nói với May về đùa cợt.

Ánh mắt xanh lục của May thoáng lóe lên sự khiển trách khi liếc qua Max trước khi quay sang January, “Và anh ta đã có đủ rồi chứ?”.

“Tất cả những thứ mà một vị khách không mời có thể mong muốn.” Max lại là người lên tiếng với vẻ chế nhạo.

May nhìn gã thản nhiên, “Nếu muốn anh có thể tìm vài bộ đồ ngủ sạch sẽ ở ngăn trên cùng tủ quần áo”.

“Tôi thường ngủ trần, nhưng dù sao cũng cảm ơn cô”, Max vẫn giữ giọng điệu châm chọc.

May mỉm cười, “Có thể anh sẽ thấy ở trang trại lạnh hơn nơi anh thường ở đó”.

“Không đến nỗi nào”, gã quay lại, rướn mày lên thách thức.

“May, em nghĩ chúng ta nên để Max được nghỉ ngơi”, January quả quyết cắt ngang, cho rằng cuộc đấu khẩu này đã kéo dài quá đủ rồi.

“Chúng tôi thường thức dậy lúc sáu giờ sáng”, May nhấn mạnh với Max.

Gã gật đầu, vẻ hớn hờ nhảy múa trong đôi mắt màu xanh da trời. “Tôi sẽ rất sung sướng nếu có một tách trà nóng phục vụ tại giường khi mới thức giấc!”

May khịt mũi, “Dù là khách mời đi nữa thì nếu chúng tôi không có sự xa xỉ đó thì anh cũng đừng hòng!”.

Gã nhún vai, “Tôi sẽ rất hân hạnh được phục vụ trà tại giường cho các cô”.

May nheo mắt, “Tôi cá là anh có thể”.

“Anh ta đang khiêu khích chị đó, May”, January lại cắt ngang lần nữa, lắc đầu về trách cứ Max dù nàng đang tủm tỉm cười. “Nhưng nếu anh bị thôi thúc mạnh mẽ bởi mong muốn chuẩn bị trà buổi sớm thì tất cả chúng tôi đều không dùng đường nhé!”, nàng nói thêm khi kéo chị gái đi ra cửa. “Chị chính là người đã mời anh ta tới đây mà”, nàng nhắc nhở May ngay khi cả hai vừa ra khỏi căn phòng và đóng cửa lại.

“Đúng là chị đã làm thế”, May gất gỏng. “Nhưng chị cũng đã giải thích cho em tại sao rồi. Tất nhiên chị không nghĩ rằng anh ta lại dám tán tỉnh cô em bé bỏng của chị ngay sau lưng chị!”, cô hết sức phẫn nộ.

“Cô em bé bỏng của chị đã hai mươi lăm tuổi rồi”, January lạnh lùng nhắc cô. “Và em thừa khả năng tự chăm sóc bản thân.”

May lắc đầu. “Không phải trong mối quan hệ với Max Golding, chị vừa mới nhận ra”, cô chậm rãi nói, “January, có thật là em nghiêm túc...?”.

“May, chúng ta có thể dừng ở đây được không?”, nàng kiên quyết cắt ngang, nụ cười vui vẻ lúc nãy đã hoàn toàn biến mất. “Tối nay em không có tâm trạng để tiếp tục đề tài về Max một phút nào nữa”, nàng nặng nhọc nói thêm.

May nhìn nàng thăm dò một lúc lâu trước khi chậm chạp gật đầu. “Được”, cô khàn khàn đồng ý. “Nhưng mà... thôi đừng bận tâm.” Cô lắc đầu, mỉm cười. “Sáng mai mọi thứ sẽ khác”, cô tươi tỉnh nói thêm.

January rất hài lòng khi chị gái nàng nói là mọi chuyện sẽ khác chứ không phải là sẽ tốt đẹp hơn. Vì không hiểu sao nàng tin rằng nó sẽ không tốt hơn. Sáng mai có thể nàng vẫn còn yêu Max. Và như vậy c nghĩa là không ổn. Cho tất cả bọn họ.

Trái với ý nghĩ gã sẽ không thể ngủ được vì ở quá gần January mà không thể chạm vào nàng, Max phát hiện gã đã ngủ gần như tám tiếng đồng hồ khi liếc nhìn đồng hồ đeo tay và nhận ra đã gần bảy giờ sáng.

Đã quá muộn để mang cho January - hay bất kỳ ai - một tách trà nóng tận giường rồi!

Gã mỉm cười tưởng tượng ra vẻ mặt cáu kỉnh của May nếu gã mang trà tới giường ngủ cho các cô. Mặc dù cô chính là người đã mời Max tới ăn tối qua, May đã hoàn toàn thay đổi suy nghĩ về sự sáng suốt của lời mời vào lúc cô bắt gặp January ở phòng ngủ của gã quá muộn đêm qua.

Rất khôn ngoan, Max thăm công nhận cùng với vẻ mặt nhăn nhó tự chế giễu bản thân.

Bất chấp gã đã làm gì, cố gắng ra sao để giữ khoảng cách với January, nhằm tập trung vào khía cạnh kinh doanh hơn là mặt tình cảm cá nhân trong mối quan hệ của họ, thì thay vào đó, cuối cùng gã lại vẫn hôn nàng!

Có thể...

Gã nghe thấy tiếng đóng cửa ở tầng dưới, kèm theo những tiếng nói nho nhỏ ở bên ngoài cho thấy mấy chị em nàng đều đã ra khỏi giường và đang dọn dẹp. Và không nghi ngờ gì, May sẽ rất khó chịu vì gã dậy quá muộn!

Cô cũng nói đúng về cái lạnh của ngôi nhà, gã phát hiện ra sau vài phút khi đang cố gắng mặc quần áo thật nhanh trước khi đi qua sảnh vào phòng tắm, cảm nhận nền gạch lạnh cóng qua lớp tất dày.

Từ trước tới giờ, những lần gã cảm thấy lạnh nhất là khi đi trượt tuyết, dù ban đêm gã ngủ lại trong một căn nhà nghỉ cực kỳ ấm áp trong khu trượt tuyết. Còn ban ngày thì gã quần kín trong bộ đồ ấm áp lúc trượt trên đường dốc. Thật khó có thể so sánh với cái lạnh>

Mi đang ngày càng trở nên yếu ớt, Golding, gã tự chế giễu bản thân, đồng thời nhận ra mình không có các kỹ năng để sống sót trong điều kiện khắc nghiệt như này. Điều làm gã băn khoăn là thứ quái quỷ gì khiến chị em nhà Calendar muốn...!

Chỉ có May và March đang ở bếp khi gã đi vào vài phút sau đó, đây là nơi ấm áp nhất trong căn nhà, Max phát hiện ra với vẻ biết ơn.

“Cà phê chứ?” March đột ngột mời khi cô cầm cái ấm cà phê nóng hổi.

“Cảm ơn.” Gã gật đầu lơ đãng, nhận ra May đang ngồi cạnh bàn ăn, uống cốc trà nóng, trầm ngâm suy nghĩ, dường như cố tình phớt lờ gã.

“Tự cho sữa và đường vào cốc của anh nhé”, March nói với gã một cách tự nhiên khi cô đặt cốc cà phê lên bàn. “Nếu anh thắc mắc thì January đang vắt sữa ở chuồng bò”, cô lạnh nhạt nói thêm.

Chẳng lẽ gã thể hiện rõ ràng vậy sao? Max cau mày băn khoăn. Có thể, gã ử rử thừa nhận, ít nhất là đối với các chị của January...

“Chúng tôi đã cào tuyết trước cửa và dọn đường tới chuồng bò”, May xen vào đầy mỉa mai.

Dù không nói ra nhưng hàm ý của cô là trong khi gã còn đang nấn ná trên giường, lấy hết can đảm để chui ra khỏi chăn đệm ấm áp, đối mặt với không khí lạnh giá thì các cô đã dậy làm việc.

“Ồ đó tôi có thể giúp gì được không?”, gã đề nghị và lập tức nhận ra đề nghị này mới lỗ bịch làm sao. Gã biết quái gì về các công việc ở một trang trại chứ?

Hiển nhiên March thấy đề nghị của gã hết sức buồn cười, cô cười châm biếm và khinh khỉnh bảo gã, “Đừng làm vướng chân bất cứ ai!”.

Max không phải là người dễ dàng bị khuất phục, chỉ ra sự bất lực của gã với cách nói quá thẳng thắn của chị em nhà Calendar càng khiến gã quyết tâm hơn!

Gã xô ghế đứng lên. “Dù sao tôi cũng sẽ ra đó và xem có thể giúp gì cho January.”

May ngồi trở lại, nhìn gã chế giễu. “Tôi nghĩ là anh đã giúp nó quá đủ rồi, phải không?”, cô thầm thì khó hiểu.

Max nheo mắt nhìn cô suy đoán khi với lấy chiếc áo khoác dày của gã. Rõ ràng mọi ấn tượng tốt của cô đối với gã hôm qua đã hoàn toàn biến mất khi cô bắt gặp January đang nấn ná trong phòng ngủ dành cho gã đêm qua. Không nghi ngờ gì, bản tính cảnh giác đã quay trở lại với May.

Sự phản đối của cả gia đình cũng là thứ mà trước đây Max chưa bao giờ trải qua - chủ yếu là vì gã hầu như không gặp gỡ gia đình của bất kỳ người phụ nữ nào mà gã hẹn hò.

Chúa ơi, gã thực sự phải rời khỏi nơi này. Và thậm chí không chỉ rời khỏi ngôi nhà này!

Như để tăng thêm chút khó khăn, gã mở cửa và phát hiện ra May thực sự không nói đùa về những đụn tuyết! Tuyết ngập tới khoảng bốn foot^[1] dọc theo một bên chuồng gia súc và hàng rào dọc con đường chạy lên nhà.

[1]: Đơn vị tính của Anh, 1 foot = 0,3048 mét.

“Bác tôi, tức bố của Sara, đang tới đây và sẽ dọn sạch tuyết vào tầm trưa nay”, March quả quyết với nụ cười toe toét - rõ ràng cô rất thích thú khi thấy vẻ mặt hoảng hốt của gã lúc mới mở cửa.

Max thậm chí còn không buồn trả lời, đóng cửa lại, ngừng một chút ở hiên để xỏ vào đôi giày đi bộ của gã trước khi loạng choạng đi tới nhà kho. Đường thực sự khó đi, đất như trơn tuột dưới gót giày. Nhưng ít nhất có vẻ như tuyết đã ngừng rơi.

Mọi thứ khác hẳn với những gì gã hình dung khi bước vào nhà kho. Gã rất kinh ngạc vì không nghe thấy tiếng máy vắt sữa chạy bằng điện - hay bất gặp January trong bộ đồ gã chưa từng thấy trước đó!

Chiếc quần vải bông chéo bạc théch nhét trong đôi ủng cao tới đầu gối, cái áo khoác ngoài rộng thùng thình dài tới gối, cái khăn che kín mặt nàng, mái tóc đen như mun bị giấu dưới cái mũ len lòn lẹt.

Đôi mắt màu xám - bộ phận duy nhất không bị che kín trên gương mặt nàng - lấp lánh tia cười khi nàng ngước lên và bắt gặp vẻ mặt sững sốt của gã.

Nàng kéo cái khăn quàng khỏi miệng, tươi cười. “Anh vừa giúp tôi chứng minh tính phi thực tế của tình yêu sét đánh đấy!”, nàng đùa giỡn.

Max khôi phục sự bình tĩnh rất nhanh, vẫn là đôi mắt xám xinh đẹp và nụ cười rạng rỡ của nàng. “Điều này còn đáng kinh ngạc hơn cả ống kem đánh răng và đi chân trần đó”, gã nói tỉnh khô và đi sâu vào trong nhà kho.

Trong nhà kho ấm hơn bên ngoài rất nhiều, có lẽ do hơi ấm của bọn gia súc tỏa ra. Tuy vậy, mùi gia súc tràn ngập khắp nơi rất khó chịu.

Gã cau mày, “Sáng nay có vẻ như May vẫn còn bực bội với tôi”.

“Cả với anh à?” January nhún vai. “Chị ấy sẽ bỏ qua nhanh thôi”.

Max vẫn rất tò mò không biết cô chị cả nhà Calendar đã đi đâu lúc nói dối là đi khám răng. Có điều, cả hai cô em gái đều không chút nghi ngờ, còn May thì lại cực kỳ kín đáo nên gã cho rằng mình sẽ khó có cơ hội khám phá ra điều đó.

“Tôi sắp xong việc ở đây rồi, nếu muốn anh có thể quay vào nhà trước”, January đề nghị. “Nếu không, tất nhiên là anh sẽ phải chịu lạnh rồi nàng rướn cặp lông mày đen nhánh lên vẻ giễu cợt.

“Tôi tin là mình có thể chịu đựng được”, Max dài giọng. “Dù thế nào tôi vẫn đợi em cùng vào.”

Kỳ thực, gã cảm thấy thích thú quan sát January khéo léo di chuyển sau khi nàng vắt xong sữa của đôi bò đầu tiên và chuyển sang con kế tiếp.

Gã cũng không thể nín cười khi tưởng tượng ra vẻ mặt của đám khách ở khách sạn nếu lúc này họ gặp cô ca sĩ quyến rũ đánh đàn piano ở quầy bar. Vóc dáng tuyệt mỹ của January hoàn toàn bị che lấp bởi bộ đồ lao động quá khổ và cho tới lúc này gã có thể nhận thấy nàng thậm chí còn không trang điểm chút nào, kể cả son dưỡng môi.

Và mặc dù vậy, gã ngạc nhiên nhận ra mình vẫn thấy nàng hết sức xinh đẹp. Chuyện gì đang xảy ra với gã thế?

Rõ ràng đây không phải là thời điểm phù hợp để điện thoại của gã đổ chuông. Chủ yếu là gã dễ dàng đoán ra ai là người gọi đến!

Bất chấp thời gian chênh lệch giữa Mỹ và Anh, Max biết rõ Jude là người hầu như ngủ rất ít và không quan tâm là người khác có thể cảm thấy phiền phức thế nào!

“Anh không định nghe điện à?” January hiểu kỳ hỏi khi thấy gã có vẻ không muốn nghe và nhét bữa điện thoại vào túi quần.

Gã nhún vai, “Nếu là chuyện quan trọng, chắc chắn họ sẽ gọi lại”.

Nhưng điện thoại vẫn tiếp tục đổ chuông và Max dám lấy tính mạng mình ra đảm bảo người gọi là Jude. Anh ta đứng là người không bao giờ chấp nhận câu trả lời Không! Ngoài ra, có khi nào Max không sẵn sàng nhận điện thoại của anh ta đâu?

Gã nhìn xung quanh với vẻ châm biếm. Gã đang đứng giữa một nhà kho đầy gia súc với người phụ nữ đang dần khiến gã trở nên mất trí, đây chính là lúc gã không muốn điện thoại của Jude nhất!

10. Chương 10

January âm thầm thở dài sung sướng vì cuối cùng cũng thoát khỏi sự chú ý của Max khi gã quyết định trả lời điện thoại. Bất chấp thực tế trước đó đã tự trấn an bản thân, nhưng nàng vẫn cảm thấy mất hết tự tin khi gã đứng nhìn nàng làm việc.

Trước tiên, đó là vì trông nàng hết sức xấu xí trong bộ quần áo lao động. Thứ hai, nàng hoàn toàn ý thức được rằng mình sẽ lại rơi vào vòng tay người đàn ông này chỉ sau hai phút nếu ở một mình với anh ta!

Nàng không nghĩ rằng lúc này có quá nhiều khả năng điều đó xảy ra, hẳn là Max sẽ bị mù hay điên rồ mới thấy nàng quyến rũ trong bộ đồ lao động này. Và January biết rõ anh ta không phải là một trong những loại người đó...

“Cậu không ngủ sao, Jude?”, nàng nghe gã gắt gỏng vào điện thoại.

Jude...? Jude Marshall>

“Jude, tớ tin là chúng ta có cùng câu chuyện như hôm qua”, gã mất kiên nhẫn gắt âm lên.

Không nghĩ ngờ gì nữa, đó là câu chuyện về ba chị em nàng, January cảm thấy bức bối, thật vô liêm sỉ khi nghe cuộc đàm thoại của Max cho dù nàng vẫn đang chăm chú vắt sữa.

“Họ không muốn bán, Jude.” Max rít lên giọng the thé. “Tất nhiên, đó là quyền của cậu”, gã lạnh lùng nói tiếp. “Không. Không. Tớ không. Tớ...”, gã dừng lại khi một con bò thành linh rống lên âm ỉ. “Cái gì ư?”, hiển nhiên là gã nhắc lại câu hỏi của đầu dây bên kia, quay qua January nhăn mặt một cái rất nhanh trước khi trả lời. “Tớ đang mở ti vi, Jude”, gã bịa đặt. “Chương trình thời sự. Nào, Jude, tớ tin chắc cậu không gọi điện cho tớ vào cái giờ dở hơi này, tiêu tốn thời gian và tiền bạc của cậu chỉ để bảo tớ có hay không thể xem ti vi! Nhưng nếu cậu muốn bi>t thì ở đây đang có một trận bão tuyết. Đúng, bão tuyết! Tớ đang chết cống đây và chán ngấy với tình hình này...” Gã nghe vài giây rồi rít lên trước khi tắt phụt điện thoại, “VẬY thì sa thải tôi đi!”.

January nhìn gã chăm chăm. Có thực anh ta đã nói với ông chủ Tập đoàn Marshall - là bạn đồng thời cũng là ông chủ của anh ta như vậy, anh ta định làm gì với công việc của mình? Và nếu vậy thì tại sao anh ta...?

“Đừng lo lắng thế”, Max dài giọng khi quay lại và nhìn thấy vẻ sững sờ trên mặt January. “Jude sẽ không sa thải tôi đâu”, gã thở dài. “Chúng tôi đã làm việc cùng nhau quá lâu.”

Nghĩa là sự thách thức này chỉ là thái độ ra vẻ can đảm của anh ta sao? January khó khăn để kìm nén nỗi thất vọng của nàng. Vừa rồi nàng đã thực sự tin rằng...

Tiếng chuông điện thoại lại reo lần nữa. Rõ ràng Jude Marshall không phải là người quen chấp nhận câu trả lời Không.

Thôi nào, January lập tức rầy la bản thân, nếu không thì Max đã không ở đây. Điều mà nàng làm tốt nhất đó là tự nhắc nhở mình, Max chỉ đến đây để cố gắng thuyết phục chị em nàng bán nhà thôi.

Giá như nàng không yêu gã nhiều đến vậy!

”January?>Nàng cụp hàng mi dài xuống che phủ đôi mắt, quyết không cho gã thấy những giọt nước mắt của mình. Thầm cầu mong gã hãy tiếp tục trò chơi quyền lực ngu ngốc của gã với Jude Marshall và để nàng yên.

“Anh không định trả lời à?”, nàng nói khàn khàn khi gã bước tới đứng trước mặt nàng, điện thoại trong tay vẫn đổ chuông âm ỉ.

“Tôi có thể gọi cho Jude bất cứ lúc nào”, Max gần giọng, tiếng chuông ngừng bật ngay khi gã tắt điện thoại. “January...”

“Thực sự tôi đang rất bận, Max.” Nàng lùi lại, tránh xa khỏi tầm với của gã và khỏi bị ôm vào lòng - rõ ràng nàng muốn không thế! “Và anh đang bị lạnh”, nàng quả quyết nói. “Bác tôi sẽ dọn xong tuyết ở đường đi

nhANH THÔI, nÊN ANH SẼ SỚM ĐƯỢC QUAY VỀ KHÁCH SẠN”, NÀNG NÓI THÊM VÀ NGẮNG MẶT LÊN THÁCH THỨC. “THẬM CHỈ ANH NÊN ĐẶT VÉ MÁY BAY VỀ MỸ, RỜI XA VÙNG ĐẤT LẠNH GIÁ NÀY.”

Gã nghiêng chặt răng, quai hàm bạnh ra. “Đó là điều em muốn phải không?”, gã nói nhỏ với vẻ cương quyết.

“Tất nhiên”, nàng vui vẻ trả lời và giễu cợt, “Chúng ta vẫn tiếp tục sống, phải không?”.

Mắt sáng rực, gã gần giọng, “Cuộc sống của tôi không phải ở Mỹ!”.

“Ồ, bất cứ đâu”, January nhún vai, thầm mong gã mau chóng rời đi... trước khi nước mắt nàng kịp rơi xuống.

Nàng không thể chịu đựng ý nghĩ Max sẽ hoàn toàn biến mất khỏi cuộc đời nàng, hay nàng sẽ không bao giờ được gặp lại gã.

Max nhìn nàng chăm chú hồi lâu, nét mặt dửng dưng. “Được”, cuối cùng gã cũng cỏi lên tiếng. “Tôi sẽ quay vào nhà và đợi chú em. Nhưng sau đó tôi vẫn sẽ đi cùng em tới thăm Josh”, gã nghiêm khắc cảnh báo.

January nhún vai mệt mỏi, “Tôi nghi ngờ mình có thể ngăn cản anh cho dù tôi thực sự muốn làm vậy”.

Gã nheo mắt, “Và em muốn vậy chứ?”.

“Max”, nàng bắt đầu trở nên thiếu kiên nhẫn, gắt lên. “Nếu như anh bận tâm thì cho đến lúc này việc tôi muốn hay không muốn dường như chẳng có ý nghĩa gì cả. Bây giờ nếu anh không phiền thì tôi phải làm việc”, nàng thô lỗ nói thêm trước khi quay mặt đi và nghe thấy tiếng cửa đóng sầm sau lưng.

Vai nàng sụp xuống kiệt sức sau khi gã bỏ đi, nước mắt nóng hổi rơi trên má. Tốt, lần này nàng đã không kết thúc trong vòng tay gã và một nụ hôn phải không? Không, lần này nàng đã nói với gã rằng nàng chỉ muốn gã rời xa không chỉ trang trại này mà cả đất nước này!

Với vai trò đại diện cho Jude Marshall của gã thì nàng thực sự muốn thế. Nhưng nếu là người đàn ông nàng yêu...!

Nàng từng nghĩ mối tình với Ben năm ngoái đã khiến nàng quá đau khổ khi phát hiện ra mục đích thật sự của anh ta là nhòm ngó trang trại này sau khi cha nàng mất. Anh ta không có ý tưởng kinh doanh như Jude Marshall - mà chỉ nghĩ rằng sẽ trở thành ông chủ nếu cưới một trong ba chị em nàng. Điều khiến nàng bị dẫn vật nhất là anh ta đã cố gắng tán tỉnh cả hai chị nàng nhưng đành phải bỏ cuộc trước khi chú tâm vào cô em út. Và nàng đã rơi vào bẫy của anh ta như một con ngốc!

Cũng giống như nàng đã lao vào cuộc tình với Max, nàng tự mĩa mai bản thân.

Và thậm chí ngay cả khi đã biết mục đích gã tới đây, nàng vẫn yêu Max. Gã sẽ không bao giờ biết nàng yêu gã nhiều thế nào.

Tóm lại, có lẽ Max càng sớm rời khỏi đây, mọi chuyện càng tốt đẹp hơn. Cho tất cả mọi người, nhưng tất nhiên tốt nhất là với January.

Chính vì thế, buổi tối nàng tỏ ra hết sức lạnh nhạt với gã khi cuối cùng cả hai cũng thu xếp đi thăm Josh cùng nhau.

Để được vào thăm anh rể của nàng không hề dễ dàng vì có cả đội ngũ cảnh sát bảo vệ Josh nghiêm ngặt. Nhưng thật may mắn, bác Lyn đã cố gắng thuyết phục họ cho phép một trong ba chị em nàng vào thăm đêm nay.

Trên thực tế January rất vui mừng vì có Max đi cùng, nàng đã hết sức choáng váng khi thấy khuôn mặt Josh. Anh ta bị đánh vô cùng dã man, một vết cắt dài và sâu ở thái dương bên trái và phải khâu rất nhiều mũi, một bên hàm thâm tím và một tay bị gãy, phải bó bột treo lủng lẳng trên cổ.

Chào“, anh ta vui vẻ. ”Cô vừa lỡ cơ hội gặp Sara, cuối cùng tôi đã xoay sở thuyết phục được cô ấy là tôi sẽ không chết trong khi cô ấy về nhà để tắm rửa và thay đồ, Josh rầu rĩ giải thích. “Xin chào lần nữa”, anh ta tươi cười với Max, mặc dù làm vậy khiến anh ta bị đau.

January cúi xuống hôn nhẹ lên phần má không bị bầm tím của anh ta, run rẩy hơn nàng nghĩ nhiều - ai có thể cố tình gây ra những vết thương khủng khiếp này chứ. Ngày nay, những trận đòn và cảnh phim bạo lực

được trình chiếu quá nhiều trên ti vi khiến mọi người trở nên trơ lì với chúng. Nhưng khi nhìn Josh bằng xương bằng thịt trong tình trạng tồi tệ này vì có kẻ nào đó cố tình tấn công anh ta...

“Bất cứ kẻ nào làm như vậy sẽ bị...”

“Đừng lo January, Sara đã kể ra tất cả các biện pháp trừng phạt rồi”, Josh nhún nhó cam đoan với nàng. “Và tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ thấy ánh mắt hung dữ của cô ấy cho tới ngày hôm qua!”, anh ta âu yếm nói thêm.

“Ngược lại, tôi đã biết January còn làm được hơn thế nữa”, Max bình thản chen vào.

January đưa mắt lờ gã sắc bén, má ửng hồng, nhớ lại lần đến căn hộ của gã ở khách sạn tối Chủ nhật, khi nàng hung hăng muốn đánh gã vì cho rằng gã lừa dối nàng.

“Và họ gọi đó là sự quyến rũ của phái đẹp!” Josh tham gia với vẻ trêu chọc. “Mang đến cho tôi một người đàn ông để đánh bất cứ lúc nào! Mặc dù không dã man như tôi hôm thứ Hai”, anh ta cau mày nghiêm túc. “Đồ con hoang! Hấn đánh tôi bằng đầu của một vật gì đó...”, anh ta đưa tay lên xoa vết thương ở trán, “...trước khi đá liên tục vào người khi tôi lăn lộn dưới đất!>

“Chắc không ai nói cho hấn ta biết về luật Queensbury [1]”, Max rít lên.

[1] Là bộ luật được áp dụng trong thi đấu Quyền Anh, có quy định “cấm các đòn vật nặng hoặc khiêng ném đối phương”.

Josh nở nụ cười biết ơn vì sự cố gắng pha trò của gã, “Tôi cho rằng nó không nằm trong từ điển của hấn ta, chắc chắn không”.

January ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường, vẫn còn sốc vì có kẻ đánh Josh kinh khủng thế.

Nhóm bạn họ đã luôn đi học cùng nhau. January và cô chị họ Sara, cùng với vài cô gái đồng trang lứa khác thường xuyên cùng Josh và đám bạn anh ta đi chơi đây đó. Không thể tin được điều tồi tệ này lại xảy ra với một người trong bọn họ...!

Bằng chứng cho thấy January choáng váng như thế nào là nàng không hề nhận thức được Max cũng đã ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh và nắm lấy tay nàng. Ngón tay gã siết chặt như thể trấn an nàng. Thực tế, trong thời điểm đau buồn như này thì các cử chỉ an ủi của con người rất đáng được hoan nghênh.

“May mắn là Sara đã quyết định cô ấy không quan tâm trông tôi xấu xí như thế nào trong ảnh cưới nên đám cưới vẫn được tiến hành vào thứ Bảy”, Josh nhẹ nhàng nói. “Họ sẽ cho tôi xuất viện vào ngày mai”, anh ta sung sướng nói thêm.

“Có bất kỳ manh mối nào liên quan tới kẻ đã tấn công anh không?” Max hỏi vẻ nghiêm túc.

“Không chút nào”, Josh chán nản trả lời. “Hắn đội mũ trùm kín đầu hoặc thứ gì đó đại loại như vậy nên tôi không nhìn được mặt hắn. Điều duy nhất có thể nói với cảnh sát là tôi nghĩ mình đã nghe giọng nói của gã ở đâu đó.”

January mở to mắt ngờ vực. Josh thực sự biết kẻ tấn công anh ấy ư?

“Liệu nó có vẻ giống giọng của tôi không?” Max lạnh lùng gợi ý.

Josh lúng túng bởi câu hỏi này, “Cái gì?”.

“Đừng bận tâm”, Max thô lỗ gạt đi.

Trong khi đó, gã thậm chí còn không thèm nhìn January! Mặc kệ nàng, không thèm đếm xỉa đến lời xin lỗi của nàng, rõ ràng Max vẫn không tha thứ cho nàng vì đã có suy nghĩ đó. Nhưng làm sao nàng có thể trách móc gã...?

“Tôi không thể nhớ được mình đã nghe nó ở đâu”, Josh vẫn tỏ ra thất vọng “Tôi đã cố gắng và cố gắng nhớ lại, nhưng nó vẫn chạy trốn khỏi đầu tôi. Tôi chỉ biết mình đã từng nghe nó trước đây. Ở đâu đó.” Anh ta lắc đầu buồn rầu vì trí nhớ của bản thân.

“Tôi e là đã tới giờ anh Williams cần nghỉ ngơi rồi”, cô y tá liếc xéo qua phòng nhắc nhở bọn họ.

Josh nhăn nhó. “Tôi chả làm gì ngoài việc nằm trên giường kể từ lúc vào đây. Tôi sẽ rất sung sướng được về nhà vào ngày mai.”

“Tôi tin là Sara sẽ rất vui mừng được đón anh ở đó.” January nhào tới hôn tạm biệt anh ta trước khi đứng lên và kinh ngạc nhận ra Max vẫn nắm chặt tay nàng khi đứng lên chuẩn bị ra về.

“Chúc anh mau khỏe”, gã nói với Josh khi họ bắt tay nhau>“Hẹn gặp cả hai vào thứ Bảy”, Josh nói với theo khi cả hai đã rời đi, “Tại đám cưới nhé”.

Hiển nhiên là Josh mong Max sẽ tới dự đám cưới cùng nàng. Nhưng khi chứng kiến họ cùng nhau tới đây và còn nắm tay nữa thì chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả...?

“January, đừng lo lắng thế chứ”, Max trêu đùa khi thấy vẻ mặt cau có của nàng. “Tôi dám chắc Josh sẽ không chú ý đến sự vắng mặt của tôi trong đám khách mời đâu.”

Chết tiệt, chẳng lẽ nàng lại tỏ thái độ nàng không muốn gã tới đám cưới rõ ràng đến thế sao? Lay Chúa, anh ta cứ như thể là yêu tinh vậy. Nhưng, có thể với January, anh ta là...?

“Tôi vừa đặt ra ình một điều luật mới”, gã tiếp tục khi thấy nàng im lặng, “là không bao giờ tới nơi mà tôi không được chào đón!”.

Tức là toàn bộ khu vực này nếu chị em Calendar muốn thế!

“Max.”

“Đừng nói gì cả, January”, gã ngắt lời ngay khi họ bước ra ngoài bệnh viện. “Thực sự tôi đã có một ngày quá mệt mỏi rồi! Tôi sẽ gặp em sau”>, gã thô lỗ nói thêm.

Nàng cau mày bối rối. “Anh không muốn tôi chờ về khách sạn à?”

Kỳ thực gã quên khuấy là January đã đến khách sạn đón gã tới bệnh viện. Nhưng điều đó cũng không thay đổi ý định muốn ở một mình của gã.

“Tôi sẽ đi bộ”, gã kiên quyết, dựng cổ áo khoác lên nhằm chống chọi với những cơn gió lạnh cắt da.

“Nhưng...”

“Đi ngay, January”, gã gắt lên, đôi mắt xanh dương sáng rực cảnh cáo.Quả thực giọng nói khắc nghiệt của gã khiến nàng cảm thấy nao núng, đôi mắt xám tuyệt đẹp tràn ngập nước mắt. Nhưng đồng thời, gã cũng nhận ra cho đến khi biết chính xác mình phải làm gì tiếp theo, thì tốt hơn hết là nên tránh xa January. Gã không thể suy nghĩ sáng suốt khi ở cạnh nàng!

“Josh đã dần hồi phục phải không”, giọng gã khàn hẳn đi. “Bị đánh khá nặng”, gã buồn rầu thừa nhận. “Nhưng anh ta còn trẻ nên sẽ nhanh chóng bình phục thôi.”

“Về thể chất thì đúng thế.” Nàng chậm rãi gật đầu, “Nhưng...”.

“Về những mặt khác cũng thế”, Max cứng rắn cắt ngang. “Tôi tin chắc là chị họ Sara của em cũng chắc chắn vậy!”

January cười, dường như đây là nụ cười đầu tiên trong ngày của nàng. Nhiều hơn mong đợi của Max. Gã không thích thú với ý nghĩ việc này khiến nàng buồn rầu. Hay đúng hơn là gã không thích bất cứ điều gì khiến January không vui...

“Tôi phải đi đây”, gã lạnh lùng nhắc lại. “Lái xe cẩn thận nhé”, gã không cưỡng được dặn dò thêm. Đường xá đã được dọn sạch tuyết lúc h trang trại, nhưng lái xe vào lúc đêm khuya vẫn rất nguy hiểm. Và gã vẫn còn bị ám ảnh bởi lần January đâm xe xuống rãnh vừa rồi!

“Tất nhiên”, nàng hồ hững trả lời. “Cẩn thận”, nàng đột ngột nói thêm trước khi quay ngoắt đi tới chỗ đậu xe.

Max đứng yên nhìn nàng rời đi, tự nhủ có thể đây là lần cuối cùng gã được trông thấy nàng. Gã có vài thứ cần phải làm và kết luận logic của chuỗi suy nghĩ này có thể là nàng sẽ được toại nguyện, còn gã sẽ quay trở về Mỹ.

Nàng vẫy tay chào khi lái xe ra khỏi bãi đậu, vẫn xanh xao vì sốc bởi hình dạng của Josh, nhưng xinh đẹp khác thường.

Max đứng đợi ở vỉa hè cho đến khi chiếc xe hoàn toàn khuất khỏi tầm mắt, miễn cưỡng gạt đi hình ảnh có thể là cuối cùng về nàng.

Trước đó, gã đã từng cam đoan với nàng là Jude sẽ không bao giờ sa thải gã. Nhưng với việc để cho vấn đề riêng tư cản trở vụ đầu tư mới nhất của Jude, gã băn khoăn liệu mình có bị cho nghỉ hay không. Chuyện gì sẽ xảy ra thì gã không biết, nhưng một điều gã biết rất rõ: Gã đã không còn là người tận tâm một trăm phần trăm với Tập đoàn Marshall nữa.

Sau bao nhiêu năm gắn bó với công ty như một phần quan trọng trong cuộc đời, giờ phải quyết định như vậy mới khó khăn làm sao!

Và gã cần thời gian, thời gian cho riêng mình để suy nghĩ và quyết định nên làm gì.

Dù vậy, đi bộ về khách sạn có lẽ không phải là ý tưởng hay ho, gã buồn bực thừa nhận sau khi đã phải lê bước khó nhọc trong băng tuyết hàng nửa giờ đồng hồ và phải ngâm mình trong bồn tắm nước nóng khoảng một tiếng để xua tan giá lạnh.

Chuông điện thoại reo vang khi gã đang nằm trong bồn, nhưng đoán là Jude gọi lại nên gã lơ đi. Cuộc đi bộ vừa rồi không giúp làm sáng tỏ những ý nghĩ ngổn ngang trong đầu gã!

“Anh không lúc nào ở nhà sao?” Gã mỉm cười với John khi bước vào quầy bar hai tiếng sau đó, quyết định rằng một chút rượu có lẽ là thứ gã cần để làm ấm người.

Anh chàng cười toe toét, “Tôi nghĩ đây là nhà mình rồi!”

Max cười êm ái lúc gọi đồ ng. Ít nhất John cũng luôn luôn niềm nở chào đón gã - hơn bất kỳ người nào trong cái thị trấn này!

Dù vậy, nếu suy nghĩ kỹ thì cũng thật đáng buồn khi người duy nhất ở đây luôn có gương mặt thân thiện với gã lại là người phục vụ quầy bar!

John đặt ly rượu whisky xuống trước mặt gã, “Tôi lấy làm ngạc nhiên là anh vẫn còn ở đây”.

Max nhún vai và lắng đi, “Công việc của tôi kéo dài hơn dự kiến một chút”.

Gã vẫn chưa có quyết định cụ thể về những kế hoạch sắp tới, nên gã tắt điện thoại để Jude không thể làm phiền. Gã cần yên tĩnh suy nghĩ mà không ảnh hưởng bởi bất cứ thứ gì.

John cau mặt. “Với tình trạng bão tuyết thế này thì chẳng làm gì được. Tôi... À... Ồ...”, anh ta lẩm bẩm chán nản. “Meridew lại vắng vẻ quanh đây”, anh ta nói nhỏ khi thấy vẻ mặt thất vọng của Max. “Dù tôi nghỉ hai đêm vừa rồi, nhưng có vẻ ông ta lại đi lang thang quanh khách sạn suốt cả tuần với vẻ mặt cau kỉnh!”

John đi tới lau các kệ phía sau, cố tỏ ra bận rộn lúc viên quản lý “đi tuần” qua chỗ họ.

“Ngài Golding! Tôi tin là ngài vẫn cảm thấy thích thú với kỳ nghỉ ở đây.”

Max quay sang Peter Meridew, mắt gã nheo lại khi thấy cánh tay phải của ông ta bị quấn băng. “Tất nhiên r”, gã cam đoan một cách trôi chảy. “Ông vừa gây lộn à?”, gã chỉ cánh tay bị băng hỏi.

Khuôn mặt viên quản lý trở nên đỏ rực. “Chỉ bong gân thôi”, ông ta trả lời qua quýt. “À, nếu không có gì tôi có thể giúp ngài...” Ông ta định rời đi.

“Tôi không nói là không”, Max nhẹ nhàng nói phía sau ông ta, một ý nghĩ đáng sợ đang dần thành hình trong đầu gã.

Josh khẳng định anh ta từng nghe giọng nói của kẻ tấn công ở đâu đó, chẳng phải Peter Meridew đã có vài lời với Josh và đám bạn anh ta về vụ gây rối của họ tối thứ Bảy vừa rồi đó sao? Và sự thực là viên quản lý này cũng thường xuyên vắng vẻ xung quanh lúc January đang hát ở quầy bar... Thêm một điểm đáng ngờ nữa là cánh tay phải của ông ta đang bị băng bó và nếu xâu chuỗi chúng lại thì...?

Suy luận là tất cả những gì mi có, Max à, một ông già!

Và với vai trò là một luật sư, gã hẳn phải biết rõ điều đó.

“Sao?”, viên quản lý tươi cười.

Sao... Cái gì? Theo bản năng, gã đã gọi ông ta lại và bây giờ gã chẳng biết phải nói gì cả.

“Ồ... Có thể tôi sẽ rời khỏi đây trong một hai ngày tới”, gã lắp liếm. Chẳng ra đâu vào đâu hết, gã biết vậy nhưng lại không nghĩ ra bất kỳ điều gì để nói vào lúc này.

“Không vấn đề gì, ngài Golding”, viên quản lý cam đoan. “Ngài chỉ cần gọi xuống quầy lễ tân vào buổi sáng ngài rời đi và họ sẽ chuẩn bị hóa đơn sẵn sàng lúc ngài đi xuống.”

“Cảm ơn”, Max gật đầu với một nụ cười khinh khỉnh.

“Thật buồn khi nghe thấy thế”, John lẩm bẩm khi viên quản lý đã đi khỏi. “Với công việc này, rất hiếm khi tôi được gặp một người hai đêm liên tiếp, ở một mình suốt cả tuần”, anh tabuồn ru giải thích.

Max cau mày, biết rõ công việc của gã chẳng tiến triển chút nào. Trừ Jude và hai nhân viên chính thức khác, gã cũng hiếm khi gặp gỡ ai đến hai lần. Nhưng chị em nhà Calendar với quyết tâm không bán trang trại của họ là một ngoại lệ hơn là thói quen thông thường.

“Vậy thực sự chuyện gì đã xảy ra với cái tay của Meridew?” gã gọi chuyện.

“À...” John cười toe toét vẽ thào chuyện. “Ông ta nói là bị bong gân khi đang kê mấy cái tủ đồ, nhưng tất cả chúng tôi đều cho là bà Meridew đã đánh hoặc quăng thứ gì đó vào ông ta!”

Max rướn cặp lông mày đen nhánh lên, “Có bà Meridew sao?”.

“Ồ, vâng”, người phục vụ xác nhận với vẻ mặt xúc động. “Ông ấy thường đưa bà ta tới buổi tiệc Giáng sinh được tổ chức cho nhân viên, đó là một mụ đàn bà đánh đá, anh sẽ mong không bao giờ gặp phải. Bà ta cao to gấp đôi Meridew, chắc chắn là chủ trong nhà. Có lẽ vì thế mà ông ta luôn hách dịch ở đây!”, anh taủ rủ kết luận.

Nếu trong hoàn cảnh khác, Max sẽ cảm thấy câu chuyện của người phục vụ về cuộc sống hôn nhân của Meridew thật buồn cười. Nhưng trong lúc này...

Josh nói là đã nghe giọng của gã tấn công anh ta dù không nhớ là ở đâu. Rõ ràng Peter Meridew đã để mất đến January. Ông ta cũng có mặt trong phòng lúc Josh hôn nạng. Ông ta đã đi quanh quần cả tuần với bộ mặt cáu kỉnh. Đồng thời ông ta lại bị thương ở một cánh tay. Và mụ vợ ghê gớm có lẽ đã khiến cuộc sống ở nhà của ông ta vô cùng khổ sở.

Vẫn chỉ là suy diễn nhưng chắc chắn sẽ giúp ích để điều tra sâu hơn.

“Tôi phải về phòng và gọi điện thoại”, gã nói với John nống nốt ngụm whisky cuối cùng. “Chúc vui vẻ với thời gian còn lại của buổi tối nhé”, gã đùa cợt.

“Không có khả năng đó đâu!” John nhún nhó mặt mày.

Max mỉm cười đồng cảm, rời quầy bar trở về căn hộ của gã. Vẫn còn một số thông tin gã cần xác minh trước khi gọi điện cho cảnh sát, nhưng nếu lập luận của gã là đúng...!

May là người nhận cú điện thoại gọi đến trang trại Calendar, giọng nói tháo vát của cô dễ dàng phân biệt với giọng khàn khàn của January và giọng châm chọc của March.

“Chào May, Max đây”, gã vội nói. “Tôi có thể nói chuyện với January được không?”

“Nó không có ở đây”, May trả lời gã và dường như có vẻ thỏa mãn trong giọng nói của mình.

Max nhăn mày bởi sự kích động, “Cô ấy đi đâu?”.

“Max...”

“May, tôi cần phải biết”, gã nghiêm túc nói.

“Tại sao?”, cô ngờ vực hỏi lại.

Bởi vì gã cho rằng January có thể là tâm điểm của cuộc tấn công mới nhất. Bởi vì gã nghi ngờ viên quản lý khách sạn là kẻ đã tấn công. Bởi vì gã cần biết January đang ở đâu lúc này để gã có thể yên tâm là nàng không gặp nguy hiểm!

Nhưng gã không thể giải thích cho May bất kỳ ý nghĩ nào mà không làm cô hoảng sợ, có thể điều đó là không cần thiết!

“Tôi vừa nghe tiếng xe ở ngoài sân”, May cúi kính nói, “Anh chờ máy một chút...”.

Max đợi điện thoại tới hơn một phút và bắt đầu băn khoăn liệu có phải January từ chối nghe điện thoại hay không. Nhưng gã không thể trách cứ nàng, lúc tối họ đã chia tay nhau không mấy vui vẻ!

“Tôi đây”, cuối cùng thì January cũng nhắc máy và thận trọng trả lời.

Max thở phào nhẹ nhõm khi nghe giọng nói của nàng. Dù Peter Meridew vẫn đang làm việc tại khách sạn, nhưng gã vẫn cảm thấy lo ngại cho sự an toàn của January.

“Em đã đi đâu thế?”, những suy luận vừa rồi khiến gã hết sức lo lắng và cao giọng hơn dự định. “Tôi nghĩ em đi thẳng về nhà chứ.” Gã cố gắng nói nhẹ nhàng hơn.

“Tôi ghé qua thăm Sara, nhưng đó không phải việc của anh”, nàng lạnh lùng.

“Cô ấy thế nào?”, gã hỏi han.

“Như anh mong muốn, rất đau khổ”, January chỉ trích gay gắt.

Gã sẽ đau khổ gấp đôi nếu như January là người bị tấn công và nỗi lo sợ của gã thành sự thực!

“Max, tại sao anh gọi điện cho tôi?”, nàng nóng nảy hỏi.

Gã thở dài, qua giọng nói của nàng gã biết nàng đang rất bức bối, có lẽ là do sự thô lỗ của gã lúc tối. Tội chỉ muốn hỏi em một câu thôi, January”, gã nói nhanh.

“Max...”

“January, chỉ một câu thôi”, gã kiên quyết khi thấy nàng tỏ ra không kiên nhẫn, “Sau đó, tôi sẽ không làm phiền em nữa. Ít nhất là trong đêm nay...!”.

Nàng im lặng hồi lâu, trước khi thận trọng đồng ý, “Thôi được, chỉ một câu thôi đấy”.

“Em làm việc ở khách sạn được bao lâu rồi?”

” Bao lâu? Max!“, nàng thì thầm chán nản, ”Chuyện quái này quan trọng gì cơ chứ?“

Nó sẽ trở nên cực kỳ quan trọng nếu suy luận của gã là đúng. Nhưng không định nói cho nàng biết để tránh làm nàng sợ hãi.

“Tôi chỉ muốn biết thôi”, gã lảng tránh.

January thở dài đầu hàng. “Khoảng bảy tháng”, nàng cúi kính. “Đúng rồi, là bảy tháng”, nàng xác nhận. “Tôi bắt đầu làm vào khoảng tháng Năm. Nhưng sao?”

“Đó là tất cả những gì tôi muốn biết”, gã nhanh nhẩu cắt ngang, đầu óc bắt đầu hoạt động.

Bảy tháng. Bảy vụ tấn công. Có vẻ từ sự nghi ngờ thái quá của gã bây giờ đã dẫn đến một giả thiết khủng khiếp.

“Max...”

“Tôi đã hứa là chỉ hỏi một câu thôi, January”, gã tươi tỉnh nói. “Hãy tận hưởng thời gian còn lại của buổi tối nhé!” Gã nhanh chóng cúp máy trước khi nàng kịp hỏi thêm. >Và chắc chắn nàng sẽ làm vậy! Nhưng lúc này chưa phải là thời điểm thuận lợi để có thể cho nàng biết những nghi ngờ của gã về Peter Meridew. Điều đó chỉ khiến nàng thêm sợ hãi và lo lắng.

Nó cũng là nguyên nhân khiến gã băn khoăn phải làm gì tiếp theo!

Tất nhiên không loại trừ khả năng là gã đã phản ứng thái quá, đã đặt ra những tình huống mà đơn giản là không có thật. Tóm lại, tất cả những chứng cứ gã có là sáu nạn nhân trước đó là phụ nữ, chỉ có Josh là ngoại lệ.

Gã nên đến gặp cảnh sát để nói về suy luận của mình, hay nên chờ cơ hội khác? Nhưng thời gian không phải là thứ gã dư thừa!

Một điều gã biết chắc chắn là ý nghĩ trở về Mỹ của gã sẽ bị hoãn lại, gã không định đi bất cứ đâu cho đến khi tình hình khả quan sự thật được phơi bày!

Cho đến khi gã biết rằng January đã được an toàn...

11. Chương 11

“Vẫn ở đây à?” January chào Max một cách thô lỗ khi nàng tới chỗ làm tối thứ Năm và phát hiện gã vẫn đang ngồi ở quầy bar. “Anh không tìm ra bà già đáng thương nào để quăng ra khỏi nhà và ném vào tuyết nữa sao?”, nàng xỏ xiên. “Chào buổi tối, John”, nàng cười thân thiện với anh ta lúc bước về phía cái đàn.

Tâm trạng nàng vẫn đang đan xen giữa cảm giác buồn bực và hoang mang từ cuộc điện thoại của Max đêm qua. Nhưng chủ yếu là cảm giác bực bội, tức tối vì gã dám tra hỏi nàng đã đi đâu hơn là sự hoang mang liên quan tới câu hỏi kỳ lạ chẳng ăn nhập gì của gã.

“Chúc em một buổi tối vui vẻ, January”, Max dài giọng khi xoay người trên ghế bar để nhìn nàng. “Và, trừ khi tôi nhầm lẫn, hiện giờ đã chẳng còn tuyết để tôi quăng bà già đáng thương đó vào, chúng tan thành nước hết rồi!”

“Sếp anh định biến vùng Hanworth Manor thành một khách sạn và một khu liên hợp thể dục thể thao phải không?”, nàng châm chọc, rồi cuộc March đã điều tra được thông tin mà họ cần. “Max, đây là Yorkshire chứ không phải miền nam nước Pháp!”

Cặp lông mày gã rướn cao, đôi mắt xanh dương tràn ngập sự chế giễu. “Em không cho rằng người dân ở Yorkshire cũng cần khỏe mạnh và xinh đẹp sao?”

“Ngược lại, tôi tin là họ cần”, nàng cau có. Tôi chỉ nghĩ sếp anh đã không nghiên cứu kỹ thời tiết ở đây. Trận bão tuyết hai ngày vừa rồi là thời tiết điển hình cho khoảng thời gian này trong năm!”

Một khách sạn và một khu liên hợp thể dục thể thao với phòng ở hạng sang cũng như một phòng thể hình, bể bơi trong nhà và dịch vụ chủ yếu là một sân golf mười tám lỗ - mà theo thông tin March có được trên kế hoạch sơ bộ thì trang trại của bọn họ nằm giữa sân golf này.

Max lắc đầu, “Đó chỉ là ý kiến riêng của em thôi, January”.

“Trái lại, đó không phải là suy nghĩ của mình tôi”, nàng đáp trả với vẻ đắc thắng, thông tin March có được là từ “nguồn đáng tin cậy”. Nàng không định nói cho Max biết nguồn tin này vì gã và Jude Marshall - dù nàng mới biết sơ sơ về anh ta - là những kẻ sẽ không dễ yên cho người đã phát tán thông tin về dự án Hanworth Manor nếu họ tìm ra người đó. “Các anh sẽ gặp phải ý kiến phản đối của người dân nơi này”, nàng nói thêm đầy thách thức.

Tuy thế, nàng cũng không dám chắc điều đó sẽ đúng trong trường hợp này...

Tỉ lệ thất nghiệp ở đây đang ở mức khá cao và dự án này hứa hẹn sẽ mang lại nhiều cơ hội việc làm ọi người. Nhưng nàng quyết định không nói với Max điều này!

“Không nghi ngờ người phản đối ác liệt nhất sẽ là em nhàCalendar”, Max châm chọc một cách hài hước.

“Không nghi ngờ”, nàng lặp lại với vẻ giễu cợt. “Không hiểu sao tôi luôn nghĩ đám bò và cừu của chúng tôi sẽ không thích thú với viễn cảnh những quả bóng golf bay vù vù trên đầu khi chúng đang cố gắng gặm cỏ!”

Max nheo mắt cảnh cáo, “Có lẽ chúng ta sẽ trao đổi về vấn đề này vào lúc khác”.

“Đúng vậy, thay vào đó, chúng ta nên nói về cuộc điện thoại kỳ quặc của anh đêm qua”, nàng cắt ngang, một lần nữa cao giọng thách thức.

Khuôn mặt gã trở nên dữ tợn khi bước về phía nàng. “Tôi thực sự không mong muốn em hét lên cho cả thế giới biết về cuộc nói chuyện riêng của chúng ta”, gã thầm thì cay nghiệt, đảo mắt nhìn xung quanh nhẩn nhẩn.

Hiện có vài người trong quầy bar ngoài họ, John ở phía sau quầy và một đôi trai gái đang ngồi ở góc phòng rõ ràng chẳng để ý đến ai, họ còn mãi thì thảo và trao nhau những nụ hôn. Thật khó để nói đó là “cả thế giới”!

January nhún vai bất cần. “Sao?”, nàng nhẹ giọng thúc giục, rướn cặp lông mày đen mượt lên dò hỏi. “Điều gì khiến anh quan tâm về thời gian tôi bắt đầu làm việc ở đây?”

“Tôi chỉ tò mò thôi”, gã nhún vai.

January cau mày tỏ vẻ khó hiểu, “Anh tò mò sao?”.

“Ừ”, gã trả lời qua loa. “Em nên chuẩn bị hát đi?”, gã đánh trống lảng. “John cho tôi biết Peter Meridew đang có tâm trạng xấu cả tuần nay rồi.”

Nàng biết điều này từ lúc bước nhanh qua phòng lễ tân và viên quản lý đã chỉ vào đồng hồ đeo tay của ông ta ngụ ý là nàng đã đến muộn năm phút! Nàng liếc nhìn Max với vẻ bất mãn. “Có lẽ anh nên bớt thời gian tán chuyện với nhân viên khách sạn và tập trung vào công việc mà anh được trả lương đi!”

Miệng gã cong lên thành một nụ cười. “Chị em nhà Calendar là nhiệm vụ của tôi lúc này và em là một người trong đó...”

Hay nói cách khác, gã không định đi đâu mà sẽ ngồi đây cho hết buổi tối.

Tốt!

Nhưng quầy bar dần dần chật kín, hầu hết mọi người đều rất sung sướng được ra ngoài vào buổi tối sau trận bão tuyết vừa rồi và January gần như phớt lờ Max suốt buổi. Suy cho cùng thì anh ta không thể lãng vãng ở Yorkshire mãi được, January tự an ủi bản thân.

Anh ta đã quá rầy và làm phiền nàng quá đủ rồi!

“Tôi tiễn em ra chỗ đậu xe nhé”, gã đề nghị khi nàng đang thu dọn đồ đạc lúc buổi làm việc, mọi người đã lần lượt ra về.

Không bao giờ sau những gì xảy ra ở lần chia tay hôm trước.

“Không cần thiết”, nàng nhẹ nhàng từ chối và hoan hỉ nói thêm, “John đã ngờ ý sẽ đi cùng tôi”.

“Trừ phi cô thích đi cùng ngài Golding hơn”, John ngượng nghịu xen vào, đóng quầy lại. “Tôi chỉ nghĩ sau những gì xảy ra tối thứ Hai vừa rồi...” anh ta nhún vai.

“Đúng vậy”, Max đồng tình nói với anh ta. “Em thấy không January, tôi không phải là người duy nhất cho rằng em nên cẩn thận hơn!”

Nếu anh ta có cảm thấy bức bối vì bị chơi xỏ như này thì chắc chắn cũng sẽ không thể hiện ra mặt, January bất mãn thầm nghĩ. Rồi nhận ra mình thật lỗ bịch. Nàng đã cố tình chấp nhận lời đề nghị của John vì không muốn đi cùng Max - và bây giờ lại cảm thấy giận dữ vì gã không cố gắng hơn nữa!

“Tôi tin chắc mình sẽ ổn thôi”, nàng gắt gỏng với Max.

Max nhún vai, “Cẩn tắc vô ưu”.

Nàng ngược mắt nhìn trời đáp lại, “Đêm đã quá khuya cho những lời sáo rỗng!”.

Gã lặng lẽ mỉm cười trước khi quay qua người phục vụ quầy bar. “Hãy chắc chắn là anh nhìn thấy cô ấy vào xe và lái đi đúng hướng nhé John, cô ấy có sở thích đâm vào đầu đó!”

Nàng rít lên, “Anh...”.

“Ngủ ngon nhé, January.” Max cúi đầu hôn nhẹ lên môi nàng. “Tôi tin tưởng giao cô ấy cho anh đấy, John”, gã thích thú nói với anh ta.

Nàng ném cho gã một cái nhìn giận dữ trước khi sải bước rời khỏi quầy bar, John cố gắng theo kịp nàng. Có vẻ chân trái của anh ta bị đau nên đi lại hơi khó khăn.

“Tôi bị trẹo mắt cá chân lúc chơi đá bóng cuối tuần vừa rồi”, John nhấn nhó giải thích khi January đi chậm lại để “Nó khiến tôi nhận ra mình đã quá già với môn thể thao này!”, John than thở.

January không thể đoán đúng tuổi anh ta. Mái tóc hơi bạc nhưng khuôn mặt lại như trẻ con, anh ta có thể nằm đâu đó trong quãng từ hai mươi đến bốn mươi tuổi.

“Anh có thể chơi nó chừng nào vẫn còn thích.” Nàng mỉm cười, vẫn còn trông thấy Max khi anh ta bước vào thang máy. “Tôi...”

“January...?”

Nàng quay lại và thấy Peter Meridew đang bước về phía mình. Điều cuối cùng nàng mong muốn sau một buổi tối mệt mỏi!

“Tôi cần nói chuyện riêng với cô, Calendar”, viên quản lý quay sang John với cái nhìn hàm ý bảo anh ta đi.

John nhìn nàng nhăn mặt vẻ tiếc nuối. “January, ngài Meridew, tôi sẽ gặp lại cả hai vào ngày mai.” Anh ta gạt đầu, tỏ ra miễn cưỡng rời đi.

Nàng đã làm gì sai nhỉ? January băn khoăn. Được, cứ cho là nàng đã đến muộn năm phút, nhưng do đêm nay quầy bar đặc biệt đông đúc nên nàng phải hát thêm mười lăm phút nữa...

“Cô có muốn vào văn phòng tôi không?” Peter Meridew cứng nhắc nói.

Và chắc chắn là nàng không muốn! Lạy Chúa, lúc này đã là một rưỡi sáng và nàng phải về nhà, dù người đàn ông này thích ở ngoài càng lâu càng tốt. Hầu hết nhân viên đều rỉ tai nhau là Peter Meridew thường xuyên ở lại rất lâu sau giờ làm vì muốn tránh bà vợ ghê gớm đang đợi ở nhà. Bình thường nàng sẽ cảm thấy tội nghiệp cho cuộc sống gia đình không hạnh phúc của ông ta, nhưng bị làm phiền vào lúc một rưỡi sáng thì sự cảm thông của nàng đã gần như biến mất!

“Liệu ngài có thể để đến tối mai được không?”, nàng nhẹ nhàng

Nét mặt ông ta đanh lại. “Hôm nay cảnh sát đã đến tìm tôi về các vụ tấn công diễn ra trong khu vực”, ông ta nói ngắn gọn, rõ ràng rất bức bối vì cảnh sát đến khách sạn của ông ta dù với bất cứ lý do gì.

January băn khoăn, “Nhưng có liên quan gì đến tôi?”.

“Với cá nhân cô thì không”, ông ta thừa nhận. “Tuy nhiên, họ đề nghị chúng tôi nên thay đổi chính sách để đảm bảo an toàn cho nhân viên.”

Không hiểu sao January cảm thấy không thích giọng điệu của...! Hơn nữa, nó cực kỳ giống...?

“Vâng?”, nàng thận trọng đáp lại.

Peter Meridew cúi nhẹ đầu, “Tôi e là, cho đến khi kẻ tấn công bị bắt và tổng giam, chúng tôi phải tạm dừng hợp đồng với cô”.

“Sao cơ?” January thở dốc, không nhận ra bất cứ mối liên quan nào giữa công việc của nàng và các vụ tấn công.

Viên quản lý mím chặt môi. “Đúng vậy. Tất nhiên cô sẽ làm hết tuần này”, ông ta vội vã nói thêm.

“Ngài thật tốt bụng”, January lẩm bẩm, quá mệt mỏi - và tức giận - để có hứng thú tỏ ra lịch sự hơn. Thêm nữa, người đàn ông này đã thực sự cho nàng nghỉ việc cuối tuần này!

“Tôi cũng chẳng sung sướng gì hơn cô.” Peter Meridew thở dài. “Chúng tôi thực sự hài lòng với công việc của cô. Nhưng hình như có một vị khách đã khiếu nại là cô thường phải rời khách sạn một mình vào lúc trời rất khuya ba lần một tuần...”

“Một vị khách...?” January vội cắt ngang, đưa mắt nhìn thang máy và tin là Max đã đi lên dãy buồng của gã. Nhưng nàng cũng dễ dàng đoán người khách” đưa ra phản nàn đó là ai.

Hay đoán ra tại sao anh ta lại làm như vậy! Anh ta thực sự là người của Jude Marshall phải không, quyết tâm làm chị em nàng phá sản nếu không có cách nào mua được trang trại của họ? Trước hết là khiến nàng bị mất việc và sau đó chắc chắn sẽ tới lượt March. Đúng, đó chính xác là kế hoạch của anh ta.

Nàng mỉm cười thân thiện với Peter Meridew. “Tôi tin là cảnh sát không có quyền yêu cầu ngài sa thải tôi phải không?”

“Tôi không sa thải cô, January.” Viên quản lý tỏ ra bối rối với ý kiến đó của nàng. “Nhưng sau khi cân nhắc, tôi cho rằng đó là cách tốt nhất để giải quyết vấn đề. Tại thời điểm này”, ông ta vội nói thêm. “Tất nhiên chúng tôi cũng không muốn mất cô.”

Không, nàng dám cá là họ không muốn; nàng chưa, không bao giờ từ chối bất cứ việc gì được yêu cầu, hoặc đến biểu diễn trong những dịp đặc biệt nếu cần thiết và tiền công cũng thực sự không phải là cao. Nhưng nàng cần việc làm này để có thể duy trì trang trại. Nghĩ về trang trại lại khiến nàng liên tưởng ngay đến Max Golding...!

Nàng cố gắng giữ bình tĩnh. “Họ có nói cho ngài là vị khách nào phản nàn không?”, nàng tỏ ra quan tâm.

“Tôi cũng có hỏi, nhưng... họ không muốn nói”, Peter Meridew găm giữ, hiển nhiên là rất bức bối vì viên cảnh sát không chịu hé răng về chuyện này. “Tuy nhiên, tôi thừa nhận làm vậy sẽ giúp cô an toàn hơn, và như thế...”

“Ngài sẽ phải dừng công việc của tôi”, January tiếp lời một cách căng thẳng. “Và tôi không thể làm khác được”, nàng thất vọng.

Về mặt ông ta dịu lại, “January”.

“Không sao, Peter”, nàng v, lắc đầu. “Tôi hoàn toàn hiểu nỗi khó xử của ngài” Và ai đã đặt ông ta - và cả nàng - vào tình thế này! “Nếu không còn gì nữa thì tôi phải về nhà bây giờ...?”

“Không có gì”, ông ta đồng ý, cảm thấy nhẹ nhõm vì nàng không đòi co thêm về vấn đề này và gợi ý, “Có lẽ tôi nên hộ tống cô ra xe”.

January dứt khoát lắc đầu, “Tôi có một vài việc cần phải làm trước đã, nhưng cảm ơn ngài”.

N>u Max nghĩ rằng nàng chịu để yên cho anh ta làm vậy thì hẳn anh ta sẽ cực kỳ ngạc nhiên. Vì bây giờ nàng sẽ lập tức lên dãy phòng sang trọng và nói cho anh ta biết chính xác những gì nàng nghĩ về con người và âm mưu bẩn thỉu đó của anh ta.

Lo lắng về sự an toàn của nàng, hừ!

Nếu trong hoàn cảnh khác thì hẳn Max sẽ hết sức vui mừng khi thấy January gõ cửa căn hộ của gã vào lúc một rưỡi sáng. Nhưng chỉ cần liếc qua sắc mặt giận dữ của nàng, đôi mắt màu xám tóe lửa, sự giận dữ quá mức khiến hai má nàng đỏ bừng dù khuôn mặt tái nhợt, cũng đủ cho gã biết nàng không tới đây trong hòa bình!

“Em có muốn vào không? À, em muốn”, gã lăm bắm giữu cọt khi nàng lách qua người gã đi vào trong, rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại, đi theo nàng vào phòng, cảm thấy vui mừng là giờ gã có thể dừng kiểm tra thư điện tử hơn là đi thẳng vào giường ngủ; có nhảm lẫn nào đó hết sức nghiêm trọng. Tức là có gì đó đã xảy ra từ khi họ chia tay nhau mười lăm phút trước; không phải là January quá say mê gã mà là đang cực kỳ tức giận!

“Uống chút gì không?”, gã đề nghị với vẻ đầy hy vọng.

“Không”, nàng từ chối thẳng thừng. “Nhưng cứ tiếp tục... với may mắn nào đó, tôi hy vọng nó sẽ làm anh chết ngạt!”

“Hừm, nếu vậy tôi nghĩ mình cũng sẽ không uống gì hết”, gã dài giọng cảnh giác.

Chuyện quái gì đã xảy ra trong mười lăm phút vừa rồi? Lần cuối gã gặp January là nàng đang bước ra cửa cùng với John.

“Thật đáng tiếc”, January gần giọng, ném cho gã cái nhìn khinh bỉ. “Tôi vừa có một cuộc trao đổi thân mật với Peter Meridew.”

“Cái gì?” Về cảnh giác của Max chuyển thành sự sững sờ.

January đã không về cùng John?

Chết tiệt, lẽ ra gã phải đợi đến khi nàng đã vào xe an toàn, Max thầm trách bản thân, gã nên...

“Anh đã nghe rồi đấy”, January cáo buộc. “Anh chắc sẽ rất vui mừng nếu biết ông ta đã sa thải tôi!”

“Ông ta làm gì?”, nếu nói đây là điều cuối cùng gã mong muốn thì vẫn chưa đúng, gã thậm chí còn không nghĩ tới!

“Max, tôi thực sự không cho là anh có vấn đề về khả năng nghe”, January bắt đầu chỉ trích kịch liệt, “Tôi không muốn nhắc lại những điều đã nói! Tôi được làm việc đến hết tuần này và sau đó khách sạn sẽ sa thải tôi.”, nàng cay nghiệt nói thêm. “Và chúng ta đều biết lý do tại sao phải không?” Nàng trừng trừng nhìn gã.

Max nhìn nàng bắn khoản, hoàn toàn không hiểu gì, Peter Meridew nói với January là ông ta muốn nàng nghỉ việc ở đây sau khi làm hết tuần này ư? Làm vậy có ích lợi gì với ông ta chứ?

“Thật sao?”, gã thận trọng trì hoãn, đầu óc bắt đầu hoạt động.

Sự tức giận khiến đôi mắt màu xám xinh đẹp tối lại - dù vậy Max thừa khôn ngoan để không nói cho January biết trông nàng đẹp như thế nào khi giận dữ!

Gã nhớ Jude từng kể anh ta đã nói như vậy với một người phụ nữ - và kết quả là anh ta luyên một vết thâm tím trên má chứng minh cho sự giận dữ của cô ta!

“Anh sẽ không thể đuổi chúng tôi ra khỏi trang trại bằng cách này đâu, Max”, January tỏ ra hết sức khinh bỉ. “Tôi sẽ tìm công việc khác và anh sẽ phải quay lại điểm xuất phát của mình!”

Nàng cho rằng gã cố tình!

Gã mím chặt môi, cảm thấy cơn giận đang bùng lên.

“Nghe đây.”

“Không, anh nghe đây”, nàng mạnh mẽ ngắt lời gã. “Anh có thể tìm cách làm tôi mất việc, nhưng chỉ khiến tôi thêm quyết tâm chặn đứng kế hoạch của anh thôi.”

“January.”

“Anh có phủ nhận anh chính là người đã khiếu nại tới cảnh sát rằng tôi thường một mình rời khỏi đây rất muộn không?”, nàng thách thức, cái cằm nhọn ngẩng cao bướng bỉnh. “Phản nản rằng những vụ tấn công thường xảy vào lúc nửa đêm và họ đã thông báo ngay cho Peter Meridew.”

Max bởi lời buộc tội của nàng. Thực sự gã không hẳn khiếu nại với cảnh sát mà chỉ gợi ý với họ là sẽ rất nguy hiểm nếu một phụ nữ đi ngoài đường vào thời gian đó. Làm sao gã có thể biết được gã quản lý ngu ngốc đó lại sa thải January vì lý do này.

Thêm nữa, nếu những suy đoán của gã là đúng thì hành động này của ông ta khiến gã hoàn toàn mất phương hướng...!

Nếu tất cả đều đúng...

Thì hiển nhiên gã nghĩ Peter Meridew phải giữ January tiếp tục làm việc ở đây.

Trừ khi ông ta cố tình đánh lạc hướng. Dù thế, trong suốt cuộc đời mình, gã không cho rằng điều đó có thể xảy ra!

Gã hít một hơi thật sâu. "Coi nào, tôi thừa nhận trong suốt cuộc nói chuyện với cảnh sát, khi trình bày về cuộc cãi lộn với Josh, có thể tôi đã nói đến việc em lái xe về muộn.

"Chà, anh 'thừa nhận' đã làm thế phải không?", nàng bùng lên khinh miệt, "Được lắm, tôi..."

"January, vì Chúa, hãy nghe tôi nói."

"Không!", nàng lớn tiếng cắt ngang, ánh mắt tóe lửa, toàn thân run lên vì giận dữ. "Anh hãy nghe đây!", nàng rít lên thậm chí còn dữ dội hơn. "Hãy biến khỏi cuộc đời tôi, Max. Biến khỏi cuộc sống của các chị tôi. Hay đừng có can thiệp gì vào cuộc sống của chúng tôi!", nàng như nghẹt thở vì cơn xúc động của bản thân.

Nàng sẽ không bao giờ nghĩ tốt đẹp về Max nữa!

"January...!", gã rên rỉ, giơ tay lên theo bản năng.

"Đừng có chạm vào tôi!", nàng lùi nhanh lại phía sau như thể chạm phải lửa.

Hay chỉ cần một ngón tay gã chạm vào sẽ khiến toàn thân nàng bị bỏng thấu vậy!

Như thế là quá đủ với Max, mọi ý định giữ khoảng cách về mặt tình cảm với January hoàn toàn tan thành sương khói. Gã không thể chịu đựng được ánh mắt nàng nhìn gã như vậy. Gã hoàn toàn không thể>

Gã cố gắng ôm nàng trong tay, mặc kệ nàng vùng vẫy, dấn thềm thụt vào ngực.

"Đề - tôi - đi - Max", nàng rít lên qua hàm răng nghiến chặt, đẩy mạnh vào ngực gã, cố gắng thoát ra khỏi đôi tay cứng như thép của gã.

"Anh không thể", giọng gã khàn khàn xúc động.

"Để tôi đi, Max. Nếu không tôi sẽ... tôi sẽ..."

"Em sẽ làm gì?", gã cau mày.

Nàng vẫn đang trong vòng tay gã, nước mắt đột nhiên tuôn rơi khi ngược lên nhìn gã. "Tôi không muốn, Max", nàng run run nói. "Anh không hiểu sao?", nàng lắc đầu, nấc lên.

Quá tệ! Nàng không thể đợi đến lúc thoát khỏi vòng tay gã, tránh xa gã!

Max cảm thấy một nỗi đau đớn gã chưa từng trải qua trong đời, biết rằng lúc này chẳng thể làm hay nói gì để xóa bỏ sự ghê tởm – đổ>i với gã - hằn trên khuôn mặt nàng.

Gã hít mạnh một hơi. "Đó là vì em không hiểu, gã nói lớn. Tôi làm tất cả chuyện này, nói với cảnh sát về việc em lái xe một mình về nhà vào lúc đêm khuya, chỉ vì một lý do và một lý do duy nhất..."

"Và chúng ta đều biết đó là lý do gì đúng không?", nàng lại bùng lên với ý nghĩ lúc trước.

"Tôi làm vậy là vì tôi lo lắng, January!", gã căng thẳng hét lên, hai tay túm chặt vai nàng lắc mạnh. "Bởi vì tôi lo lắng!", gã cay đắng nhắc lại.

Nàng lắc đầu không tin. "Điều duy nhất mà anh quan tâm, Max. Đó là bản thân anh!", nàng khinh miệt đáp trả.

Có thể điều này đã từng đúng. Có thể bây giờ nó vẫn đúng ở khía cạnh nào đó. Nhưng chắc chắn không phải theo cách nàng nghĩ.

Gã lại lay nàng. "Em là đồ ương ngạnh, cứng đầu cứng cổ..."

"Phải, tôi là đồ ương ngạnh, cứng đầu cứng cổ đây", nàng không chịu thua. "Nhưng tôi thà như thế còn hơn là kẻ lạnh lùng và không có trái tim... như anh!"

Max đột nhiên lặng người, hai tay thông xuống lúc gã lùi lại, ánh mắt trở nên dè dặt vì cố kìm nén cảm xúc. "Đây chính xác là những gì em nghĩ về tôi sao?", cuối cùng gã lẩm bẩm.

January nhếch mép khinh bỉ, "Còn gì khác nữa à? Nhưng đó chẳng phải là điều anh muốn sao?", nàng thách thức. "Tất nhiên là đúng rồi! Suy cho cùng anh là Max Golding, tay sai trung thành của Jude Marshall mà và các người đã bí mật tìm đủ mọi cách để anh không bị tổng giám!"

Gã đã trở thành người như thế sao? Không giống những gì gã biết. Đó chắc chắn không phải là người gã trong suốt mười lăm năm qua...

Nhưng liệu có thật gã trở nên như vậy không? Chẳng biết sao, nhưng đó không phải ý tưởng không thể chấp nhận được.

“Tôi đã nói hết những gì cần nói, January thô lỗ khi thấy gã không có phản ứng gì, chụp lấy chiếc túi nàng đã quăng lên mặt bàn lúc này. ”Nhưng tóm lại là hãy tránh xa khỏi tôi và gia đình tôi trong tương lai”, nàng cảnh cáo.

Max hiểu ý, nhận thấy sự giận dữ đáng sợ trong mắt và sự khinh bỉ mà nàng không thêm che giấu.

Nỗi đau ngấm sâu vào người gã, tới nỗi gã hoàn toàn bất động đứng nhìn January rời đi, cánh cửa êm ái đóng lại sau lưng nàng.

Max hiểu rõ nàng không chỉ bước ra khỏi dãy này mà còn hoàn toàn bước ra khỏi cuộc đời gã.

Mãi mãi.

Chưa bao giờ trong suốt ba mươi bảy năm trong đời, gã từng nói với ai đó là gã quan tâm đến họ. Và gã lo lắng cho January hơn hết thấy mọi người.

Còn hơn cả lo lắng nếu gã thành thật. Chỉ ít là với bản thân mình.

Và ngược lại, sau tất cả những lời nói của nàng, gã biết nàng chẳng có tình cảm gì với gã ngoài sự ghê tởm...

12. Chương 12

Có người đang đi theo nàng!

Lúc đầu January không chắc khi phát hiện ra chiếc xe đang đi phía sau, cách xe nàng một đoạn. Nhưng sau khi đi được ba dặm thì nàng dám khẳng định điều đó, cứ mỗi lần nàng rẽ ở khúc cua nào đó vào một con đường nhỏ - vắng vẻ - là y rằng chiếc xe cũng rẽ theo.

Đột nhiên nàng thấy những cảnh báo nghiêm trọng của Max về sự an toàn của nàng khi lái xe một mình lúc nửa đêm không còn vô lý nữa!

Trừ khi Max chính là người đi theo nàng...?

Chắc chắn là không, nàng biết gã là người kiên định, nhưng không phải là kẻ thù dai? Và đe dọa nàng như vậy thì không phải là hành động của kẻ thù dai!

Vậy đó là ai?

Nàng lại liếc vào gương chiếu hậu, hai chấm đèn pha vẫn ở phía sau, cách một khoảng quá xa nên nàng thậm chí còn không nhận ra được loại xe chứ đừng nói đến người lái. Nhưng chắc chắn nàng không định dừng lại đương đầu với họ!

Nàng không thích cảm giác này, không một chút nào.

Tất nhiên, cũng có thể nàng hiểu nhầm là chiếc xe bám theo nàng, có thể tình cờ ai đó sống gần chỗ nàng cũng đang trên đường về nhà. Có lẽ nàng đã phản ứng thái quá bởi những cảnh báo đáng sợ của Max!

January nghĩ ra một cách để kiểm tra thực hư khi nàng hình dung ra quãng đường còn lại. Cách đây khoảng nửa dặm nữa có một con đường nhỏ dẫn tới một lối đi tắt về trang trại. Và chỉ có duy nhất trang trại nhà nàng ở đó. Nếu chiếc xe cũng đi vào con đường tắt thì chắc chắn là nó đi theo nàng.

January nắm chặt vô lăng khi thấy chiếc xe cũng rẽ vào con đường nhỏ, cảm thấy lạnh toát dù người ư>t đầm mồ hôi vì biết chắc nàng đang bị theo dõi.

Nếu nói rằng nàng đang sợ hãi thì vẫn chưa đủ, nàng chưa bao giờ kinh hãi như này trong suốt cuộc đời!

Điện thoại di động!

Ba chị em có một chiếc điện thoại di động, May giữ nó cả ngày khi làm việc ở trang trại, nhưng khăng khăng January phải mang theo nó trong các buổi tối nàng đi làm. Nàng luôn cho rằng như vậy là không cần thiết, nhưng lúc này nàng vô cùng biết ơn sự lo xa quá đáng của May!

Nhưng nàng nên gọi cho ai?

Các chị nàng ở trang trại ư?

Cả May và March đều là những người ngủ rất say và điện thoại di động nàng đã cầm theo, ở trang trại chỉ còn một chiếc cổ định đặt ở phòng khách dưới tầng một.

Max ư?

Tuyệt đối không!

Cảnh sát ư, và nói với họ là nàng nghĩ mình đang bị theo dõi sao? Ếu nhầm lẫn thì nàng sẽ trở thành một kẻ cực kỳ ngu xuẩn và làm trò cười cho tất cả mọi người.

Nhưng nếu nàng không nhầm... ?

Gọi cho cảnh sát, nàng nhanh chóng quyết định khi chiếc xe vẫn kiên trì đi theo nàng dọc con đường nhỏ...

Khoan, chờ chút! Chiếc xe đã dừng lại, ánh đèn pha nhạt dần lúc January rẽ vào lối đi tắt dẫn thẳng lên trang trại, vài phút sau nàng có thể thở phào nhẹ nhõm khi thấy chiếc xe quay lại, chạy thẳng ra con đường lớn họ vừa đi qua.

Lạ thường. Rất, rất kỳ quặc.

Có lẽ cả lạ thường và kỳ quặc, mười phút sau, January vẫn run bắn lên lúc nàng đỗ xe ở sân và bước trên con đường trải sỏi!

Xét cho cùng, có khi lại là điều tốt vì sau đêm mai nàng sẽ không phải lái xe cả một quãng đường dài từ khách sạn về nhà nữa. Nàng đã xin nghỉ buổi tối thứ Bảy để tham dự đám cưới của Sara và Josh.

Dù sao nàng cũng không định mang lại cho Max sự mãn nguyện vì đã đúng về những nguy hiểm khi lái xe ban đêm và để gã tiếp tục can thiệp vào cuộc sống của nàng một cách quá đáng như vậy.

Nàng cũng sẽ không kể cho các chị về chiếc xe đã bám theo nàng đêm nay, họ đã có quá nhiều nỗi lo lắng rồi. Với lại, nàng chỉ còn phải đi làm một buổi tối duy nhất nữa thôi nên cũng không đáng để nhắc đến nó.

“Chị không hiểu”, May thắc mắc lúc hai chị em ngồi uống cà phê sáng hôm sau, còn March đã đi làm. “Lý do gì khiến Peter Meridew cho em thôi việc?”

“Sa thải em”, January lạnh lùng sửa lại. “như ông ta nói là vì sự an toàn của em”, nàng nhấn nhó. “Một lý do thích đáng!”, nàng chán nản nói thêm, biết rõ ai là nguyên nhân chính khiến mình rơi vào cảnh thất nghiệp sau đêm nay. Và tại sao!

“Nhưng đừng lo lắng, em sẽ tìm công việc khác”, nàng tỏ ra lạc quan.

Ở đâu, nàng không dám chắc. Có thể nàng sẽ đợi đến khi khuôn hợp thể thao ra đời và xin một công việc ở đó. Nàng không nghĩ vậy!

May vẫn băn khoăn, “Có thể trong hoàn cảnh này, chúng ta thực sự nên xem xét đề nghị mua trang trại của Jude Marshall..

“Cái gì?” January nhảy dựng lên, nhìn chị gái hoài nghi. Hẳn là May đang nói đùa, chị ấy sẽ không làm vậy sau tất cả những gì họ đã cùng nhau trải qua! “May, em sẽ tìm công việc khác”, nàng quả quyết. “Hơn nữa, nếu bán trang trại thì chúng ta sẽ sống ở đâu?”, nàng thắc mắc.

May nhún vai. “March có thể mua một căn hộ trong thị trấn, nó sẽ đỡ vất vả đi đi về về. Hai đứa có thể ở đó cùng nhau.”

January không thể tin vào những điều nàng vừa nghe, “Còn chị thì sao?”.

“Chị ư?”, chị gái nàng trông có vẻ lúng túng. “Chà, điều này, January. À, em thấy... chị...”

“Chị làm sao?” January lập tức cảnh giác, rõ ràng May có điều gì đó khó nói.

Hai má May đỏ bừng. “Chị vừa nhận được một đề nghị, em biết không. À, không hẳn là một đề nghị... giống như là..

“May!” January nôn nóng giục già. “Làm ơn nói luôn đi!”

Nếu chị nàng có bạn trai, ai đó mà May thực sự nghiêm túc thì hẳn đây là lần đầu tiên January nghe nói đến. Nhưng nếu thế... Cả ba chị em đều hiểu rằng họ chỉ có thể tiếp tục quản lý trang trại cùng nhau nếu cả ba đồng lòng, hay nếu đó là điều cả ba đều muốn làm. Một người đi lấy chồng hiển nhiên sẽ làm thay đổi mọi thứ. Cho dù nếu người chồng đồng ý sống ở trang trại, thì chắc hẳn anh ta cũng không muốn sống cùng hai người còn lại, như nàng đã nhận ra từ mối quan hệ ngắn ngủi với Ben.

May thở dài ngượng ngùng. “Một đạo diễn đã tới gặp chị sau khi xem chị diễn kịch câm hồi Giáng sinh, đề nghị chị đến thử vai mà... à, mà...”

“May...!” January hét lên thích thú, “Thật vậy sao?”.

May đỏ mặt lúng túng. “Chị đã nói dối về cuộc hẹn với nhà sĩ hôm trước, thực ra chị đi ăn trưa cùng vị đạo diễn đó. Ông ta...”, cô liếm môi. “Dường như ông ta đã tới nghỉ Giáng sinh cùng gia đình chị gái ở gần đây, họ đã cùng nhau tới xem vở kịch và gặp chị. >anuary, nếu chị tới thử vai và thành công, ông ta muốn chị xuất hiện trong một bộ phim dự kiến sẽ bấm máy vào mùa hè này!”, cô kết thúc một cách hoài nghi.

January biết chị nàng rất có khả năng diễn xuất, thực tế là rất giỏi, nhưng điều này...!

Nó vượt xa giấc mơ ngông cuồng nhất của bọn họ. Và chắc chắn là của cả May nữa.

”Nhưng em biết không?” May than thở. “Nếu chị đi thử vai và được ông ta giao ột vai diễn. Chị sẽ không thể ở lại trang trại làm việc nữa”, cô xúc động chỉ ra. “Em và March sẽ không thể tự lo liệu được ở đây, cho dù có việc làm hay không.”

January hoàn toàn hiểu điều này. Tuy nhiên, đây là cơ hội tuyệt vời cho May.

“Nhưng tất nhiên chị phải nắm lấy nó”, nàng cương quyết nói với May. “Chị không thể từ chối.” Nàng lầm bầm phản đối khi thấy chị gái vẫn nghi ngờ.

“Chị nói là... có thể.” May nhấn nhó. “Chị cần thời gian suy nghĩ kỹ càng”, cô tự vệ trước cái nhìn trách cứ của January. “Xét cho cùng, đó là một bước ngoặt quan trọng.”

“Nhưng nếu chị thành công.. !”

“Chị không chắc mình có muốn thế hay không. Không phải theo cách này”, May nói thêm một cách khó khăn.

“Nhưng chị đã nghĩ về nó đúng không?” January khẳng khẳng.

“Ừ”, chị nàng thở dài. “Bây giờ em lại bị mất việc và chúng ta lại đang có một đề nghị mua trang trại... Tất cả dường như đều dẫn đến một thứ, có thể đó là điều chúng ta phải làm. January, chị không biết. Hoàn toàn không biết.” Cô yếu ớt lắt léo.

January biết rằng cá nhân nàng ghét phải nói với Max là họ đã thay đổi ý kiến và chấp nhận đề nghị của Jude Marshall, cũng như ghét vẻ mặt đắc thắng của gã khi nghe thấy điều này. Nhưng May xứng đáng được nhận cơ hội này phải không...?

“Chúng ta hãy đợi xem ý kiến của March thế nào nhé?” January đề nghị, dù tin chắc March cũng đồng tình với nàng.

Là chị em nên bọn họ luôn quan tâm, săn sóc đến nhau, nhưng May luôn giữ vai trò trụ cột, là người chịu trách nhiệm chính trong nhà. Hoàn toàn công bằng khi cô có cơ hội được làm điều gì đó cho riêng mình.

Việc Max đến trang trại vào buổi chiều, thông báo gã sẽ quay lại Mỹ cùng với lời khuyến cáo Jude Marshall nên xây dựng khu liên hợp xung quanh và chừa trang trại nhà Calendar ra là điều mà cả nàng và May đều không tưởng tượng nổi!

Nhưng gã đủ khôn ngoan để nhận ra cả January và May đều không tỏ ra vui mừng với thông tin này. Gã nheo mắt nhìn chị em khi cả ba đang đứng trong căn bếp ấm áp. “Đó chính là điều các cô muốn phải không?”, gã khó chịu.

“Đúng vậy”, May thận trọng trả lời.

“January?”, gã căng thẳng lên tiếng, đôi mắt xanh quầng rử.

Nàng miễn cưỡng chạm vào ánh mắt gã, khó chịu nhận ra gã đẹp trai làm sao trong bộ lê đen và áo sơ mi trắng. Nhưng nàng cũng nhớ rõ những lời đã nói với gã đêm qua và sự rút lui cay đắng mà chị em nàng dự định sẽ làm.

Nhưng đó là vì May phải không...?

“Đó là điều chúng tôi muốn, đúng vậy”, nàng chậm rãi xác nhận.

Mắt gã nheo lại. “Nhưng các cô đã thay đổi ý định rồi đúng không?”, gã sắc sảo phỏng đoán.

January nhìn May cầu xin, biết rõ nàng không thể trả lời. Nàng chắc chắn không thể!

“Đúng, chúng tôi... đang suy nghĩ về nó”, chị nàng trả lời Max qua loa.

Max nhìn hai chị em vẻ không tin, lắc đầu, hoàn toàn không hiểu được điều gì diễn ra trong đầu họ.

Giống như gã, January thừa nhận với cái cau mày âm thầm.

Đàn bà, đến bao giờ gã mới hiểu được họ? Max kinh ngạc nhìn cả May và January.

Gã đã mất ngủ cả đêm qua, lập đi lập lại trong đầu từng lời January đã nói, dằn vặt bản thân vì đã vi phạm lời thề không cho phép ai chen vào cuộc đời gã, không bao giờ quan tâm quá nhiều đến ai để họ có thể khiến gã tổn thương.

Bởi January đã làm tổn thương gã đêm qua. Khiến gã đau đớn hơn bất kỳ nỗi đau nào từ trước đến nay.

Cuối cùng, gã quyết định điều duy nhất có thể làm là quay về Mỹ, giải thích tình hình với Jude và để mặc anh ta tiếp tục nếu còn quan tâm. Một điều mà Max cực kỳ chắc chắn là: Gã không thể làm gì hơn được nữa...

Và bây giờ, có vẻ như chị em nhà Calendar đã thay đổi ý định và muốn bán trang trại!

Dù không có ý làm vậy nhưng gã đột ngột ngồi xuống ghế, nếu cần thì gã có thể ngồi chờ cả ngày để yêu cầu thái độ đúng mực từ January! “Liệu ai có thể vui lòng nói cho tôi biết chuyện gì đang diễn ra không?”, gã mệt mỏi gợi ý và không chỉ kiệt sức vì thiếu ngủ.

“Dùng chút cà phê nhé.” May rót cà phê vào một cái ly và đặt trước mặt gã.

Rượu whisky có lẽ sẽ tốt hơn, Max cau mày trầm nghĩ, nhưng vẫn uống một ngụm cà phê nóng. “Sao?”, gã đành giục già khi thấy cả hai chị em dường như đều không có ý định nói gì cả.

“Tôi chỉ nói là chúng tôi đang suy nghĩ thôi, Max”, May nôn nóng nhắc lại. “Hoàn cảnh đã thay đổi...”

“January đã cho tôi biết đêm qua, mọi chuyện xảy ra quá đột ngột!”, gã gật đầu gọn lỏn.

May ném cho January cái nhìn dò hỏi sắc lẹm, January trả lời bằng cái lắc đầu cảnh giác.

“January nghĩ việc tạm thời không phải là hoàn cảnh mà cô đang nói đến sao”, Max chậm chạp nhận ra, nheo mắt suy nghĩ. “Có thể nói cho tôi không?”, gã nhẹ nhàng gợi ý.

“Không!” January gắt lên.

“Được”, May kiên quyết phản đối, cau mày nhìn January. “Em không được bắn sứ giả đâu”, cô khiển trách em gái một cách hài hước.

Max nhếch miệng cười, “Tôi sẵn lòng nán lại và đợi một trong số các cô bạn Jude!”.

“Tôi đoán vậy”, January ghé gối đáp trả. “Nhưng, chẳng phải anh đang chuẩn bị chạy về Mỹ đó sao?”, nàng khinh khỉnh nói thêm.

Lúc này điều mà gã muốn làm nhất là giữ nàng nằm ngang đầu gối và đánh một cái thật mạnh vào mông. Gã biết May đã đoán đúng ý nghĩ này qua nụ cười trêu chọc cô dành cho gã!

Quay trở lại Mỹ không phải là ý tưởng hay ho trong lúc kẻ được gọi là Kẻ tấn công ban đêm vẫn chưa bị bắt, nhưng với sự căm ghét của January thì gã cũng không thể ở lại đây.

Nếu nó đã thất vọng với tính không kiên định của chị em nàng trong việc bán trang trại thì vẫn chưa đủ. Gã đã ngưỡng mộ sự cương quyết của ba chị em, cảm thấy thích thú phần nào khi phải quay về và nói với Jude rằng câu trả lời chắc chắn là không!

Không có gì phải nghi ngờ, gã sẽ chẳng bao giờ hiểu được phụ nữ. Nhưng khả năng chị em Calendar có thể thay đổi ý nghĩ cũng không ảnh hưởng tới kế hoạch riêng của gã. Sẽ có người khác xử lý, gã đã chịu đựng quá đủ rồi.

“Đúng thế”, gã bình tĩnh thừa nhận. “Vậy chuyện gì xảy ra?”, gã quay sang May và quyết định, trong hai chị em thì cô là người có thể cho gã câu trả lời thẳng thắn nhất. “Có ai trong các cô chuẩn bị lấy chồng sao hay đại loại vậy?” Nếu đó là January...!

Gã cảm thấy như bị đâm vào ngực với ý nghĩ nàng sẽ kết hôn với một gã đàn ông xa lạ nào đó. Chỉ ngay sau khi gã rời đi!

“Đại loại thế”, May lạnh nhạt.

Ngay lập tức trái tim Max bắt đầu đập trở lại. Cho đến lúc đó gã thậm chí còn không nhận thức được nó đã ngừng đập hồi lâu!

May trông có vẻ hơi bi rối, “Một đạo diễn đã mời tôi thử vai cho bộ phim ông ta định khởi quay trong mùa hè này”. Lời nói của cô càng trở nên e dè. “Có thể tôi sẽ không được tham gia, nhưng...”, cô nhún vai tiếc nuối.

A ha! Câu trả lời cho cuộc hẹn không có thật với nhà sĩ của May hồi đầu tuần. Nụ cười tự chế giễu của May đã khẳng định phỏng đoán của gã là đúng đắn.

Tốt, tốt, tốt. Có nghĩa May sẽ đi vắng trong suốt thời gian tham gia đóng phim. Và gã biết March đã có một công việc toàn thời gian. Vậy January sẽ làm gì?

Như đoán được sự tò mò của gã, January phân trần, “Tôi đã luôn thắc mắc sẽ thú vị như thế nào nếu được làm thành viên của một nhóm nhạc trên một con tàu du lịch”.

“Em hả?” May nhăn mặt, rõ ràng là lần đầu tiên nghe thấy điều này.

“Đúng vậy”, January thừa nhận với một cái nhún vai ngượng ngịu, đồng thời đưa mắt giận dữ nhìn Max, hiển nhiên không vui vẻ chút nào khi gã được coi như một thành viên của gia đình để “thổ lộ trái tim”.

Một điều gã hoàn toàn đồng ý là ngay cả January cũng không tin vào điều đó, dù nàng cho rằng gã không có trái tim!

Gã đột ngột đứng dậy, một lần nữa lại dăm dăm nhìn May. “Có vẻ mọi thứ đều ổn thỏa.” Gã gật đầu. Tôi hy vọng mọi việc sẽ tiến triển tốt với cô. Tôi chỉ cảm thấy có nghĩa vụ tới gặp cô và thông báo những gì tôi dự định làm vào ngày mai.” Gã hít mạnh một hơi, đã đến lúc thực sự chia tay January, hai chân gã nặng như chì nhưng trái tim gã thậm chí còn nặng hơn.

”Anh thật tử tế, Max“, May âm áp nói với gã. ”Phải không January?“, cô gợi ý có chủ định.

“Rất tử tế”, nàng lặp lại cộc lốc>

Gã mỉm cười tự chế giễu, “Cô ấy thực sự muốn nói là sẽ rất vui mừng khi tôi rời khỏi đây, May!”, gã lẩm bẩm.

January nhìn gã chăm chăm. “Có gì đáng ngạc nhiên sao? Anh chẳng làm gì nhưng lại khiến mọi thứ rối tinh rối mù lên từ lúc đến đây!”, nàng buột tội, cơn giận của nàng lại bắt đầu bùng lên, khuôn mặt tái nhợt nhưng hai gò má đỏ bừng vì tức tối.

“January!” May quát lên.

“Rõ ràng anh ta đã làm thế, May”, nàng nóng nảy phản bác. “Anh ta đã quấy rầy chúng ta về việc mua trang trại”, nàng giận dữ khẳng định, nhưng Max cho rằng có phần không công bằng. “Còn làm em mất việc dù anh ta tuyên bố là vì lo ngại đến sự an toàn của em”, nàng tiếp tục phẫn nộ. “Và bây giờ anh ta lại khiến em mắc bệnh hoang tưởng vì em bắt đầu tưởng tượng có người bám theo em trên đường về nhà đêm qua!”

Max giật mình, mắt gã nheo lại vì sự cảnh giác đột ngột. “Có người đã đi theo em đêm qua sao?”, gã chậm chạp lặp lại.

“Tất nhiên là không”, nàng cánh gạt đi, “chỉ là tôi nghĩ họ làm thế...”.

“Tại sao em lại nghĩ thế?”, gã nhẹ nhàng cắt ngang, mọi cơ bắp trên người đều căng lên, thái dương giật giật.

January cười coi thường. “Bởi vì rõ ràng là họ sống đâu đó quanh đây và cũng về nhà muộn như tôi!”, nàng khịt mũi chế nhạo.

Max nhìn nàng dò hỏi, “Em chắc chứ?”.

Nàng gật đầu. “Tôi vẫn đang đứng đây, đúng không?”, nàng bác bỏ.

Đúng, nàng vẫn đứng đây và bằng lời nói cho thấy nàng đang bức bối hơn bao giờ hết. Ồ tuyệt, vậy gã còn đòi hỏi gì nữa? Chẳng có gì xảy ra kể từ khi họ chia tay nhau đêm qua. Nhưng thực sự đó chỉ là những gì nàng nói thôi!

”Em nói đúng“, gã lạnh lùng thừa nhận. ”Nhưng như tôi biết thì em sẽ tới khách sạn tối nay phải không?“ Một tờ thông báo đêm nay là buổi biểu diễn cuối cùng của January đã được dán bên ngoài phòng bar.

Max mím môi chán nản khi đọc nó, rõ ràng Peter Meridew làm vậy là không đúng! Bằng cách đưa ra một thông báo rộng rãi, ông ta đã gián tiếp thông tin cho người nào quan tâm rằng đêm nay là đêm cuối cùng January sẽ lái xe một mình về nhà..>

“Đúng, tôi sẽ đến đó”, January xác nhận, cầm vênh lên thách thức. “Liệu tôi có hy vọng gặp anh ở đây không?”

Gã cong môi lên, dài giọng, “Tôi sẽ không lấy làm ngạc nhiên”.

Đôi mắt xám của nàng như tối đi, “Cả tôi cũng vậy!”.

Gã làm động tác như chịu thua nàng, rồi quay sang nhăn nhó với May, rõ ràng cô đang rất không hài lòng vì sự lỗ mãng của cô em út. “Tôi thực sự mong cô sẽ thành công với sự nghiệp diễn xuất”, giọng gã ảm áp.

May lại tỏ ra lúng túng, “Tôi chưa quyết định có đi theo nó hay không”.

“Chị ấy sẽ tham gia”, January quả quyết.

“Có thể”, May công nhận. “Chúc anh có chuyến bay về nhà an toàn vào ngày mai, Max.”

Một lần nữa, một người trong hai chị em lại nhằm tưởng nhà gã là ở Mỹ. Nhưng lúc này gã quá mệt mỏi để đính chính lại.>

“Cám ơn”, gã mỉm cười, “Tôi sẽ gặp lại em, January”.

Nàng đáp trả bằng một cái nhìn hàm ý rất rõ. Không, nếu tôi nhìn thấy anh trước!

Max mỉm cười đồng tình. “Hoặc có thể là không”.

Tuy nhiên, vẻ hài hước biến mất ngay lúc gã bước ra khỏi cửa, đứng lại một chút và nheo mắt nhìn khắp vùng đồng quê xung quanh.

Có kẻ bám theo January đêm qua? Hay như nàng nói, đó chỉ là một người sống trong vùng cũng đi làm về muộn như nàng?

Gã không trả lời được. Cả nàng cũng vậy. Không hẳn. Nàng không dám chắc.

Gã biết January không thích, nhưng chắc chắn cảnh sát nên biết về chuyện này.

Chiều hôm đó, lúc về khách sạn để sắp xếp đồ đạc, gã cũng gọi thêm một cuộc điện thoại nữa.

Cho Josh.

January có thể cho rằng gã đang bị chứng hoang tưởng, nhưng nếu nó giúp nàng an toàn thì gã sẵn sàng mắc căn bệnh này.

13. Chương 13

“John không làm việc đêm nay à?”

January quay sang nhìn Max lúc đó vừa mới vào phòng bar, câu đầu tiên của gã là bình luận về sự vắng mặt của John khi thấy có người lạ đang làm việc sau quầy.

Trước khi gã có thể bao quát toàn bộ hình dáng của January thì đôi mắt màu xanh dương đã bị chói lóa bởi chiếc váy màu đỏ tươi dài ngang gối nàng mặc đêm nay.

January vênh mặt lên che giấu sự bối rối khi ánh mắt Max quét từ đầu tới chân nàng. Nàng đã quyết định nếu đêm nay là đêm cuối cùng làm việc ở đây thì tại sao nàng lại không xuất hiện với vẻ ngoài rực rỡ nhất! Và nàng đã lựa chọn chiếc váy đỏ tươi, cổ tròn hơi trễ, bó sát người.

Nàng nhún vai, quyết định lờ đi ánh mắt sảo nhảm của Max. “Anh ta có đến đây lúc sớm, nhưng đã xin nghỉ vì mệt”, nàng trả lời câu hỏi của gã. “Có thể do chân vẫn còn đau”, nàng phỏng đoán, có chút thất vọng vì không được gặp John trước khi nghỉ, anh ta đã luôn đối xử tốt với nàng. “Đá bóng”, nàng giải thích khi thấy vẻ mặt ngờ ngác của Max.

Trán gã dần ra, mỉm cười giễu cợt. “Tôi thực sự không hiểu môn thể thao này có gì hấp dẫn đến nỗi trở thành môn thể thao quốc gia của nước Anh.”

“Nó không nhàm chán như môn cri-kê[1]”, January lạnh lùng đáp lại.

[1].Cri-kê (bắn cầu, móc cầu, tường cầu) là một môn thể thao dùng gậy đánh bóng, phổ biến tại nhiều quốc gia trong cộng đồng khối Thịnh vượng chung Anh, chơi giữa hai đội, mỗi đội mười một đấu thủ, trên sân cỏ hình tròn.

Max mỉm cười, “Quan điểm riêng của em!”.

Trông Max giống với cầu thủ chơi bóng bầu dục hơn, ít ra các cơ bắp rắn chắc của gã cũng nói lên điều đó, January bắt đầu dĩ thừa nhận.

Đó không phải là chuyện của mình, nàng gay gắt nhắc nhở bản thân, nàng chẳng cần biết thêm gì về Max Golding hết. Nguyên việc nàng yêu gã đã đủ tồi tệ rồi!

“Nếu anh không phiền”, nàng cau có, cảm thấy khó chịu vì sự hiện diện của Max trong cùng một căn phòng như thường lệ, “Tôi phải đi làm việc”.

Gã gật đầu. Tôi cũng có một số thứ phải quan tâm“, gã tỏ ra bí ẩn nói với nàng. “Có thể tôi sẽ tìm em sau.”

January quan sát gã bước đi dưới hàng mi dày. Ngày mai anh ta sẽ rời khỏi nơi đây. Rời khỏi khách sạn. Rời khỏi nước Anh. Rời khỏi cuộc đời nàng. Trái tim nàng vỡ vụn bởi suy nghĩ này!

Chỉ còn vài tiếng nữa thôi mọi chuyện sẽ kết thúc, nàng kiên quyết thầm nhủ. Và nàng có thể ném trả kẻ chỉ toàn gây đau khổ cho nàng kể từ lúc anh ta xuất hiện ở trang trại cho đến lúc thông báo rằng anh ta sẽ ra đi, về lại nước Mỹ.

Có thể sau đêm nay nàng không làm ở đây nữa lại là điều may mắn, nàng không thể khách sạn này mà không nghĩ về Max, sự mất mát của nàng sẽ càng sâu sắc hơn vì anh ta không có ở đây.

Nàng nhận thấy gã hầu như vắng mặt suốt phần đầu của buổi tối. Thật kỳ lạ, nàng đã nhanh chóng quen thuộc với sự hiện diện của gã trong các buổi tối làm việc ở đây. Tối nay dường như trống trải hơn vì không có gã ở đây, chăm chú nhìn nàng với ánh mắt màu xanh thăm thẳm mãnh liệt.

Phải ngừng ngay suy nghĩ này, nàng tự nhủ khi đứng ở quầy bar, nhắm nháp ly soda trong suốt giờ nghỉ giải lao đầu tiên. Max chưa bao giờ thực sự thuộc về nàng, nhưng sao nàng cảm thấy đau lòng đến thế khi gã bỏ đi? Nàng không biết, không thể biết!

Làm sao nàng có thể chịu đựng được?

Làm sao nàng có thể sống nếu thiếu sự hiện diện đáng ghét, nhưng tuyệt vời của gã trong suốt cuộc đời.

“Bao nhiêu penny [1] cho chúng thế?”

Nàng quay ngoắt lại khi nghe thấy giọng nói khàn khàn ầm ập của gã, vội vã chớp mắt để xua nước mắt đã làm mờ tầm nhìn và hỏi lại một câu không ăn nhập gì cả, “Tại sao không phải là ‘cent’ [2]?”

[1]. Penny: một mệnh giá tiền ở Anh, mỗi penny = 1/100 bảng.

[2]. >Cent: tiền xu ở Mỹ, mỗi xu = 1/100 đô la Mỹ

Max lắc đầu, hơi cau mày. “Tôi phải nói bao nhiêu lần nữa? Tôi không thực sự sống ở Mỹ, January.”

Nàng mở to mắt, “Thực sao?”

Gã lại lắc đầu, “Tôi không hiểu sao em lại cho là thế”.

“Bởi vì anh đã nói anh bay từ Mỹ đến mà”, nàng giải thích, “Hơn nữa Jude Marshall cũng sống ở đó, nên tôi suy ra...”. Không hiểu sao viễn cảnh Max có thể vẫn sống ở đâu đó trong nước Anh và không xa cách cả Đại Tây Dương, khiến sự chia tay của họ trở nên không quá khó khăn.

“January, tôi có một căn hộ ở Luân Đôn”, gã nhẹ nhàng nói, ánh mắt thăm dò gương mặt nhợt nhạt của nàng. “Mà tôi nghĩ là sẽ sử dụng nhiều trong thời gian tới”, gã lạnh nhạt nói thêm.

Nàng nhìn gã dò hỏi, “Anh sẽ ở đó sao?”

“Đúng thế”, gã hài lòng xác nhận, “January”.

“Ngài Golding?”

Cả hai quay sang phía người vừa lên tiếng, January mở to mắt hơn nữa khi nhận ra bộ đồng phục cảnh sát của ông ta. Chuyện quái gì...?>“Vâng”, Max lập tức trả lời, nàng thậm chí còn cảm nhận được sự căng thẳng trong giọng nói của gã.

Viên cảnh sát liếc nhìn January và ôn tồn đề nghị, “Liệu ngài có thể ra ngoài vài phút không?”.

Bây giờ January cũng cảm thấy căng thẳng. Chuyện quái gì khiến cảnh sát đến tìm Max? Chắc chắn họ không cho là... ?

“Tôi sẽ đi cùng anh”, nàng quả quyết nói với Max khi gã chuẩn bị rời đi cùng viên cảnh sát.

Gã quay lại nhìn nàng, ánh mắt xanh tỏ ra thận trọng. “Tôi muốn em ở lại đây hơn”, gã nhẹ nhàng nói.

“Quá tệ”, nàng mạnh mẽ phản đối, nhanh chóng bước tới cạnh và khoác tay gã.

Max nhìn nàng thắc mắc, “Tôi không định để mình bị bắt, January”, gã trêu đùa.

Nàng không chắc chắn về điều này! Và trong trường hợp đó, nếu chẳng có gì liên quan đến các vụ tấn công trong suốt sáu tháng qua, nàng sẽ nói cho đám cảnh sát biết là họ vô lý thế nào, Max đã không ở Anh trong suốt thời gian đó.

“Chắc đây là cô Calendar?” Viên cảnh sát nhíu mày khi nhận thức được sự hiện diện của nàng, “Cô January Calendar?”.

Nàng siết chặt cánh tay Max và cảnh giác trả lời, “Vâng, là tôi”.

“January, đừng lo lắng quá!” Max cúi xuống, êm ái nói. “Họ cũng sẽ không bắt giam em đâu!”

“Tôi cũng cho là không”, nàng thỉnh linh nổi cáu.

“Tuy nhiên...”, ngay lúc gã bắt đầu nói thì cửa văn phòng Peter Meridew bật mở, có vài người lạ ở đó, tất nhiên đều là cảnh sát, trong đó có hai người mặc thường phục, còn hai người mặc đồng phục đang cố giữ chặt một người vì anh ta vùng vẫy và chửi rủa ầm ĩ.

“John...!” January thẳng thốt, quay sang nhìn Max ngờ vực.

Vẻ mặt gã dữ tợn, nắm chặt bàn tay nàng đang đặt trên cánh tay gã. “John là người đã gây ra tất cả các vụ tấn công”, gã từ tốn nói.

“John là...”, nàng lắc đầu sững sờ trước khi quay lại nhìn John.

John trông hoàn toàn khác với người đàn ông đáng yêu mà nàng từng quen biết trong hơn sáu tháng qua. Gương mặt anh ta nhẵn nhúm, dần dần và tiếp tục vùng vẫy, chửi rủa khi bị áp giải ra khỏi khách sạn.

John...!

Anh ta là kẻ tấn công? Người đã nhẫn tâm tấn công sáu phụ nữ? Người đã đánh đập dã man Josh tối thứ Hai? Người đã...

Người đã tấn công Josh tối thứ Hai...

Nàng đột ngột ngược nhìn Max khi sự thật khủng khiếp bắt đầu tác động đến tâm trí, hiểu rõ sự xác nhận cho giả thiết của nàng qua nét mặt dứt khoát của gã, trước khi bị bóng tối bao trùm và nàng ngã vật ra.

Max lo lắng nhìn January đang nằm trên sofa trong văn phòng Peter Meridew. Nét mặt nàng trắng bệch, mắt thâm quầng và hơi thở yếu ớt.>Gã đã đỡ được nàng trước khi nàng ngã lún ra nền nhà, rồi bế thốc vào văn phòng viên quản lý và đuổi ông ta ra khỏi đó với cái vẫy tay độc đoán. Một phần gã cảm thấy yên tâm vì nàng được nghỉ ngơi sau vài phút làm việc với cảnh sát, phần khác gã băn khoăn không biết nói gì khi nàng tỉnh lại. Vì gã đã nhìn thấy sự thật trong mắt January trước khi nàng ngất đi và biết là nàng hiểu rõ tại sao John lại gây ra các vụ tấn công đó.

Biết nàng chính là nguyên nhân...

“Đó là tại em phải không?” January thì thầm sau lưng gã, như khẳng định thêm suy luận của Max về lý do nàng bất tỉnh.

Max quay ngoắt lại. “Em thấy thế nào?”, gã lập tức hỏi han, nắm lấy tay nàng, hoảng sợ vì nó lạnh ngắt, trái ngược với không khí ấm áp trong phòng.

Nàng chớp mắt, nước mắt long lanh trên làn mi dày. “John làm thế là vì một loại... tình cảm sai lầm với em đúng không?”, nàng nghẹn ngào.

Max nắm chặt tay nàng. “Đó không phải là lỗi của em, January”, gã nghiêm khắc nói. “Em không nên nghĩ thế. Anh ta bị ám ảnh.” Gã lắc mạnh đầu, “Từ trước tới nay anh chưa bao giờ nghĩ một người điên cuồng có thể cư xử bình thường như vậy!”.

Nàng mỉm cười yếu ớt, “Em không chắc nhận xét vừa rồi có phải là lời khen ngợi hay không...?”.

Tốt, nàng đã dần bình tĩnh trở lại, dù chỉ mới bắt đầu.

Max nở nụ cười trấn an nàng. “Có vẻ là vậy đấy, anh có thể cam đoan. Em cảm thấy khá hơn chưa?”, gã hỏi khi nàng đặt chân xuống sàn và ngồi dậy cạnh gã trên sofa. “Trông nàng còn rất yếu, khuôn mặt tái nhợt như người chết, nước mắt vẫn tràn ngập trên mi.

“January, em đã không biết”, gã căng thẳng nói. “Khỉ thật, cho đến lúc nói chuyện với Josh trưa nay, anh vẫn nghĩ kẻ tấn công là Peter Meridew!”, gã tự mĩa mai và lập tức thầm ước đã không nói gì vì khuôn mặt của January thậm chí còn nhợt nhạt hơn. “Anh đã gợi ý Josh về điều này và anh ta đã nhớ ra đó là giọng nói của người phục vụ quầy bar trong khách sạn nên cảnh sát đã tiến hành theo dõi John từ trưa nay”, gã dứt khoát nói thêm.

“Anh đã biết điều này?” January thở hổn hển. “Anh thực sự biết phải không?”

Max nhăn mặt, đau lòng vì giọng nói nức nở của nàng. “Vụ tấn công Josh đã rung lên hồi chuông báo động trong đầu anh.” Gã gật đầu, “Nhất là khi anh ta nói là nhận ra giọng của kẻ tấn công. Nhưng anh đã đưa ra kết luận sai”. Gã nhăn mặt, “Có thể anh nên bỏ qua chi tiết Peter Meridew cũng ở trong phòng lúc Josh hôn em vào tối thứ Bảy đó và có vẻ ông ta cũng thường lớn võn xung quanh mỗi khi em ở trong phòng bar. Và rồi kết quả lại là John”, gã nặng nề thừa nhận.

January trông vẫn rất choáng váng. “Nhưng nếu... nếu John, cho rằng anh ta có tình... tình cảm với em thì tại sao lại không tấn công anh?”

Max mỉm cười về tội nghiệp, “Câu hỏi hay đấy. Anh cũng không hiểu tại sao”. Gã nhăn nhó, “Có thể anh ta cho rằng anh sẽ không ở đây đủ lâu để trở thành nỗi lo lắng. Trong khi Josh và Peter Meridew...”, gã chợt im bặt.

January lắc đầu, “Tại sao anh ta lại tấn công những người phụ nữ kia?”.

“Bởi vì dường như đôi lúc anh ta cảm thấy họ đã dè bủ hay hắt hủi mình. Ai có thể biết chính xác điều gì xảy ra trong một cái đầu có vấn đề c?”, gã gay gắt.

January khó nhọc nuốt khan. “Có thể chuyện đó đã xảy ra với em nếu em tỏ ra ít thân thiện hơn với anh ta.” Nàng rung mình với ý nghĩ này.

Max nắm chặt tay nàng hơn. “January, em không được nghĩ thế”, gã nhấn mạnh. “John đã bị bắt. Ông Chúa, anh ta sẽ không còn gây nguy hiểm cho ai nữa. Anh ta đã hoàn toàn phát điên khi đến đây tối nay và biết em sắp nghỉ làm, lập tức biết ngay ai là người ra quyết định. Cảnh sát bắt được anh ta khi đang tấn công Peter Meridew. Anh không biết nếu em nghe anh ta nói lúc đó...” Max cau mày. “...nhưng anh ta đã nói quá nhiều đến nỗi cảnh sát hoàn toàn có thể buộc tội anh ta, gã từ tốn giải thích, đồng thời vẫn lo lắng quan sát January.

Nàng nuốt nước miếng một cách khó khăn, “Anh có nghĩ là John đã đi theo em tối qua không?”.

“À, không.” Max có vẻ không tự nhiên. “Anh đã kiểm tra chuyện này. Thực ra đó là xe của cảnh sát. Hình như họ cho rằng đã bám theo em ở một khoảng cách an toàn. Nhưng chắc do những cảnh báo liên miên của anh khiến em cảnh giác cao hơn. Anh xin lỗi vì làm em hoảng sợ như vậy, January”, gã nói thêm khi thấy sắc mặt nàng tái xanh hơn bao giờ hết.

Tất cả những chuyện này hẳn là một cú sốc lớn với nàng. Suy cho cùng, gã cũng có vài giờ để suy nghĩ về ý tưởng của mình mà vẫn cảm thấy choáng váng. January đã quen biết John lâu hơn gã và rõ ràng rất quý mến anh ta. Rồi bất ngờ phát hiện ra anh ta hoàn toàn không giống với những gì nàng nghĩ.

Có lẽ gã cũng nên thuyết phục nàng rằng gã không phải là người như nàng tưởng...!

Điều mà Max chắc chắn nhất là dù đã lên kế hoạch như thế nào trước buổi tối nay, gã vẫn sẽ từ bỏ ý định quay về Mỹ.

Gã không thể chịu đựng được ý nghĩ đi bất cứ đâu mà không có January bên cạnh!

14. Chương 14

January cảm thấy muốn bệnh, chưa bao giờ nàng kiệt sức như vậy trong suốt cuộc đời. John. Tốt bụng, thân thiện, một kẻ giấu mặt. Ai có thể nghĩ tới điều này chứ?

Max đã nghĩ đến!

Đúng, dù lúc đầu anh ấy đã phán đoán sai người, nhưng vẫn hoàn toàn đúng đắn khi cảnh báo nàng nên cẩn thận. Và những gì nàng làm là mang lại một khoảng thời gian khó khăn cho anh ấy vì cho rằng đã can thiệp quá sâu vào cuộc sống của nàng!

Chúa ơi, nàng đều kể lại hết với John, còn nói đôi ba câu đùa cợt, đồng ý để anh ta đưa ra xe...!

Nàng kìm lại cái rùng mình, áy náy nhìn Max. “Em nợ anh một lời xin lỗi”, nàng nín bật, lo lắng nhìn khi Max vụt đứng lên.

”Anh không muốn lời xin lỗi của em, January“, gã gắt lên, đôi mắt xanh sáng rực, tay nắm chặt, ”cũng như lòng biết ơn của em“. Gã gay gắt nói thêm.

Nàng do dự trước cảm xúc mạnh mẽ của gã. Nhưng chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi Max nổi giận với nàng? Gã cố gắng giúp nàng, còn nàng lại đáp trả bằng cách cố ngăn cản và nhạo báng

Nàng thở dài, “Em hiểu rõ tại sao anh giận dữ”.

“Đúng, anh đang rất cáu kỉnh!”, gã hung hăng. “Lẽ ra anh phải chăm sóc em tốt hơn. Phải xem xét kỹ càng lập luận của mình chứ không chỉ nói với cảnh sát về chúng... trước khi quyết định bỏ chạy!”, gã tự chế giễu bản thân. “January, anh sẽ không chạy trốn nữa”, gã cứng cỏi nói. “Anh sẽ không đi đâu hết. Vậy đã rõ ràng chưa?”, gã đứng nhìn nàng giận dữ.

January ngơ ngác trước diễn biến bất ngờ này. Nàng muốn nói là gã có quyền tức giận với nàng chứ không phải với bản thân gã. Nàng lắc đầu hoang mang.

Max quỳ xuống bên cạnh, chăm chú nhìn nàng, “Anh sẽ không quay về Mỹ hay đi bất cứ đâu, January. Thực tế, anh định sẽ bám theo em dai như đũa trong thời gian tới”, gã nói một cách dứt khoát, không lay chuyển được.

“Nhưng... nhưng bây giờ John đã... đã bị giam giữ, em không còn nguy hiểm nữa.” Nàng vẫn cảm thấy buồn nôn vì tình bạn mà nàng đã có với một kẻ tấn công hàng loạt. Dù nàng tin chắc sẽ có người xóa tan nỗi ám ảnh của John...

“Em có thể không”, Max buồn bực. “Nhưng anh chắc chắn là có.” Gã nắm lấy cả hai tay nàng, ánh mắt gắn chặt vào khuôn mặt nhợt nhạt của nàng. “January, anh định gửi thư thông báo cho Jude biết là anh sẽ không làm việc cho anh ta nữa.”

Nàng nhăn mặt. “Có phải vì những điều em đã nói không?”, nàng ân hận thì thầm. “Em thực sự không có ý đó. Em chỉ...”

“Không, không phải vì bất kỳ điều gì em nói”, Max quả quyết. “Dù sao anh cũng định nói tất cả với Jude khi quay lại Mỹ.”

Nàng chớp mắt, “Anh định làm thế thật sao?”.

Gã gật đầu, “January, anh không biết nó nhưng từ khi mẹ bỏ rơi cha con anh lúc anh năm tuổi, anh đã thề sẽ không để ai bước vào cuộc đời mình - nhất là một người phụ nữ - và có thể khiến anh tổn thương lần nữa. Nhưng em...”, gã ngừng lại, lắc đầu. “Em đã lên vào cuộc đời anh lúc nào không biết. Anh yêu em. Anh biết rõ là anh yêu em”, gã khẳng định một cách chắc chắn. “Ý nghĩ phải xa em dù chỉ một giây cũng khiến anh phát điên! Bản thân điều này cũng có thể cho em thấy anh điên đến cỡ nào”, gã tự chế giễu. “Thậm chí anh sẵn sàng học cách làm việc ở trang trại nếu đó là điều em muốn. Bất cứ thứ gì, anh sẵn sàng dành cả phần đời còn lại để làm cùng em”, giọng gã khàn khàn xúc động.

January nhìn gã, sự kinh ngạc đang lớn dần trong mắt. Có phải Max vừa nói rằng gã yêu nàng không? Nhưng tới Chủ nhật đó gã đã nói rất nhiều thứ rất khủng khiếp với nàng.

“Anh không mong chờ em sẽ chấp nhận”, gã đau khổ nhận thấy sự nghi ngờ hiển hiện rõ rệt trên khuôn mặt nàng. “Sau khi đã cư xử tồi tệ như vậy thì thực sự anh không hy vọng. Anh đã quá bận rộn để bảo vệ bản thân, bảo vệ cảm xúc riêng của mình nên đã nói và làm những điều đáng ghê tởm với em. Không, anh không mong đợi sẽ được em chấp nhận, anh chỉ muốn nói với em anh cảm thấy thế nào.” Gã mỉm cười trào phúng. “Nếu em còn nghi ngờ thì anh có thể là người rất kiên quyết khi anh muốn. Và trong trường hợp này anh chắc chắn là người như vậy!”, gã xúc động nói thêm.

January nuốt khan một cách khó nhọc trước khi nói, nhưng dù vậy giọng của nàng vẫn khản đặc. “Max, việc mẹ anh bỏ đi khi anh mới năm tuổi không có nghĩa là sẽ chẳng còn ai khác yêu thương anh suốt cuộc đời.” Nàng hít một hơi thật sâu. “Mẹ đã bỏ bố con em khi em lên ba, nhưng điều đó cũng không ngăn cản em yêu anh bằng cả trái tim.” Cuối cùng nàng đã nói ra được nỗi lòng mình!

“Mẹ em bỏ đi khi...?” Max sững sốt kêu lên. “Nhưng... đó chính là lý do tại sao cha em cắt hình ảnh bà khỏi bức hình cạnh giường ngủ của ông!”, gã hiểu ra với cái cau mày đau đớn.

“Đúng thế”, January gật đầu. “May luôn cố gắng che giấu March và em điều này, vẫn nghĩ rằng chúng em tin là mẹ mình đã chết. Và dù bọn em biết rõ sự thật nhưng vẫn làm như không biết. Ý do tại sao May lại quá che chở cho bọn em”, về mặt nàng trù mến.

“Làm sao một người mẹ có thể nhẫn tâm bỏ rơi ba cô bé xinh đẹp như thiên thần ở độ tuổi ba, bốn và năm được chứ?” Max than thở.

January cười đau khổ. “Em không biết, chắc anh phải hỏi bà ấy thôi.”

Gã lắc đầu, “Anh không hiểu làm thế nào mà bất kỳ...”. Gã đột ngột dừng lại, chợt nhìn chằm chằm January với đôi mắt mở to ngỡ ngàng.

A. Nửa còn lại trong câu nói của nàng cuối cùng cũng được để ý đến. Max, một người đã bị tổn thương từ hồi còn rất nhỏ, sẽ phản ứng thế nào khi biết rằng nàng cũng yêu gã?

Có phải January đã nói...? Nàng thực sự đã nói...?

Nàng gượng cười và thận trọng hỏi. “Biết em cũng yêu anh có làm thay đổi điều gì không?”

“Thay đổi gì không hả?”, gã nhắc lại, tình yêu dành cho người phụ nữ này tràn ngập trong cơ thể đến nỗi gã sắp không chứa nổi nữa. “Thay đổi mọi thứ!”, gã hét lên sung sướng. “Nó làm thay đổi tất cả!” Gã nắm chặt tay nàng. “Nhưng em có chắc là em yêu anh không? Có đủ để cưới anh không?”, gã vẫn ngập ngừng, không tin là điều này lại xảy ra. “Sau tất cả...”

“Tại sao anh không đợi bốn mươi năm nữa hay lâu hơn thế hãy hỏi em câu hỏi này?” January dịu dàng cắt ngang.

“Bốn mươi năm? Em sẽ lấy anh chứ?” Gã nín thở chờ câu trả lời của nàng, trái tim gã đập thình thịch mạnh tới nỗi gã tin chắc nàng cũng có thể nghe thấy.

Nàng nở nụ cười ranh mãnh, “Em không nghĩ là May sẽ cho phép anh rời đi sớm hơn đâu!”

“Anh không muốn sớm hơn”, gã nín thở cam đoan với nàng. “Thực ra, anh muốn lâu hơn nữa, bốn mươi năm vẫn chưa đủ lâu!”

Những giọt nước mắt hạnh phúc rơi trên má khi nàng vuốt ve gò má như chạm khắc của gã. “Vây năm mươi năm thì sao? Sáu mươi năm?”, nàng cười to khi thấy gã vẫn không trả lời.

Gã muốn đời đời kiếp kiếp sống với người phụ nữ này. Muốn dành cả quãng đời còn lại bên cạnh nàng, yêu thương nàng và được nàng yêu.

Được nàng yêu lại...

“January!”, gã không để chờ thêm giây phút nào nữa, ôm chặt nàng trong tay, hôn nàng với một sự đói khát mà phải tốn cả ngàn đời mới có thể thỏa mãn được.

Tất cả những chuyện khác không quan trọng vì bây giờ gã đã biết January cũng yêu gã như gã đã yêu nàng. Mọi thứ. May và March. Trang trại. Jude. Thậm chí cả John tội nghiệp.

Bây giờ January là tất cả mối quan tâm của gã.

Nàng sẽ luôn luôn là như vậy!

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lo-lem-buong-binh>